

catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 3 de juny de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 715 175 ptes.

Jornades d'arxiprestos de la diòcesi de Barcelona a Begues

Agraïment i adhesió a l'Arquebisbe Carles

Els dies 24, 25 i 26 de maig es van celebrar a la casa d'espiritualitat Beat Josep Manyanet, a Begues, les Jornades d'Arxiprestos de l'arquebisbat de Barcelona, que en aquesta ocasió estigueren dedicades d'una manera especial a l'estudi del Pla pastoral diocesà. En donarem informació més completa en el proper número. Al final del dinar de cloenda, com sigui que era la vigília del tercer aniversari de l'entrada de l'arquebisbe Carles a la diòcesi el bisbe Joan Carrera pronuncià unes paraules d'adhesió a la seva persona en nom de tots els presents, tot remarcant que no eren certes algunes informacions de la premsa o les afirmacions fetes en algunes declaracions públiques sobre l'activitat de l'arquebisbe en relació als 18 teòlegs signants de la declaració «Amb motiu dels 25 anys». L'aplaudiment fou unànime.

S'han repartit ja els 60.000 primers exemplars

Creixent participació dels grups eclesials en la consulta del Concili

D'arreu ens arriben notícies que parròquies, grups i moviments, en nombre creixent, es van reunint aquests dies per tal de respondre el qüestionari de consulta del Concili Tarraconense. Malgrat l'existència d'indescis i d'escèptics, els motors es van escalfant a poc a poc. Com ha dit Mons. Carles Soler i Perdigó, secretari general del Concili: «Tots els cristians de les diòcesis amb seu a Catalunya, són cridats a respondre a la consulta. De l'interès pastoral de tothom a participar en aquesta consulta depèn la tria dels temes conciliaris». El termini per lliurar les respostes és el 30 de juny. «CC» convida els seus lectors a participar activament en la consulta, a ser possible en grup. Per això és bo de posar-se en contacte amb la respectiva parròquia.

Veus Joves

- GENFEST
- HORA-3
- TAIZÉ

a pàgs. 26-27

Informació sobre el Concili

Arquebisbat de Tarragona:

Tel. (977) 23 34 12
De 9.30 a 13.30 i de 16.30 a 18.30h.

Demaneu per Mn. Miquel Barbarà,
per Mn. Francesc Gallart o per la
Srta. Maria-Lluïsa Cisquella.

Arquebisbat de Barcelona:

Tel. (93) 318 11 52
D'11.00 a 14.00 h.
Demaneu per Mn. Josep-Ramon Pérez

LLINDAR

Diverses persones m'han comentat aquests dies la impressió que els ha produït la lectura del dossier de «Vida Nueva» sobre l'Església d'Holanda. Fa un any, en un meu article vaig citar aquestes frases del teòleg holandès Hulsoff, les quals podrien ser-ne molt bé el resum: «L'impuls del moviment renovador no ha vingut a menys, però el llenguatge del somni no pot ignorar el de les xifres. Perquè les fredes xifres de les enquestes sociològiques expliquen per elles mateixes una història que parla de parròquies que es buiden i envelleixen, d'estroncament en la socialització religiosa de la nova generació, d'analfabetisme religiós, de congregacions que moren, de tradicions pastorals que s'esberlen». Quins foren els inicis d'aquest pretès «moviment renovador»? Els protagonitzà l'anomenada «Open Kerk» («Església oberta») la qual arribà a la seva màxima manifestació durant els preparatius i visita del Papa el 1985. Hedwig Wasser, líder d'un moviment feminista, formulà en el seu discurs davant del Sant Pare tot un catàleg d'exigències que constituïa un resum dels grans problemes que ja aleshores la burgesia catòlica

Amb el drama holandès de fons

«progressista» (autèntica «oligarquia d'opinió» que s'imposà a la legítima autoritat del Papa i dels bisbes), posà al centre de tots els debats: «¿Es fa creïble el missatge alliberador quan en l'Església no es deixa espai lliure per a l'acció dels que cohabiten fora del matrimoni, per als homosexuals, els divorciats, els sacerdots casats i les seves dones...?». El Papa respongué encertadament que només poden valorar bé l'ideal proposat per l'Església els qui estan disposats a viure'l. A Holanda, com en d'altres indrets, aquelles comunitats «obertes», amb el temps s'han anat autodissolent. No han obert cap solc, com elles creien. En sobreviuen alguns sorollosos grups residuals. En canvi, les comunitats fidels a Roma es van recuperant lentament. I és que des de l'arrogància i les actituds reivindicatives no es

pot construir l'Església. La fe és una obediència del cor a una forma d'ensenyament, a la qual hem estat confiats. L'«obertura» s'ha d'iniciar i realitzar sempre des de l'escolta interior i per mitjà de la conversió profunda del propi cor. Ara bé, tenint com a fons tot aquest drama ¿no és urgent també que l'ensenyament moral de l'Església, encerti de trobar el llenguatge? És obvi que aquest llenguatge no ha de ser mai legitimador d'allò moralment inacceptable, però tampoc no ha de «sonar» a merament condemnatori. És un veritable drama que tanta gent copsi de la moral eclesial només un concepte de «normes i prohibicions» i n'ignori el seu sentit profund, quan hauríem de saber presentar-la, sobretot, com una moral de l'esperança que obre camins positius per la persona i la societat, fins en les situacions més degradades i humanament més desesperades. El cardenal Hume és un dar exponent d'aquesta actitud: «Hem de parlar-los amb gentilesa i compassió, compartint el seu sofriment, guiar-los gradualment i parlar un llenguatge que els indueixi a dir: sí, això és just; ara ho veig clar, accepto».

Manuel Valls i Serra, director

Del 2 al 15 d'agost

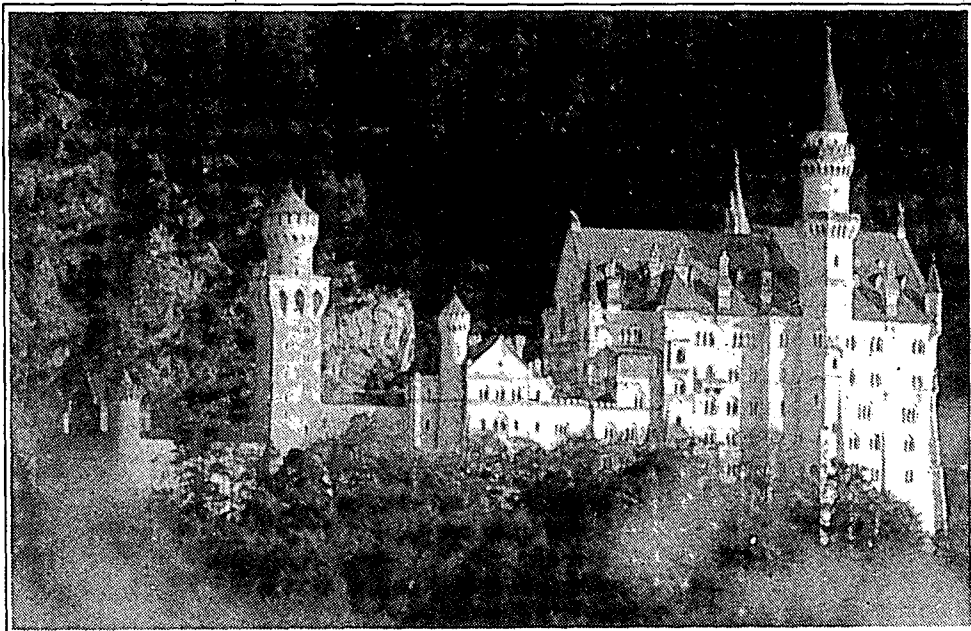
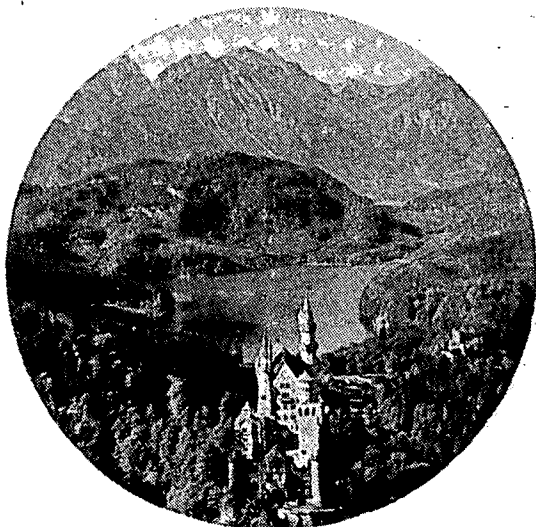
RUTA ROMÀNTICA EUROPEA

Visita de les principals ciutats històriques centreeuropees:

**ROTHENBURG
NUREMBERG
RATISBONA**

**BAMBERG
WÜRZBURG
HEIDELBERG**

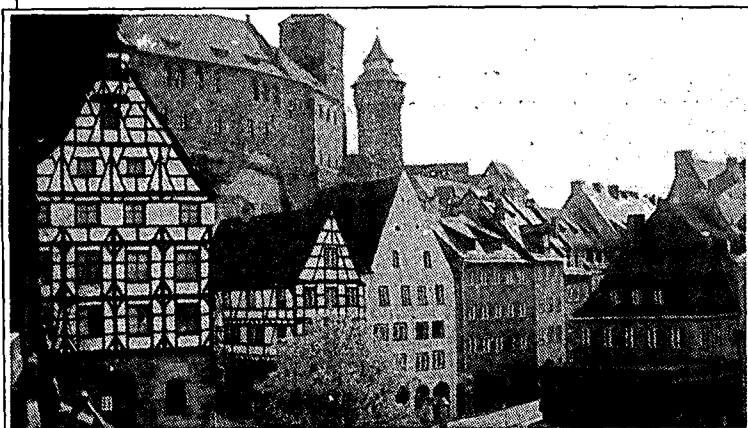
passant per PRAGA i per ESTRASBURG

Castell de Neuschwanstein

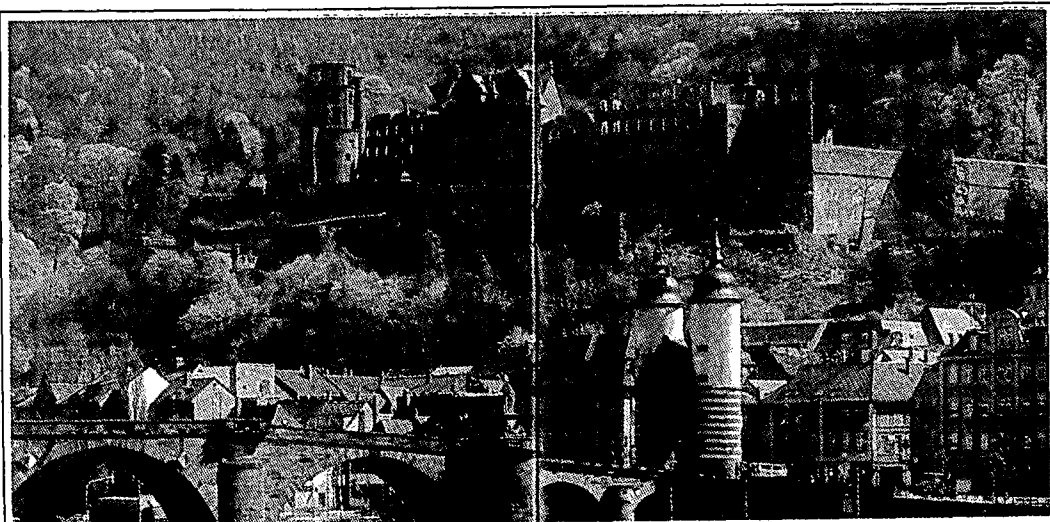
i visitant també:

- l'entorn paisatgístic dels cantons suïssos
- la natura alpina de l'Alta Baviera
- el poble de «La Passió» d'Oberammergau
- el castell fantàstic de Neuschwanstein
- el santuari wagnerià de Bayreuth
- l'abadia benedictina d'Ottobeuren
- l'antiga població imperial de Wordlingen
- els castells de Karlstein i Konopiste
- etc.

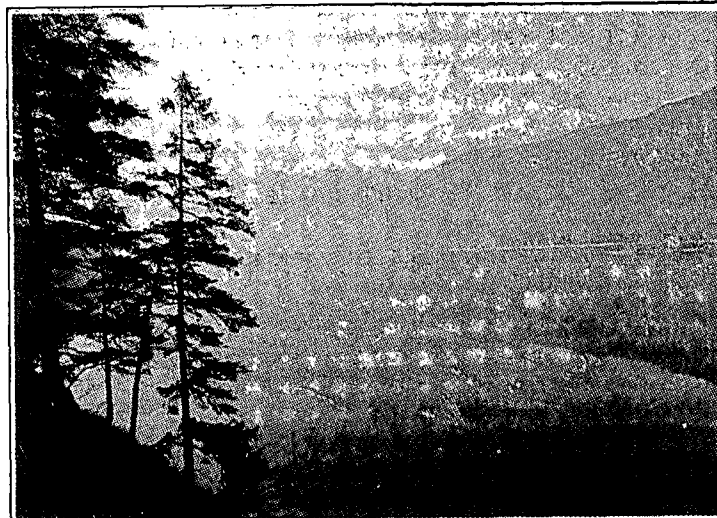

Castell de Nuremberg

AMB AUTOCAR, DES DE SUÏSSA (anar i tornar amb avió)

Heidelberg

Llac i muntanyes

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Guatemala: vells problemes i un nou cop d'Estat

L'Amèrica central torna a ser notícia. Es tracta d'una zona endèmicament conflictiva on els cristians han jugat sempre un paper important en la defensa dels drets humans. Ara contemplem, preocupats, un nou cop d'Estat a Guatemala, d'efectes imprevisibles.

Des de molt abans de la situació actual, ens arribaven informacions que, al mateix temps que palesaven els problemes econòmics i polítics que viu la població guatemalenca, demostraven també l'actitud decidida de les comunitats catòliques a favor dels pobres i dels represaliats. Les desaparicions de persones, l'activitat dels «escuadrones de la muerte», els assassinats en massa... quan són explicats directament per persones que ho han viscut, provoquen sentiments d'indignació i d'impotència. A l'altra banda de l'espiral hi ha, ben cert, la guerrilla revolucionària. Però a la vista de tanta violència indiscriminada, promoguda o consentida pel poder establert, resulta inevitable el dubte de si la guerrilla ha esdevingut el pretext per a una repressió que va molt més enllà del mal que l'exèrcit diu que vol combatre... L'actitud de l'episcopat a favor dels drets de les persones ha estat inequívoca en tot aquest procés i li ha causat grans tensions amb els governs. També han sorgit diferents iniciatives d'organització dels catòlics per a l'ajuda de les víctimes.

Una d'aquestes iniciatives s'ha centrat en la defensa de les anomenades «comunidades de poblacion en resistencia de La Sierra y del Ixcán». Es tracta de poblacions indígenes que mantenen les cultures i les llengües precolombines. Van sofrir una duríssima repressió de l'exèrcit en els primers anys de la dècada dels 80. Escriuen en un comunicat recent: «Hem patit bombardeigs i metrallaments, han destruït els nostres cultius, han capturat milers de germans nostres i n'han assassinat molts altres...». De mica en mica es van organitzant, i en aquesta tasca hi participen bisbes, preveres i laics. Del 15 al 25 de febrer passat, va tenir lloc una caravana internacional, amb notable participació catalana, que, travessant zones de selva, va realitzar «la primera visita per terra a aquelles poblacions». En la seva declaració final, els membres d'aquesta expedició humanitària denuncien l'isolament en què són mantingudes aquestes poblacions i fan constar el seu grau elevat de moral, les seves actituds ecològiques i el respecte mutu a les diverses tradicions i cultures que hi conviuen.

Una altra iniciativa important és el moviment «Jornadas por la vida y por la paz». El formen cristians de les diferents esglésies a fi de «promoure el respecte a la vida i la construcció de la pau». Amb actes religiosos i cívics fomenten un clima de reconciliació cívica «des de la identitat cristiana». Un dels temes més durs del debat el constitueixen les campanyes oficials contra la natalitat amb premis econòmics a l'esterilització. Tot amb tot, la població indígena no para de créixer, i entén el seu dret a fer-ho com una defensa contra els qui aspiren a dominar-los. No cal dir que aquest va ser un dels moviments que van fer costat a Rigoberta Menchú, en l'obtenció del Premi Nobel de la Pau 1992.

Com evolucionaran aquesta i altres iniciatives després del cop d'Estat? El president Jorge Serrano, protestant a la seva manera, ha dit que se sent demòcrata i que només aspira a superar els factors «desestabilitzadors» que amenacen Guatemala. No sembla, però, que la solució als gravíssims problemes d'aquest país pugui arribar per aquesta via.

Els dies 15 i 16 de maig, a la setena trobada del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona, tota ella dedicada a reflexionar sobre «la nostra —dels laics professionals— presència a l'Església», hi va assistir convidat, Jesús Martínez Gordo, teòleg i sacerdot basc de la diòcesi de Guipúscoa. Ell va fer la ponència principal de la trobada i, si avui la recordo i en parlo és, a banda del valor intrínsec del que va dir, perquè ha esdevingut per a mi un oasi enmig del panorama en la nostra diòcesi d'aquests darrers dies. No és estrany que, quan a casa l'ambient està enrarit, s'acumulin els malentesos, i tot comentari despert suspicàcies; per això aleshores una paraula que ve de fora pot il·luminar l'escena. Concretament la d'ell m'ha servit per entendre millor aquesta situació d'última hora.

Ell insistia que l'Església, o està volcada al món on hi descobreix i hi potencia gèrmens de Regne, o no té raó de ser per ella mateixa. Com que l'experiència d'Església és l'experiència de sentir-te estimat per Aquell que és amor infinit, el motor de la nostra existència ha de ser sempre la missió evangelitzadora més enllà de les parets de les nostres parròquies i moviments que, fàcilment, poden ser per a nosaltres «grups estufa». En canvi —deia ell—

El nostre complex d'inferioritat ens juga una mala passada perquè progressivament desvia la nostra atenció del que hauria de ser nuclear per a nosaltres: viure el missatge i compartir-lo amb el món? Caiem en el miratge de creure que la reproducció mimètica de les estructures del món actual a l'interior de les nostres velles sales de reunions provocarà un *lifting*

No demostrem practicar gaire la caritat entre nosaltres quan ens llancem els retrets a la cara, com esquitxos de fang; no demostrem tenir cap caritat amb el món quan pensem que és això precisament, el que espera de nosaltres: manifestos, adoctrinaments, posicionaments enfrontats, baralles

¿Per què el malestar?

■ Josep Rom

sovint ens hem confós i «hem acabat convertint el que és normal en extraordinari, i l'extraordinari en normalitat». És a dir, la missió en el món, que hauria de ser allò que espontàniament vivim els cristians, esdevé un extra que demana molts esforços i massa estratègies. I el ministeri, que hauria de ser el just i necessari per a fer un servei a la comunitat, s'ha convertit en la feina i la preocupació que concentren gran part del nostre temps i de la nostra dedicació. Sembla que, a més, darrerament, en la nostra diòcesi l'exercici diari de pair les tensions internes de la comunitat, obre ferides arreu, desperta recels i, en definitiva ens desgasta. Ens entreguem a discussions eternes, sovint massa clericals, i eludim així, la por a un món hostil que ens jutja i ens acusa de decrepits. Però ¿l'eludim realment? Jo diria que no. Si no, ¿per què aquesta entrega compulsiva, aquestes ràfegues de sinceritat aprofitant qualsevol avinentesa per a posar-nos ingènuament a les mans dels mitjans de comunicació? ¿Per què hi descarreguem les nostres frustracions i el nostre cansament? ¿De què ens volem fer personar?

miraculós que ens permetrà adaptar-nos a la societat on vivim. Que ens farà més respectables i respectats automàticament, a partir del moment en què es legítimi el nostre ingrés en el sistema. ¿Però es que hem de demanar potser passaport per a traspasar cap frontera de normalitat? ¿Es que ens ha prohibit algú viure i anunciar la tremenda humanitat que conté l'evangeli? Si l'Església, deia ell, fonamenta la seva identitat en la missió, ¿què ens passa aleshores que intermitentment perdem de vista el nord perquè ens tornem mijos?

Jesús Martínez Gordo afegia que a l'Església calia «la unitat sense confusió i la distinció sense separació. És a dir: unitat en el fonamental, llibertat en l'opínel·la i en tot caritat».

¿Per què, doncs, aixequem tanta polseguera amb les ganyotes estrambòtiques de la nostra irritabilitat incontinente? Em pregunto si desitgem de debò ser caritatius en les nostres pretensions de diàleg. No demostrem practicar gaire la caritat entre nosaltres quan ens llancem els retrets a la cara, com esquitxos de fang; no demostrem tenir cap caritat amb el món quan pensem que és això precisament, el que espera de nosaltres: manifestos, adoctrinaments, posicionaments enfrontats, baralles.

Comença a ser urgent (sempre ho ha estat, d'altra banda, perquè és una crida evangèlica) que la nostra Església, també la diocesana, es presenti davant el món com un testimoni viu i fresc de les aspiracions profundes de la societat. La justícia, la pau i la misericòrdia són desitjos de la humanitat sencera: ¿per què, doncs, no convertim les nostres relacions intraeclesials, el nostre llenguatge i fins els nostres gestos en una pràctica que ajudi eficaçment a l'evangelització?

Josep Rom del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona

RESPIR

Els esdeveniments

No en sabia dir ara el context, ni precisar el tema de la conversa, només recordo que, en una reunió, algú va dir, potser com a resposta a alguna afirmació una mica desencarnada: «No cal que esperem a sentir el buf de l'Esperit; l'Esperit bufa a través dels esdeveniments.» No cal dir que l'acord fou gairebé unànime. Això m'ha vingut a la memòria, perquè acabo de llegir en un llibre força interessant les frases següents: «La millor manera d'eludir la Paraula de Déu és estudiar la Paraula de Déu, perquè Déu continua parlant de forma immediata i directa a través dels esdeveniments i de les persones que ens envolten.» Aquestes paraules que poden sobtar d'entrada no són cap refús de l'estudi, però ens adverteixen seriosament que l'estudi de la Paraula sense caritat, sense atenció a esdeveniments i persones, no ens serviria de res. I no cal que ens n'escandalitzem, perquè sant Pau encara ho fa més fort al capítol tretzè de la primera als Corintis.

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josepina Picas i Pauñé

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajo, Oriol Camps, Pere Camps, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaia, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacina, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Miral, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Fané, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressió: Publiagrof, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30.

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.

□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordo

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuél Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Creativitat i litúrgia

■ J. Carrera Planas

La gràcia d'una assemblea litúrgica és que sigui viva. Fa tristesa veure una celebració rutinària, amb gent inhibida, sense vibració...

Però també és la gràcia d'una assemblea litúrgica que es transcendeixi a si mateixa: una simple trobada d'amics on només aparegués allò que som i sabem tots plegats no arribaria a merèixer el nom de celebració sacramental. La grandesa de la litúrgia és precisament aquesta: que esbotza l'estretor de la nostra privacitat i ens situa en la comunió catòlica. Ens fa celebrar la fe de l'Església que és do del Senyor, abans que ofrena nostra.

Per això el desig de fer cada dia més viva la litúrgia s'ha d'agermanar amb el d'aprofundir en la seva naturalesa. Altrament, ens podria passar que allò que guanyem en vivacitat ho perdéssim en autenticitat, és a dir, que féssim coses vives, però no litúrgia viva.

Aquestes reflexions me les suggereix l'experiència de viure moltes celebracions, en llocs diversos i, per tant, preparades per persones també diferents. Sobretot en temps de confirmacions és natural que s'accentui, de cara als joves, la creativitat. Val a dir que, generalment, aquesta aconsegueix, amb encert, formes de participació plenament reeixides. Però també s'observen, de tant en tant, alguns plantejament errats que convindria reconduir.

Hi ha, per exemple, qui té la fal·lera de trobar continuament nous signes. Aquests solen ser més complicats que els sacramentals i també menys coneguts. La conseqüència és que cal acompanyar-los, a més a més, de llargues monicions. Tot això va en perjudici dels signes propis del sacrament els quals, a més de quedar barrejats amb els altres, perden prestigi per la poca qualitat d'aquests. Es fomenta així una certa impressió de «happening», més o menys reeixit, que aombra els continguts dels signes sacramentals. Esmentaré una petita anècdota. Una vegada abans de la distribució de la comunió, un lector anuncià que anava a tenir lloc un petit signe. Immediatament aparegueren dues persones que portaven sengles galledes d'aigua i una tercera que duia una safata amb esponges. El lector ens féu

La grandesa de la litúrgia és precisament aquesta: que esbotza l'estretor de la nostra privacitat i ens situa en la comunió catòlica. Ens fa celebrar la fe de l'Església que és do del Senyor, abans que ofrena nostra

notar que el cristià és com una esponja que primer s'amara i després arrosa. A continuació els confirmats de nou van regar amb les esponges una planta que hi havia al peu de l'altar. Potser en el context d'una celebració lliure de la Paraula això hauria tingut sentit. No en tenia en una Eucaristia i, menys, en el moment triat.

També ens cal mantenir-nos respectuosos dels textos litúrgics, sobretot del de la pregària eucarística que inclou el parenostre. Mai no he trobat encara que una paràfrasi igualés la forma original. De vegades hi perd la gramàtica i tot... A banda d'això, sorprèn la gosadia d'apropiar-se i de fer canviar a una comunitat allò que no és de cada u sinó de l'Església. Per aquesta via —exemples n'hem vist!— es pot anar a raure a una reducció empobridora de l'expressió de la fe, en lloc de créixer acceptant el repte d'allò que ens depassa.

Encara podria parlar —com a tema menor— de no acumular massa signes a l'hora de l'ofertori. Ens porten de tot: sabates velles, rellotges, cadenes i cadenats, samarretes... És clar que tot pot tenir el seu simbolisme. Però, com diuen que deia Carles Riba dels escriptors que abusen de les metàfores, «quan tot s'assembla a tot, és el caos...».

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Després d'unes dècades en les quals l'objectiu de l'Església semblava ser moralitzar la societat, resulta nou altra vegada reconèixer en la tradició eclesial una distinció essencial entre les «dues ciutats», entre els interessos del món i els de Déu. Giacomo Contri, psicoanalista, deixeble de Lacan, ho explica així: «Quan un sacerdot diu des de l'ambó "Tots som germans", sembla una bella frase; en canvi, hi ha en ella una abjuració de Jesucrist les conseqüències polítiques de la qual són terribles. Vol dir que tots estem en les mateixes condicions. I ens presenta la gràcia com una il·luminació interior, un raig que baixa sobre un únic lloc, per això existeixen els il·luminats i els que no ho són. Una concepció parapsicològica. Ara bé, la gràcia és un passaport, un passaport que certifica la pertinença a una altra ciutat carnal». La descripció de Sant Agustí de les dues ciutats, la de Déu i la dels Homes, subratlla, en efecte, la carnalitat d'ambdues. No es tracta de distingir entre la societat «mundana» i un difús «àmbit espiritual» al qual es considerarien pertanyents certs «homes elevats», sinó d'afirmar l'existència de dues ciutats reals, històriques, coexistents, mesclades.

Si això és així, el problema no és moralitzar la societat, sinó un altre completament diferent: el del pas d'una ciutat a l'altra. Que no es produeix mitjançant cap accés gnòstic a certa saviesa, sinó en la trobada física amb la companyia dels cristians.

L'Església defensa la seva pròpia existència, i en conseqüència, com l'únic espai físic en el qual els homes poden trobar la veritable felicitat. D'això

ciutats mantindrà en tot moment la diversitat d'objectius i interessos.

Es tracta del realisme en plenitud. Del pol oposat a l'abstracció imperant en la societat moderna, que ha portat alguns pobles de l'Est europeu a votar novament els comunistes, per exemple.

Una vegada més, davant les eleccions del 6 de juny a Espanya, assistim a un repte. Conscients que les ciutats són dues, sabem que les categories de justícia, llibertat, moralitat, que es mouen en la

Mentre els cristians visquin en la gràcia de l'obediència cap protecció mundana no es converteix en connivència, ja que la separació original entre les dues ciutats mantindrà en tot moment la diversitat d'objectius i interessos.

campanya, tenen poc a veure amb les que regeixen la vida de l'Església gràcies a Jesucrist. Cap dels programes electorals encarna amb fidelitat els desigs de la comunitat cristiana, com ja s'han encarregat d'assenyalar-els bisbes. Tanmateix, no ens escandalitzen els abusos dels polítics (al contrari, ens són dolorosament familiars), ni els partits ens semblen iguals entre si. Si la neutralitat política de l'Església com a tal és convenient, els cristians tanmateix sí que hem de prendre part, com a ciutadans, en les eleccions.

Els bisbes han subratllat a aquest respecte diversos criteris a l'hora de decidir el vot: fonamentalment, la creació de llocs de treball, la defensa dels

més dèbils i necessitats, el suport a la família i la defensa de la vida dels no nascuts, el respecte a la llibertat religiosa, la independència de les institucions i l'afavoriment del protagonisme de la societat enfront a intervencionismes excessius. La decisió final dependrà doncs, a la llum del que s'ha exposat, de la con-

junció d'ells amb el criteri de fons: la defensa de la Libertas Ecclesiae com a principi de relació entre l'Església i la comunitat política.

Com declarava recentment a *El Mundo* monseñor Fernando Sebastián: «L'Església no té poder polític ni repressiu. La moral cristiana és sempre una moral de llibertat perquè passa pel camí profund de la conversió del cor i de les conviccions personals».

Sotmesos a la llei del suprem realisme, els cristians poden comprometre's a treballar amb tot, de costat amb els polítics, sense que imperi com a absolut el criteri de l'excel·lència moral d'aquests, sense la hipocresia dels «honestos». En una perfecta tolerància, però sabent-se ciutadans d'una altra ciutat.

Diego Giordani és el responsable de Comunió i Alliberament a Catalunya

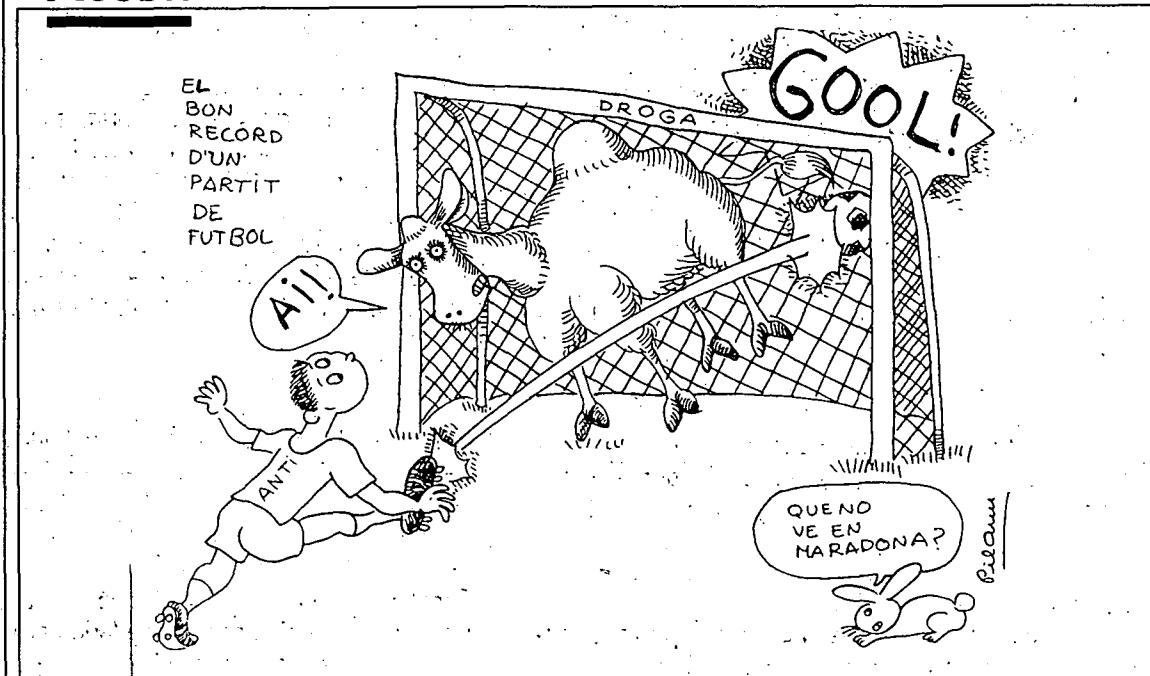
Les dues ciutats

■ Diego Giordani

se'n diu Libertas Ecclesiae. Que no és solament, ni fonamentalment, el dret de l'Església a obrar com consideri més adequat, sinó essencialment el do de la veritable llibertat, que gaudeix per la gràcia de Crist: l'adhesió al propi Destí. Una llibertat que el món no coneix, i per això el porta a odiar l'Església.

D'ací se'n deriva una escandalosa relativització de la política. El poder i les seves transformacions es converteixen en una circumstància més. De la política només cal esperar-ne l'aproximació més sincera per servir al bé de l'home i protecció, en el sentit de llibertat d'acció i empar legal, per a l'Església. D'ací ve que l'astúcia eclesial hagi permès a vegades cercar l'empara dels mateixos que abans havien actuat com a perseguidors. Mentre els cristians visquin en la gràcia de l'obediència cap protecció mundana no es converteix en connivència, ja que la separació original entre les dues

ACUDIT

Des d'aquell dia del mes d'agost de 1991 en què, durant la celebració de la Universitat Catalana d'Estiu, el bisbe Antoni Deig va proposar la conveniència d'una Conferència Episcopal Catalana, l'Església catalana ha viscut hores de terrabastall. I també hores de perplexitat quan, a la vista de la reacció política bel·ligerant contra aquell projecte, la resta de l'episcopat català va respondre a l'envit del Dr. Deig amb l'habitual prudència eclesiàstica, i aquest tornà a llançar una nova iniciativa: la celebració d'un Concili provincial.

A la reunió de febrer de 1992 a Montserrat, els bisbes de la Tarraconense feien un comunicat declarant «no viable» la proposta de la Conferència Episcopal, però deixaven la porta oberta a la celebració d'unes jornades i «fins i tot —deien— un Concili». El mes de maig s'anunciava la futura convocatòria del Concili, i el mes de novembre ja era oficial.

La Convocatòria del Concili

Tot i que la història d'aquesta convocatòria només es podrà escriure d'aquí a uns anys —esperem que algú «des de dins» n'hagi estat prenent notes— el cert és que no resulta difícil mantenir la hipòtesi que el Concili ha estat l'única sortida que ha trobat l'episcopat català davant la pressió que rebé en relació a l'expectativa d'una Conferència Episcopal Catalana. El Concili, en definitiva, ajornava una qüestió que probablement resultava molt incòmoda; i en aquest sentit es podria dir que naixia «de rebot», sense respondre a una necessitat concreta i sense tenir uns objectius precisos.

És la naturalesa de la seva convocatòria, doncs, allò que pot explicar l'estat actual de perplexitat, que fa difícil avançar en una direcció concreta. S'és en una cruïlla, i ningú no sap exactament qui ha de prendre la decisió sobre quin camí escollir, potser perquè ni entre l'episcopat no hi ha uns criteris unànims. Amb tot, aquesta incertesa, que podria ser vista amb preocupació, també pot ser llegida com un punt de partida extraordinàriament creatiu, precisament perquè és molt obert. Tot és possible, i malgrat les demandes lògiques de «realisme», també és cert que ara és l'hora de fer propostes que

potser una de les més secularitzades que es coneixen en tota l'òrbita occidental, i la incultura religiosa ha arribat a uns extrems difícils d'explicar. Des d'aquesta perspectiva, el Concili hauria de servir per reconstruir una imatge pública de l'Església, amb la incorporació de gestos amb significat per a tothom; des de vetllar la «imatge corporativa» fins a l'atenció a la premsa, passant per la utilització, cap enfora, d'un llenguatge explícit i clar que no donés res per sabut a l'hora d'adreçar-se als seus interlocutors. Si es té present que el Concili serà seguit amb molt interès, també caldria pensar molt bé qui es convidi: des d'observadors externs fins a l'episcopat de la resta de Països Catalans, per exemple.

Pluralisme i organització

Però és clar que, per altra banda, el Concili sobretot ha de mirar «cap endins». I endins, hi trobaríem tres grans qüestions que el Concili, d'una manera realista, podria potser no resoldre definitivament, però sí «desencallar».

Primerament, el gran canvi dels darrers anys és el de la pluralització de les opcions ideològiques i dels models d'inserció, a l'interior de la mateixa Església. Un pluralis-

anys. Aquesta nova situació, que ha fet desaparèixer aquell mal anomenat «catolicisme sociològic» majoritari, ha donat pas a una nova «clientela» diferenciada, que va des del compromís directe que ultrapassa de molt la simple pràctica dominical fins a un interès esporàdic, generalment lligat només a la sacramentalització: bateigs, casaments i enterraments. En un altre terreny, la notable desaparició de l'educació religiosa del marc escolar ha fet créixer les catequesis parroquials com a alternativa a la iniciació cristiana. I encara, en el terreny de la litúrgia, tot i que els grans terratrèmols ja fa temps que es van acabar, ha quedat un panorama molt divers, desconjuntat, i amb alguns forats encara per tapar. Tot plegat, sacramentalització, catequesi i litúrgia, constitueixen en definitiva els «serveis» d'atenció directa al «públic» de l'Església, que necessitarien una revisió de conjunt que garantís tant la satisfacció del «client» com els objectius de la institució. Som de l'opinió que aquest ajustament entre propòsits i satisfacció, per bé que desigual segons les solucions particulars i les característiques de les diverses zones del país, és molt deficient. Simplificant, diríem que l'Església catalana no garanteix uns serveis —i, si se'n permet l'expressió uns «serveis post-venda»— de prou qualitat. Aquesta qüestió té tant a veure amb la sempre difícil i mal resolta participació dels laics, com amb la consideració que hauria de rebre aquesta àmplia clientela esporàdica de difícil pair des de determinats models pastorals. ¿Seria molt demanar que el Concili posés una mirada atenta i «realista» a aquests déficits? En aquest punt, qual- sevol millora representaria un canvi que serviria per mesurar, des del punt de vista del «client»,

l'efectivitat del Concili, evitant que en pogués quedar una imatge que el reduís, ni que fos falsament, a un simple exercici de retòrica.

Hi ha tota una altra colla de qüestions que molts cristians tenen ganes de discutir, i que no troben l'espai qualificat on fer-ho i per tal que se'ls escolti. Potser també el Concili podria obrir les portes a aquest espai obert, de debat franc i sincer, que permetés no pas arribar a conclusions pràctiques ni a decisions que qüestionessin els principis d'autoritat interna, però sí que poguessin ser formulades sense reserves. El celibat, l'acolliment dels divorciats, el sacerdoti de les dones, l'homosexualitat, la contracepció, són problemes massa importants com per no atorgar-los el lloc que es mereixen, sense pretendre, des de la modestia d'un Concili provincial, arribar al final de cap debat. La possibilitat de disposar d'un fòrum qualificat i obert per plantejar els problemes no farà desaparèixer per art d'encantament els conflictes, que són inherents a tota situació de pluralisme intern i, en aquest sentit, inevitables i normals a l'Església catalana d'avui. Però sí que ens hauria d'estalviar la possibilitat que aquests conflictes desembocuessin en la crispació, que en un context pluralista no hauria de tenir res de normal ni d'inevitable.

Joan Estruch i Salvador Cardús són professors de Sociologia a la Universitat Autònoma de Barcelona

L'Església catalana, en estat de Concili

■ Joan Estruch i Salvador Cardús

me que més que ser assumit com a reflex d'un canvi radical en la localització social de l'Església, sovint ha estat mal rebut i mal assimilat per totes bandes. De l'Opus als Cristians pel Socialisme pot anar-hi tanta distància com entre un agnòstic i un creient. El Concili hauria de fer una relectura de la pluralitat en una doble direcció: reconèixer el paper de tothom sense reserves ni exclusions però acceptant també el dret a la crítica legítima a l'interior de l'Església, i llegir com a un signe dels temps positius aquesta mateixa diversitat.

Segonament, l'Església catalana té problemes d'organització i estructura: envelliment del clergat i manca de renovació a un ritme suficient, organització parroquial molt segmentada, ineficiència en l'organització institucional, déficits en els sistemes de comunicació interna, una certa mediocritat en els seus projectes... En molt bona part, aquestes característiques s'alimenten les unes a les altres, i tenen a veure amb la ferida oberta pel post-concili d'ara fa vint-i-cinc anys, amb el manteniment d'una certa crispació provocada per un pontificat obertament conservador, i amb l'acomplexament general causat per la pèrdua de rellevància pública d'una institució que, a Catalunya, havia arribat a unes quotes considerables de protagonisme progressista a la fi del període franquista. En aquesta línia de reflexió, el Concili haurà d'encarar de manera valenta i coratjosa els problemes d'organització i estudiar els models que més convengui a una institució de la complexitat

d'aquesta, a finals de segle. I aquí sí, amb la dosi de realisme i fins de cruïlla tan gran com sigui necessària. I, és clar, entre d'altres qüestions d'organització territorial, tractar de la necessitat o no de la conferència episcopal catalana, i de les interrelacions amb l'Església de la resta dels Països Catalans.

Atenció a les noves demandes i debat intern

Finalment, i en tercer lloc, l'Església catalana pateix els problemes lògics de l'adaptació a una nova localització en el teixit social, i per tant del fet d'haver de respondre a demandes molt diferents de les de fa vint-i-cinc

El Concili hauria de fer una relectura de la pluralitat en una doble direcció: reconèixer el paper de tothom sense reserves ni exclusions però acceptant també el dret a la crítica legítima a l'interior de l'Església, i llegir com a un signe dels temps positius aquesta mateixa diversitat.

vagin més enllà de les consideracions sobre «allò que convé» (que «convé» a la institució, s'entén), i més enllà d'un pur «possibilisme» desmobilitzador i descoratjador.

En qualsevol cas, des del nostre punt de vista, qualsevol resposta a la pregunta «¿un concili, per fer què?» dependrà en molt bona part de la diagnosi que es faci de la situació de l'Església catalana actual. I ¿quins podrien ser els punts bàsics d'aquesta diagnosi? Vet aquí un assaig de resposta sintètica.

D'una banda, caldria que el Concili respongués a les interpel·lacions que l'Església rep des de fora. La situació d'indiferència, i fins d'irrellevància pública, fa prou difícils tots els intents de diàleg. La societat catalana és

L'Institut de Teologia de Barcelona

Obre des d'ara el seu Servei d'Informació per al proper curs 1993-94 a fi que les persones interessades a assolir una sòlida formació cristiana puguin assabentar-se del seu programa educatiu i de les distintes modalitats establertes. L'ensenyament s'imparteix en horari vespertí. Secretaria: de dilluns a dijous, de 17,30 a 20,30 h., Diputació, 231 (edifici del Seminari) - 08007 Barcelona - Tel.: 454 19 63.

◆ El magisteri de l'Església es recolza en la paraula revelada

Sr. Director:

Voldria exposar en aquesta secció el següent, amb ànim de compartir i no de polemitzar. No és resposta, sinó que m'he decidit a escriure una carta apareguda en el últim número de C.C. «El nou Catecisme ens assegura la Vida Eterna» ja que és un sentiment que tinc des de fa molt de temps, o gairebé una certesa: una immensa majoria de cristians catòlics desconeixen la paraula revelada de Déu i només saben el que diu, mana o prohibeix l'Església. Per sort no ignoren el Magisteri, per això he pogut comprovar que té una greu contrapartida. Persones summament «lliberals» en el sentit lax de la paraula, així que el Magisteri exposa quelcom que no coincideix amb la seva opinió deixen respectuosament de costat el que considera una altra opinió, en aquest cas la de l'Església. En canvi el Magisteri sempre té el suport, el sosteniment i està únicament autoritzat en la Paraula revelada de Déu, i és en aquesta Paraula de Déu a la qual ens declarem deixebles de Crist.

VICTORIA RODRÍGUEZ
ORTEGA
Barcelona

◆ A favor dels santuaris de Catalunya

Sr. Director:

Estimo com a cosa meua els santuaris d'aquesta «sempre benèida catalana terra».

Voldria saber-los cantar com un Verdguer va cantar el de Montgarri, o un Ruyra el del Vilar, o un Blasi i Rabassa el de Paret-Delgada...

Voldria vetllar per ells, per la seva conservació material i espiritual. Coses que tenen poc a veure amb la seva promoció turística. Per a aquesta es necessi-

◆ La Vanguardia favorable a la «censura dels bisbes»

Sr. Director:

Sóc lector habitual del seu setmanari «Catalunya Cristiana» com també en sóc del diari «La Vanguardia» i li escric pel que fa a la polèmica sorgida immediatament després de publicar «un document subscrit per 18 teòlegs» en el qual es critiquen les decisions dels nostres bisbes, especialment del nostre arquebisbe de Barcelona. Resumint, es tracta d'un gest de protesta contra les decisions preses pels responsables de la Facultat de Teologia.

Resulta que alguns mitjans de comunicació social, concretament «La Vanguardia» es presten a difondre amb grans titulars les protestes de «destacats» laics i es limiten a publicar una carta «a favor de l'arquebisbe de Barcelona» (23-05-93) que només expressa un sentir, que jo també comparteixo, sense entrar en l'ètica dels esdeveniments.

◆ Buscar la pau a la diòcesi

Carta al director de La Vanguardia

Sr. Director:

En el seu diari d'avui apareix una carta presentada amb el lema abans indicat. La present no és una carta adreçada a l'arquebisbe de Barcelona; simplement és una carta adreçada al «Director de la Vanguardia» amb relació a un «document firmat per 18 teòlegs».

Quan veig una comunicació firmada per un nombrós grup de persones tinc la impressió que hi concorren dues circumstàncies: 1) Que hi ha un conductor que ha promogut la comunicació; no crec que cada una de les persones firmants hagi coincidit amb una decisió espontània sense una prèvia invitació i 2) Que el conductor no està molt segur del que diu o fa i necessita moltes firmes. El conductor podria ser el primer firmant; però en moltes ocasions el promotor queda ocult.

En cada institució hi ha un responsable necessari perquè la institució marxi, com s'esdevé amb la Facultat de Teologia. Tot «responsable» de la seva casa pot obrir-la «als altres» però aquests no poden imposar les decisions al «responsable». Imagini que una persona sigui l'amor d'una «casa», que inviti uns tercers per treballar en alguna cosa

ten molts milions; per a aquella cal bona voluntat. Aquella seguiria portant a passar uns dies de vacances als santuaris les famílies de classe mitjana que, amb uns quants fills, no sempre poden pagar hotels de luxe; gent de costums austers i que estimen la natura. Aquesta, amb l'encari-

ment de pensió que porta, afavoreix l'afluència d'hostes benestants que ja tenen prou opcions per a tot arreu, i que no hi van a buscar la pau sinó la comoditat, i el fer «un bon tiberi». I que poc s'interessen —si no la ignoren— per l'esglesiola que, atraient romeus, va motivar la construcció

Per la meua banda, també vaig escriure una carta al director de «La Vanguardia», de la qual li annexo còpia. En la carta vull donar entendre que el comportament dels fidels, recorrent als mitjans de comunicació indirectes per a desautoritzar la decisió del nostre arquebisbe no es corresponen amb la seva fidelitat cristiana que tracta els nostres bisbes de «benvolguts». La carta en qüestió no ha estat publicada; cada institució és responsable de fer a «casa seva» el que decideixi; però en el comportament que resulta de la meua publicació, la carta de «seixanta destacats laics», es dona entendre que «La Vanguardia» passa a ser instrument favorable a «la censura dels bisbes» i tendeix a ometre les que s'oposen a la parcialitat esmentada.

Aprofito per expressar la meua opinió que qui vulgui fer mal als altres comença, amb tota seguretat, a fer-se mal a ell mateix

FRANCISCO-JAVIER MORA MAS
Barcelona

o compartir una celebració i que després els invitats vulguin imposar les decisions de l'amo; el més normal és que l'amo hagi de desestimar la invitació.

Imagini què passaria en un partit de futbol; si en comptes d'existir un àrbitre decidís cadascú, el partit no acabaria. Si el celebrant que presideix una Eucaristia deixa que cadascú es comporti com vulgui, segur que l'Eucaristia deixaria de ser una celebració; més aviat s'assemblaria a una representació en un teatre «modern».

Jo crec que sobre la qüestió que ens ocupa s'ha donat un exemple a seguir per aquells que no poden avenir-se amb els responsables: un dels teòlegs «...va decidir retirar-se en silenci del Congrés Internacional Teològic» (L.V. 5-05-93). Això no vol dir que unes persones no puguin proclamar les seves idees, però aquestes persones no poden imposar les seves idees als responsables, en aquest cas els bisbes. En el fons, la qüestió no té transcendència per la fe; les accions de protesta, divulgades a tot vent, poden derivar en una manca de disciplina. Jo crec que el més encertat és busca «la pau a la Diòcesi», que tots estímem cordialment. (L.V. 6-05-93)

FRANCISCO-JAVIER MORA MAS
Barcelona

d'una senzilla hostatgeria.

¿No és llastimós anar a Núria, demanar uns goigs —els Goigs a la Mare de Déu de Núria, uns dels més bonics i perfectes del repertori popular— i que no en tinguin a la venda? ¿No es vergonyós que, en canvi, hi tinguin la revista «Entreviu»?

Estimo els santuaris.

Però no sóc un àngel per vetllar per ells, ni sóc poeta per a cantar-los. Només sóc una aplegadora que demana a l'Església catalana, a la Generalitat de Catalunya, la caritat de no desvirtuar-los.

De mantenir els Santuaris amb hostatgeria.

De no convertir-los en Hotels amb capella.

MERCÈ CALAFELL I GIBERT
Barcelona

◆ Mossèn Josep Gonzalvo, un personatge excepcional

Sr. Director:

El passat dia 27 d'abril, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, va fer un any que ens va deixar en Josep Gonzalvo i Paituvi, rector de la parròquia de la vila de Vilassar de Mar.

En Josep Gonzalvo se'n va anar a la casa del pare, perquè aquest el va cridar per formar part del seu equip, li mancava un home de talla i nova dubtar a pendre'n-se.

Mossèn Josep era un personatge excepcional, tenia una dedicació exclusiva per predicar l'evangelí amb el seu exemple.

Era una persona que es donava als altres, que comprenia els joves i sobretot les seves inquietuds i, a més a més, se'ls sabia guanyar. Es preocupava de la gent gran i organitzava grups de joves voluntaris per ajudar-los en la vida quotidiana.

Havia donat classes de religió a l'Institut de Vilassar de Dalt, en una època en la qual, el jovent no volia saber res de religió i que s'apuntaven d'entrada a l'assignatura alternativa «la ètica», perquè feia més home i ja en tenien prou de monges, capellans i de sermons, però a meitat de curs ja volien canviar i sinó al final, es canviaven i pasaven a religió.

Això no era perquè els agradés la matèria, sinó perquè la persona que portava la batuta els donava l'exemple d'una religió que semblava nova.

LLUÍS A. MESTRE I GALLINAT
Vilassar de Dalt

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....	21.892 Ptes
GNA M. DOLORS BORRAS, CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU, B.P. 43 THIES SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	Província.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal n°.....	
N° compte corrent.....	
Població.....	
Província.....	
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Data.....	
Població.....	
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39	

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim, "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

Missatge del Papa sobre el pensament de Maurice Blondel

Hi ha una meravellosa harmonia entre la raó i la fe

ROMA.— «Amb valor de pensador, unit a la fidelitat vers l'Església, és com els filòsofs i teòlegs actuals que estudien l'obra de Blondel han d'aprendre d'aquest gran mestre», ha dit el papa Joan Pau II en un missatge adreçat al Congrés Internacional celebrat a Aix-en-provence (França), amb motiu del Centenari de «L'Action» de Maurice Blondel, que marcà profundament el pensament catòlic del segle XX.

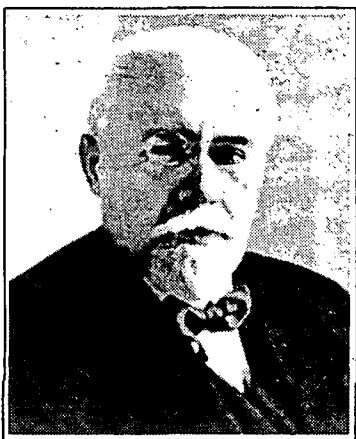
«Si o no, ¿la vida humana té un sentit i l'home té un sentit? (L'Action, pàg. VII). Aquesta és la pregunta inicial de la tesi de 1883, pregunta que cap home pot eludir. Maurice Blondel respon amb una subtil anàlisi fenomenològica de l'acció humana, des del seu origen fins al seu final, passant per les diverses circumstàncies en les quals es perfecciona incessantment; d'aquesta forma aclareix els seus múltiples aspectes. Manifestant la llibertat humana aquest «escàndol de la ciència» (pàg. 118), en el qual l'home participa, i té una potència infinita» (pàg. 121) que prolonga l'obra creadora de Déu; l'actuar és l'expressió i la realització de la consciència i de la llei moral, «in actu perfectio» (409), i «nosaltres moralitzem la nostra naturalesa per la virtut operant del deure» (pàg. 142). A més, per al «filòsof d'Aix», l'acció té el poder de manifestar l'amor obrint així l'ànima a Déu. L'originalitat de Blondel rau en el fet que ell comprèn l'acció humana en totes les seves dimensions, individual, social, moral i, sobretot, religiosa, i en el fet de mostrar l'intima connexió d'aquests diferents aspectes.

En una època en què el racionalisme i la crisi modernista desnaturalitzaven la revelació i amenaçaven la fe de l'Església, Maurice Blondel recordava, amb una visió positiva, que l'acció deixa entreveure l'actuació divina «penetrant en la nostra carn» (pàg. 114) i el vincle entre el misteri de la gràcia divina i la consciència o l'acció de l'home. Però al final del seu estudi filosòfic, Blondel ens condueix al llindar del misteri, ja que no hi ha mesura comuna entre el que prové de l'home, acció a que ell atribueix un poder tan considerable, i el que procedeix de Déu.

Discurs d'un creient als no creients

Aquesta obra no parerà de suscitar l'estupor dels filòsofs i dels teòlegs; d'uns, perquè Blondel sembla demostrar massa, i d'altres, perquè provant massa, Blondel no sembla observar suficientment la distinció de l'ordre natural i de l'ordre sobrenatural. Però, quan més han progressat els estudis de Blondel, més clarament ha aparegut el rigor de tota l'obra. «L'Action»

ens fa comprendre, des del punt de vista del creient que utilitza l'instrument filosòfic, que hi ha una meravellosa harmonia entre la naturalesa i la gràcia, entre la raó i la fe. Com amb Pascal, l'home «enmig entre el no-rès i el tot», és conduït pacientment a reconèixer el premi diví de la vida.

Maurice Blondel

En un món on creixien el relativisme i el científisme la tesi de Blondel és preciosa per la seva recerca de la unificació de l'ésser i per la seva preocupació per la pau intel·lectual; és el discurs d'un creient adreçat als no creients, el discurs d'un filòsof sobre el que sobrepassa la filosofia; estimula la recerca del «vinculum», «victòria» de la consciència per la qual s'aconsegueix la unitat de l'obrar humà, per la qual es revela la consistència de tot el que hi ha i pel que s'expressa la connaturalitat que estableix un pont entre el misteri de Déu i l'acció humana.

L'Església necessita filòsofs i teòlegs

Així, recordant l'obra, volem honorar sobretot al seu autor que, en el seu pensament i en la seva vida, va saber fer coexistir la crítica més rigurosa i la recerca filosòfica més valenta amb el catolicisme més autèntic, alimentant-se de les fonts de la tradició dogmàtica, patristica i mística. Aquesta doble fidelitat a certes exigències del pensament filosòfic modern i al Magisteri de l'Església va trobar moltes poques comprensions, en un temps en què l'església es trobava davant la crisi modernista, de la qual Blondel fou, tanmateix, un dels primers a discernir els desafiaments i els errors. Diverses vegades encoratjat pels seus predecessors Lleó XIII, Pius X, Pius XI i Pius XII, Blondel va prosseguir la

seva obra clarificant incansablement i obstinadament el seu pensament sense renegar de la inspiració. És precisament amb aquest valor de pensador, unit a la fidelitat i a un amor indefectible vers l'Església, com els filòsofs i els teòlegs actuals que estudien l'obra de Blondel han d'aprendre d'aquest gran mestre. L'Església, avui com sempre, té necessitat de filòsofs que no tinguin por de tractar les qüestions decisives de la vida humana, de la vida moral i de la vida espiritual, per preparar l'adhesió i el testimoni de la fe, «principi d'acció» (pàg. 411), per donar testimoni de l'esperança i per obrir-se a l'exercici de la caritat. I l'Església necessita teòlegs que, basant-se en un sòlid estudi filosòfic, siguin capaços d'expressar la dada revelada, per il·luminar tant els fidels com els no creients.

Esperant que l'exemple de Maurice Blondel, creient i filòsof, que aconseguí en la intimitat amb el Mestre el seu desig de la veritat, inspiri els cristians filòsofs dels nostres dies, demano a Crist, saviesa divina i reflex de la glòria del Pare, que no cessi mai d'enviar el seu Esperit per il·luminar la intel·ligència dels seus germans, i imparteixi de tot cor a tots els participants en el Congrés de Aix-en-Provence la meua benedicció apostòlica.

John Johnston, reelegit general

XLII Capítol General dels Germans de La Salle

ROMA.— El passat 14 de maig el papa Joan Pau II va rebre a 15 germans de les Escoles Cristianes, al final del seu XLII Capítol General, celebrat a Roma, i els invità a «ser en qualsevol circumstància mestres, testimonis de Crist, educadors cristians, amb l'exemple i amb la paraula».

Coneguts també com els «Germans de La Salle» foren fundats per Sant Joan Baptista de La Salle el 1680 i, actualment són uns 8.000 membres que ensenyen a uns 900.000 alumnes a 24 països. El Papa els recordà que el seu fundador no va voler que fossin sacerdots «perquè considerava la missió educativa tan absorbent que justificava una veritable «consagració», utilitzant sempre tot el temps i les energies dels Germans».

Després d'afirmar que la missió és «important i difícil en una època de considerables canvis socials», Joan Pau II els exhortà a ser «fidels al carisme de La Salle i a dedicar-se incessantment a l'educació dels joves».

Va concloure: «El vostre apostolat us fa testimonis principals d'esperança davant les incerteses, dubtes i problemes que viuen avui els joves». Infoneu-los, els digué, la veritat, la confiança, l'optimisme i «la virtut cristiana de l'esperança».

En ell XLII Capítol General ha estat reelegit el germà John Johnston; per a un segon mandat de set anys, com a XXII superior general de la congregació.

Johnston és graduat en art i educació per al Sant Mary's College de Minnèsota el 1956, i va fer estudis de doctorat en teologia en la Universitat de San Luis.

● C.C.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Frei Betto: «La caça dels joves al Brasil és oberta»

«Es pot matar impunement quan ingresses a la policia militar de São Paulo, especialment a l'esquadró de la Rota», denuncià ara fa un any el teòleg dominic, Frei Betto. Segons l'agència CBA aquesta denúncia pública li ha volgut haver de comparèixer davant un tribunal de justícia.

L'objecte del presumpte delictes de Frei Betto és un article seu publicat al diari «O Estado de São Paulo» amb un títol provocatiu: «La caça de joves al Brasil és oberta». Frei Betto fa referència sobretot a l'esquadró de la policia militar de São Paulo, la «Rota». Aquí s'aprén a odiar els negres i a menysprear els pobres; es rep un uniforme i una arma, es circula amb un cotxe de gran potència, i es dispara impunement a qualsevol adolescent que circula de nit pels carrers. El 3 d'octubre del 92, foren morts 112 detinguts de la presó de Carandiru. Fins ara cap policia n'ha sortit responsable. Aquestes i moltes altres denúncies revelava Frei Betto, dominic, teòleg de la Teologia de l'alliberament i consiliari nacional de les comunitats cristianes de base, que ara haurà de comparèixer davant d'un tribunal de justícia.

Segons l'agència CIP fa poques setmanes que el provincial dels dominics al Brasil, pare Sapiano, ha fet

una crida per ajudar «a qui sempre no ha cessat de lluitar contra la injustícia i a favor dels desvalguts». El superior provincial s'ha decidit també, entrar en acció. En la seva crida demana a totes les persones que se senten solidàries de Frei Betto que protestin a les autoritats i les escriguin. «El que més inquieta, precisa, no és pas el procés contra Frei Betto, sinó la impunitat abusiva de la policia i el risc que continui amb un menyspreu flagrant dels drets de l'home». El pare Sapiano uneix al seu missatge un article titulat «La policia de São Paulo bad el rècord de morts», al diari «Folha de São Paulo» (18-IV-93). En el qual revela aquestes xifres espantoses: la violència de la policia militar saldà l'any 1982 amb 284 assassinats i 74 ferits, i deu anys més tard, el 1992, aquestes xifres són de 1.264 morts i 271 ferits respectivament.

Amb aquestes perspectives tan fosques és possible que Frei Betto corri el risc de ser condemnat, empresonat i potser un dia assassinat per les mateixes raons amb que fou assassinat l'arquebisbe de San Salvador, monsenyor Oscar Romero.

■ Francesc Gamissans

ESPANYA

Hi haurà connexions informatives amb la resta dels actes del viatge

La cadena Cope transmetrà 10 actes de la visita de Joan Pau II

A les 8.45 del diumenge 13, connexió amb el Camp de la Feria per retransmetre la Missa de Clausura del Congrés Eucarístic. A la tarda, a les 16.45, connexió informativa amb la Catedral de Sevilla i a les 18.30 amb la Residència San Rafael a Dos Hermanas.

Dilluns 14 i dimarts 15

El dilluns transmetran la Santa Missa des de l'avinguda Andalucía de Huelva, a les 10.00. I connectaran a les 16.15 amb Moguer, a les 16.45 amb Palos de la Frontera i a les 17.15 amb el Monasterio de La Rábida. A més oferiran en directe la visita al Santuario de Nuestra Señora del Rocío a les 18.40.

A les 9.45 del dimarts començarà la connexió amb l'aeroport de Barajas per transmetre l'arribada del Papa a Madrid. Aquest mateix matí, a les 10.30, hi ha prevista una connexió informativa amb l'exterior del Palacio de la Zarzuela i a les 12.00 amb la Conferència Episcopal. A la tarda s'oferirà la Missa i Consagració de la catedral de l'Almudena, a les 18.00 hores.

Dimecres 16 i dijous 17

El dimecres hi haurà connexions informatives amb el

Seminari Major, a les 9.30, i amb la Nunciatura Apostòlica, a les 12.00 i a les 16.30. Es transmetrà, des de les 18.00 hores, la Missa i canonització de Enrique d'Ossó.

A les 10.00 hores del dijous es connectarà amb Barajas per transmetre l'arribada del Papa a l'aeroport i la seva sortida cap a Roma. A les 11.00 finalitzarà el viatge de Joan Pau II a Espanya i es posarà fi a la connexió. (SIC).

Més d'un miler de periodistes cobriran la visita del Papa a Espanya

MADRID.— El dijous 20 de maig, va concloure el termini de sol·licitud d'acreditacions per als mitjans informatius que estan interessats en la cobertura de la propera visita del papa Joan Pau II a Espanya, que es desenvoluparà del 12 al 17 de juny entre les ciutats de Sevilla, Huelva i Madrid.

Les acreditacions realitzades són 610, entre els més importants mitjans espanyols i estrangers, tant agències, mitjans escrits i audiovisuals, tenint una altra tanda de més de 500 sol·licituds arribades al Ministeri del portaveu del Govern encara sense processar.

Dels mitjans estrangers, de moment, els països que han sol·licitat credencials són: EE.UU, Gran Bretanya, França, Itàlia, Alemanya, ciutat del Vaticà i Mèxic.

L'elaboració i selecció d'acreditacions l'han dut a terme el Ministeri de Portaveu del Govern en col·laboració amb la Conferència Episcopal Espanyola.

L'organització eclesiàstica per a la visita del Papa lliurarà a partir de l'1 de juny els materials informatius, que podran recollir-se, prèvia presentació de la credencial, en les oficines de premsa diocesanes o en la Conferència Episcopal. (SIC)

PAMPLONA.— L'arquebisbe sortint, José María Cirarda, saluda el nou arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, Fernando Sebastián (dreta), durant un acte celebrat a la capital navarresa on acudiren nombrosos bisbes d'arreu d'Espanya

MADRID.— La Cadena Cope retransmetrà en directe, del 12 al 17 de juny, deu dels actes que se celebraran durant la visita del Joan Pau II a Espanya. A més, es duran a terme múltiples connexions informatives que completaran la cobertura informativa de la Cadena.

Dissabte 12 i diumenge 13

A les 10.45 del dissabte 12 començarà la primera connexió de la Cadena per presentar i fer una ambientació prèvia. A les 11.00 retransmetran l'arribada del Papa a l'aeroport de Sevilla; la cerimònia d'arribada i discurs; el seguiment a la catedral; l'Angelus, i l'Adoració Eucarística. A la tarda, hi haurà dues connexions informatives a les 17.30 amb el pavelló poliesportiu. I a les 21.00 salutació del Papa als joves.

Carisma dels Germans de Creu Blanca que han celebrat el seu Capítol General a Sevilla

Atendre els malalts incurables

Isidoro Lezcano Guerra, superior general amb el seu consell

SEVILLA.— Els Germans Franciscans de Creu Blanca, han celebrat en la Casa d'Espiritualitat San Pablo de Sevilla, el seu Capítol General, presidit pel germà Isidoro Lezcano Guerra, fundador i superior General de l'Institut.

Han participat en el Capítol, cinquanta-dos germans, procedents d'Espanya, el Marroc i Veneçuela, que han estudiat possibles nous camps d'acció i de compromís social.

Foren elegits pel Govern general pel proper sexenni, els germans Miguel A. Trujillo — vicari general— Miguel López, José Crespo, Isidoro Macías i Antonio Ramírez com a Ecònom General.

Els Germans Franciscans de Creu Blanca, actualment Institut religiós de dret diocesà, foren fundats per Isidoro Lezcano a Ceuta i aprovats per fra Carles Amigo Vallejo O.F.M., actual arquebisbe de Sevilla, amb la finalitat d'assistir els malalts incurables, més pobres i necessitats, tot això seguint una espiritualitat franciscana i de Sant Vicenç de Paül en la pràctica de la caritat. La seva activitat es desenvolupa fonamentalment a Espanya, així com també al Marroc i Veneçuela. En aquests últims anys el nou institut ha experimentat una gran expansió i ha augmentat considerablement el nombre dels seus candidats. En part és gràcies al gran carisma altruista que atreu a la joventut.

A Catalunya, els Germans Franciscans de Creu Blanca tenen sis comunitats al Castell del Remei i Mollerussa (Lleida), Valls (Tarragona), Mataró, Sant Andreu de Llavaneres i Barcelona. Formen petites comunitats on els assistits es troben com a casa, segons el carisma fundacional.

ÀSIA

Conferència per a l'Any Internacional de la Família

MALTA.— El bisbe Elio Sgreccia, Secretari del Pontifici Consell per a la Família, va parlar recentment en una conferència regional de l'ONU per Europa i Amèrica celebrada a La Vellella (Malta), en preparació per al 1994, Any Internacional de la Família.

El bisbe Sgreccia digué als participants que l'Església s'ha estat preparant arreu del món per aquest any internacional i els recordà que «ha concedit sempre una atenció particular a la família i als problemes relatius a la seva estabilitat, als seus recursos i a les seves responsabilitats». També va recordar «una altra aportació de l'Església Catòlica: La Carta dels Drets de la Família, de la qual enguany n'estem celebrant el X aniversari».

En la preparació de programes per al 1994, assenyala, l'Església està dedicant una atenció especial als aspectes ètics i religiosos. «La protecció de la vida, des del moment de la seva concepció, el respecte a les responsabilitats dels esposos pel que fa a la procreació (nombre i distància de naixements), en reconèixer l'educació com el primer deure de la societat són els aspectes que l'Església assenyalarà com fonamentals en l'«Any Internacional de la Família». (SIC)

EL SALVADOR

S'obre el procés de canonització de monsenyor Romero

SAN SALVADOR.— Fonts de l'Arquebisbe salvadorenc assenyalaren que el postulant per a la causa de canonització de Romero, el sacerdot salvadorenc Rafael Urrutia, lliurà a l'arquebisbe Arturo Rivera Damas els documents recopilats que seran adjuntats a la sol·licitud formal a la Santa Seu a Roma.

Després del seu assassinat, Romero, que començà a ser venerat per milers de salvadorencs, havia estat proclamat com «la veu dels sense veu» per les organitzacions populars a causa de les seves contínues denúncies de violacions dels drets humans comeses per l'Exèrcit i grups paramilitars.

Els fidels del bisbe contenen miracles com curacions físiques i altres «favors» rebuts de Déu, per mediació directa de Romero, que ha començat a ser venerat com a «Sant Romero d'Amèrica».

Entre els documents que seran adjuntats a la petició formal de canonització figuren una biografia, una còpia del diari, una col·lecció de les cartes pastorals i de les seves homilies, així com una sèrie de testimonis dels seus miracles, segons la font eclesial. (EFE)

Don Marcelo González Martín en el lliurament del Premi «Carlo Magno» a Felipe González

Construir entre tots la casa comuna en què no hi manqui la imatge de Crist

AQUISGRÀ.— El Prímat d'Espanya i arquebisbe de Toledo, cardenal don Marcelo González Martín, va presidir la missa solemne, concelebrada en llatí, a la catedral de la ciutat alemanya d'Aquisgrà, amb motiu del lliurament del Premi Carlo Magno al President del Govern espanyol, Felipe González Márquez.

Durant la missa el bisbe d'Aquisgrà, monsenyor Klaus Hemmerle, pronuncià —com és costum a aquesta celebració— homilia i, al final de la celebració litúrgica, invità el cardenal don Marcelo González a pronunciar una allocució. El Prímat d'Espanya i Arquebisbe de Toledo digué el següent:

«Germans i germanes:

Amb aquest títol inicio la salutació que des de l'altar puc adreçar amb tota propietat a tots els que esteu aquí, perquè només des d'un sentiment de fraternitat tenen explicació suficient els actes que estem celebrant.

Agraïxo al Sr. Bisbe d'Aquisgrà i al Sr. Alcalde de la Ciutat la invitació que m'han fet per presidir l'Eucaristia, amb motiu de la concessió del Premi Carlo Magno al Sr. President del Govern espanyol.

Al qual felicito cordialment per aquest honor que se li fa, reconeixent així els mèrits insinies de la seva dedicació política a la tasca de la construcció d'una Europa nova i unida.

Tant de bo sigui nova per tal que en neixin els germans que permetin

un creixement harmònic de tots els seus pobles, oblidades per sempre les rancúnies i parcialitats que enfosquieren els seus horitzons.

Tant de bo estigui unida, encara que no sigui més que per fer vigent una altra vegada aquella sentència del gran historiador romà Tàcit: «Concordia minina crescent, discordia maxima dilabuntur» (Amb la concòrdia les coses petites, creixen, amb la discòrdia les més grans es fan a miques).

Cada època històrica té la seva condició i el seu signe. El d'aquesta nostra és el poder, un enorme poder que gairebé fa por quan se'l contempla desproveït de la necessària virtut. El poder només no fa els homes, no construeix, perquè en manca l'ítem fàcilment li manca la dignitat. Un corrent filosòfic cristià, personalista, afirma que l'home és fonamentalment una vocació, una crida a ser i a respondre el sentit de la vida i els seus valors. Per aquí es troba la veritable dignitat, que pot portar fins a la plenitud en Déu.

¿No és aquesta manca de res-

El President del Govern espanyol, Felipe González, acompanyat de la seva esposa, Carmen Romero, són rebuts pel cardenal prímat, D. Marcelo González Martín a l'entrada de la catedral d'Aquisgrà

posta perseverant el sentit de l'home el que tantes vegades ha mancat en la història d'Europa, esquincada pels enfrontaments, fins i tot religiosos? ¿No ha arribat l'hora de construir entre tots la casa comuna en què no hi manqui la imatge de Crist, perquè podem escoltar la seva crida i la seva invitació a fer-nos més germans dels germans, com va succeir en les millors èpoques de l'Europa cristiana? Construïu Europa, senyors, però no prescindi de Déu. «Si el Senyor no construeix la casa, és inútil que s'afanyin els constructors» (Salm 126, 1).

Aquí, en aquesta ciutat en què s'han coronat trenta-dos emperadors d'Europa hi ha una església, una plaça i un carrer que duen el nom de Santiago. Són el començ d'una de les rutes europees del Camí de Santiago, que mena a Compostel·la, a la tomba de l'Apòstol. Els milers i milers de pelegrins també feren Europa i no pronunciaren declaracions de guerra. Eren pecadors i buscaven el perdó. Parlaven distintes llengües, però resaven amb el mateix cor. Teniu entre mans una empresa gloriosa. Seguiu unint els vostres esforços per dur-la a terme». (EFE)

Monsenyor J. Jesús Posadas i sis persones més foren cosits a trets a l'aeroport de Guadalajara

Mor un cardenal mexicà en un estrany tiroteig

MÈXIC.— La mort del cardenal de Guadalajara, Juan Jesús Posadas Ocampo, ha commogut la societat mexicana en posar en relleu la creixent violència generada per les bandes de narcotraficants i suscitar el temor d'una progressiva «colombització». El cardenal i sis persones més van morir la matinada del dimarts 25 de maig en una confús tiroteig que s'inicià en la sala d'espera de l'aeroport de Guadalajara. El prelat va resultar cosit de trets per

onze impactes de bala quan era a l'interior del seu vehicle esperant la crida del nunci del Vaticà, monsenyor Geronimo Prignone.

Condemna del Papa

L'assassinat del cardenal va provocar un impacte extraordinari perquè era una personalitat eclesialística de gran prestigi i de gran influència, que tingué un paper determinant en la represa de les relacions entre l'Estat mexicà i la Santa Seu i en les modificacions que s'introduïren en la Constitució per reconèixer jurídicament l'Església catòlica. Monsenyor Posadas també s'havia destacat últimament per les seves enèrgiques condemnes contra la violència que es manifestava en forma progressiva en la capital de l'estat de Jalisco.

Encara que s'han difós algunes versions sobre que els narcotraficants atemptaren directament contra el cardenal per la seva dura posició davant el tràfic d'estupefaents, les autoritats informen que va morir cosit a trets a conseqüència d'un foc creuat entre delinqüents vinculats a la droga i policies. El bisbe auxiliar de Guadala-

jara, Ramón Godínez, assenyala que «no sabem si fou una agressió directa contra el cardenal». El papa Joan Pau II, en un missatge, qualificà els fets com un «injustificable acte de violència» i un atemptat a la tradició cristiana del poble mexicà.

El vehicle on hi havia el cardenal i el seu conductor presentava 32 impactes de bala, com també uns altres 20 vehicles que estaven

aparcats. Segons la policia, les armes que s'usaren en el tiroteig foren metralladores UZI i AK-47, les més utilitzades pels narcotraficants mexicans.

El president de Mèxic, Carlos Salinas de Gortari, es traslladà a Guadalajara per retre el darrer homenatge a les restes mortals del prelat, que foren traslladades a la catedral, on van rebre el sentit homenatge dels feligresos. (L.V.)

ASSOCIACIÓ «MOSSÈN JACINT VERDAGUER»

Commemoració del 91è. aniversari de la mort de Mn. Jacint Verdaguer

Juny 1993

Diumenge 6, a les 12, ofrena floral al Cementiri de Montjuïc.

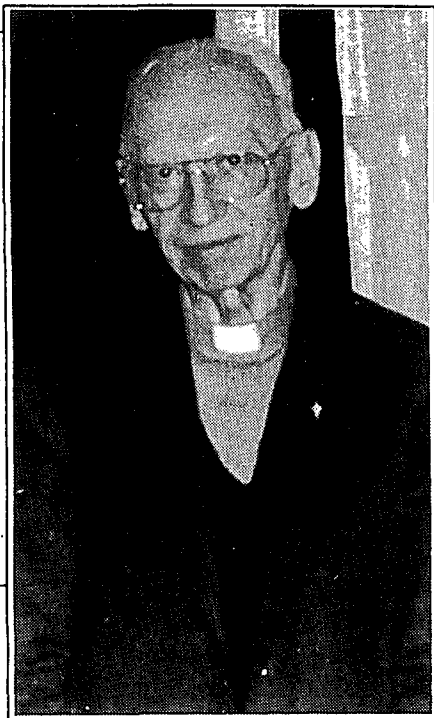
Dimecres 10, a les 6 de la tarda, Missa a Vil·la Joana.

Diumenge 13, a dos quarts d'onze del matí, Missa a la parròquia antiga de Vallvidrera. A continuació, a Vil·la Joana, cants per la coral El Llessamí i recital de poesies.

Monsenyor Jorge Gottau, bisbe redemptorista a la missió d'Añatuya (Argentina)

Més de 40 anys anunciant l'evangelí sense abandonar els pobres

Vaig tenir l'oportunitat de poder conversar amb el bisbe de la diòcesi d'Añatuya, província de Santiago del Estero de la República Argentina, monseñor Jorge Gottau de setanta-sis anys d'edat, el qual es trobava a Barcelona per poder comunicar la seva decisió de retirar-se, a la gent que durant aquests anys l'ha ajudat i també per poder visitar els familiars de les persones que treballen a Añatuya. Ell ha dedicat cinquanta anys de la seva vida al servei de l'Església. La seva tasca ha consistit en una plena dedicació a les missions, en la lluita contra la pobresa i misèria i, fonamentalment, en l'evangelització i difusió de la fe cristiana. La seva vida és un exemple de testimoni de fe i d'amor pels altres.

diffícil per culpa del mal estat del terreny, les cases eren molt arcaiques ja que eren construïdes amb palla i fang...

—¿Quins recursos va emprar per tal de millorar la situació?

—L'any 1962 vaig haver d'assistir al Concili Ecumènic II a Roma. En aquell moment vaig tenir l'oportunitat de conèixer molts bisbes d'arreu. Gràcies a la meva descendència alemanya vaig establir una relació directa amb els bisbes alemanys els quals mai no han deixat de ser solidaris amb la problemàtica real d'Añatuya. Aquesta relació ha donat molts fruits; encara actualment ens donen suport moral i econòmic al nostre projecte.

Personalment vaig proposar d'iniciar una campanya d'àmbit nacional sota el nom «Mas x Menos». Aquesta va ser aprovada per la Conferència Episcopal on es decidí fer una recollida el setembre de cada any a totes les diòcesis d'Argentina.

Projectes i realitzacions

El bisbe d'Añatuya ha manifestat que ha tingut molta sort de

poder comptar amb el suport desinteressat de molta gent que he conegut al llarg dels seus viatges per tot el món i dels quals s'ha tret molt profit per la diòcesi! Altres ajudes que ha rebut han estat les d'organitzacions com ara Càritas.

—¿Mirant enrera, podria detallar els progressos que s'han fet a Añatuya?

—La tasca ha estat distribuïda en diferents sectors: en funció d'evangelització s'han construït 150 capelles i 60 cases per a sacerdots i comunitats religioses, comptant actualment amb més de 30 comunitats dedicades a l'apostolat. S'ha construït també la Casa de la Catequesi on es formen les futures catequistes que exerciran la seva missió a l'interior de la diòcesi. Cal afegir també el monestir Mare de Déu com a lloc de pregària per la diòcesi i els seus benefactors.

Segons Mons. Gottau s'ha dedicat molt esforç a l'educació; s'han construït i dotat 8 escoles secundàries en les quals es formen gratuïtament més de dos mil joves d'ambdós sexes. Una escola especial amb seccions de sords i cecs. Tres escoles primàries amb jardins

d'infants i en el nivell terciari funcionen quatre professorats. A tot això cal afegir-hi 57 escoles-tallers per a la formació de la dona on es compta amb més de mil dues-centes alumnes.

Pel que fa a l'assistència social i mèdica, funcionen dues llars per a nens amb discapacitats irrecuperables; una llar de nens orfes; llars de la tercera edat; més de trenta petits dispensaris per tal d'atendre les urgències dels més necessitats. Tots aquests serveis estan atesos per religioses i la coordinació és a mans de Càritas Diocesana que compta amb una infraestructura important en matèria de salut i alimentació. Des de Càritas es distribueix un reforç alimentari, durant l'hivern, a deu mil nens en edat escolar. A més a més, pel sistema d'Ajuda Mútua, s'han construït més de dos mil habitatges per a les famílies més necessitades.

i mirar de donar testimoni del amor de Déu.

—¿En què ha consistit la seva estada a Barcelona durant aquest quatre dies?

—El motiu principal ha estat poder saludar els familiars de les persones que treballen a Añatuya i també anunciar la fi del meu càrrec com a bisbe. Però a més a més he donat diverses xerrades sobre la vida a Añatuya i la feina que s'hi fa per tal d'aconseguir una major sensibilització amb la seva problemàtica i un suport econòmic. Certament he quedat gratament sorprès de la resposta de la gent de Barcelona. El divendres vaig poder conversar amb l'Arquebisbe Ricard M. Carles i intercanviar impressions sobre el treball a Añatuya.

—¿Què farà a partir d'ara?

—Abans de marxar cap a Buenos Aires haig de fer encara algunes visites per altres llocs, com ara Lleida, Calatayud, Alemanya... I

Monsenyor Jorge Gottau en els seus millors temps de bisbe missioner

En promoció humano-cristiana s'ha creat el Projecte del Salat que, amb ajuda de tècnics i promotors, capaciten 55 grups integrats per 494 famílies i un total de 2.988 persones, per tal d'aconseguir un millor aprofitament de l'agricultura i la ramaderia.

després aniré com he dit a Buenos Aires on m'instal·laré amb una comunitat per descansar però no deixant d'estar amb Añatuya encara que a partir d'ara serà d'una manera més indirecta.

Monsenyor Jorge Gottau va celebrar el 19 de desembre de 1992 els seus cinquanta anys de vida sacerdotal en una missa concelebrada a l'església catedral d'Añatuya acomiadant-se d'aquesta diòcesi de la qual va ser bisbe durant 31 anys, i queda com a bisbe diocesà Mons. Antonio Baseotto per al qual demana la mateixa ajuda i comprensió que la gent ha tingut amb ell i els seus col·laboradors. Sense aquesta ajuda i sense aquest alè, no s'haurien pogut enfrontar amb tanta pobresa i amb tantes mancances com les que es trobaren quan van arribar per primera vegada a aquesta diòcesi fa més de trenta anys.

Aquesta entrevista ha estat possible gràcies a Joana Vilaplana i a Mª Pilar Vilaplana que des de Barcelona i des d'Añatuya respectivament han organitzat el viatge de monsenyor Jorge Gottau.

■ Ruth Joseph

XINA

«Projecte Xina», una possibilitat dels salesians

HONG KONG.— La recent visita del Rector Major dels salesians, P. Egidio Viganó a Tailàndia, Vietnam i Hong Kong fa pensar en la possibilitat d'un «projecte Xina». Seria un somni que poguessin trobar-se en el cèlebre pont de Pequín salesians que vénen del sud, del nord i de llevant. En la fotografia el primer grup d'infants de la ciutat de Macau, fills de leprosos xinesos que el salesià Cayetano Nicosa educa amb un grup de col·laboradors seglars. (ANS).

Una nova i arriscada Pastoral dels bisbes de Malawi

«Elegir el nostre futur»

Quan tot just ha passat un any des de la publicació de la pastoral que va commoure el règim de Kamuzu Banda, els bisbes de Malawi acaben de publicar una nova carta en vista del referèndum sobre el sistema monopartidista. Encara que la carta ha estat llegida a totes les esglésies del país, de moment no hi ha hagut reaccions per part del partit en el poder, Partit del Congrés.

Sota el títol *Elegir el nostre futur*, la carta dels bisbes de Malawi vol ser una preparació per al referèndum nacional que decidirà l'adopció o no adopció d'un sistema de govern multipartidista. Amb motiu d'aquesta publicació, els bisbes prenen novament la paraula i esperen que l'Església catòlica compleixi sense tenir por i amb llibertat, la seva missió d'educar i d'informar els seus membres sobre el que està en joc: el pas o no d'un sistema de partit únic a un sistema multipartidista. I això sense afectar la llibertat del vot.

Aquesta publicació coincideix amb la visita que els membres del Comitè d'Afers Públics malauita ha realitzat al Regne Unit i en el transcurs del qual han participat en una conferència organitzada pel Consell de les Esglésies de Gran Bretanya i d'Irlanda.

En la carta, els prelats afirmen que el seu desig és que tota la veritat pel que fa a la dignitat humana ha de ser revelada. Ensenys, recorden de forma insis-

tent que el que està en joc amb el referèndum és «la recerca de les noves formes de societat i noves formes de llibertat, de justícia i de pau»; que el que la gent busca «és una autèntica democràcia en què els dirigents, en lloc de ser els mestres, estiguin al servei de les persones que els han elegit; una democràcia en què els dirigents han de respondre dels seus actes davant aquells als quals dirigeixen, on hi hagi un autèntic govern del poble i no un govern per o per a un petit grup de privilegiats».

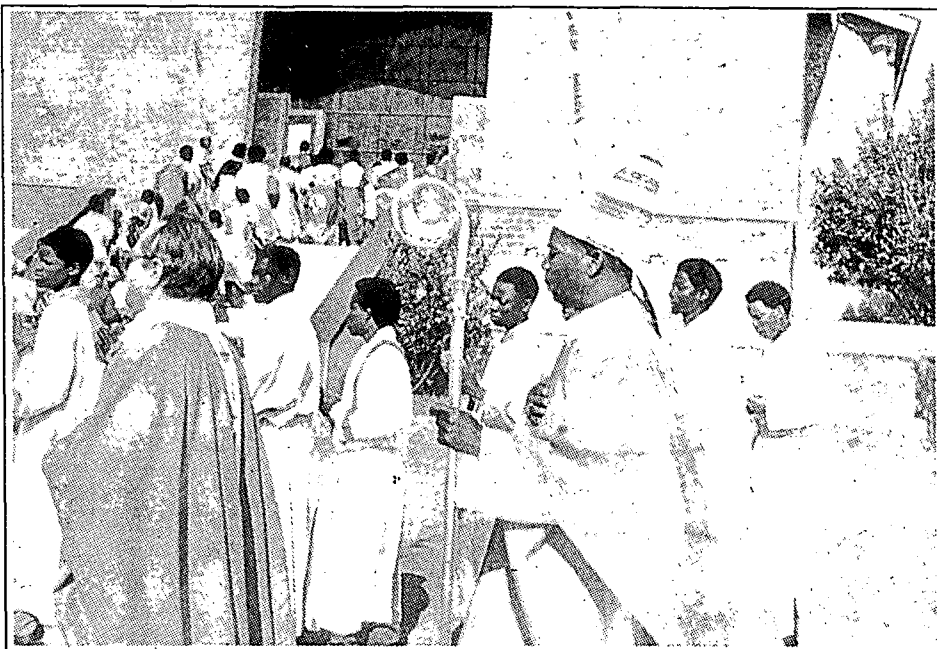
D'altra banda, els bisbes recorden que la democràcia, en si mateixa, no garanteix el progrés si la gent no està convençuda que el seu futur es basa en el treball, en el lliurament, el sentit de responsabilitat i la voluntat de fer el bé. Amb això inviten els malauites a concentrar-se amb maduresa en la discussió dels veritables problemes que afecten el país i exhorten tota la gent «elegir un sistema que faci dels dirigents persones responsables en

Els bisbes de Malawi aposten obertament per la democràcia en un país petit i pobre, dirigit de forma dictatorial pel «president vitalici» Hastings Kamuzu Banda

l'exercici de les seves funcions; un sistema que suprimixi la cobdícia, els prejudicis i la intolerància... un sistema que garanteixi la justícia per a tothom».

Fins ara no hi hagut cap reacció per part del govern de Malawi ni pel partit en el poder, Partit del Congrés. Cal recordar que la resposta que el govern va donar a la carta «Viure la nostra fe», publicada el propassat mes de març de l'any passat, havia desencadenat una greu crisi entre els bisbes que, fins i tot, van estar a punt de morir (Veure Mundo Negro, n. 352, p. 14).

En aquella ocasió tots els prelats foren detinguts, l'administrador apostòlic de Mzuzu,

Mons. Roche fou expulsat del país i l'editorial catòlica de Balaka fou incendiada per membres del partit del Congrés. Tres dies després de la publicació, el mateix partit del govern va tenir una reunió especial en la qual es va decidir assassinar tots els bisbes. Una sèrie de protestes, tant de dins com de fora del país, evità que es dugués a terme, però en el transcurs de diverses manifestacions, la policia va matar a unes

quaranta persones.

El clima que es viu actualment al país és que la gent està cansada d'un govern monopartidista i desitja el canvi. És per això, i davant la incertesa que el Partit del Congrés està creant pel que fa a l'organització del referèndum, l'Església ha decidit, com l'any passat, prendre novament la paraula.

Anb-Bia
(Mundo Negro)

Terra Santa

Jerusalem: els bisbes catòlics reclamen el lliure accés per a tothom

Milers de pelegrins d'arreu del món participen en la processó del Divendres Sant que recorre la ruta de Jesús, la «Via dolorosa» de Jerusalem

Des de l'1 d'abril, els Palestins dels Territoris ocupats que desitgin anar a Jerusalem ho hauran de demanar al governador militar. Els bisbes catòlics de Terra Santa, reunits en assemblea el passat 13 de maig, van denunciar aquesta situació: «Els fidels no poden accedir lliurement als Llocs sants. El moviment del clergat i dels pastors establerts en els Territoris ocupats també és obstaculitzat».

«Jerusalem, protesten els bisbes, és el centre civil i religiós per a tots els Palestins dels Territoris ocupats, així com també dels cristians. El tancament actual, siguin les que siguin les raons al·legades, raons polítiques o mesures de seguretat, fa que hi hagi violència a Jerusalem, la Vila santa. Els creients haurien de poder accedir-hi sense haver de fer cua i sofrir les humiliacions per obtenir un permís del governador militar».

«Aquest tancament és una prova que Jerusalem atès el seu caràcter religiós únic, ha de tenir un estatut únic, que l'alliberi de tot conflicte polític i de les mesures unilaterals, preses per raons de seguretat».

(La Croix)

Estats Units. Els bisbes es pronuncien per l'ús de la força

Bòsnia: «una causa justa»

Segons la Conferència dels bisbes americans, l'ús de la força militar per part dels Estats Units per ajudar el «poble de Bòsnia reduït a la impotència» està moralment justificada. En una carta al secretari d'Estat, Warren Christopher, l'assemblea dels bisbes, sense assumir la responsabilitat d'eventuals raids aeris contra els serbis de Bòsnia, creu justificat que això podria contribuir a aturar el bany de sang. «Estem convençuts que hi ha una justa causa per a l'ús de la força de cara a defensar la població de Bòsnia que, la majoria, és impotent contra l'agressió i la barbàrie amb la finalitat de destruir els fonaments d'aquesta societat», escriu l'arquebisbe John Roach, president de la Comissió d'afers internacionals de la conferència.

(La Croix)

L'ESCOLA CATÒLICA «NOVA EVANGELITZACIÓ 2000» DE BARCELONA

Comunica la celebració de dos nous cursos correlatius i en règim intern, a la casa «MATER SALVATORIS» del Tibidabo amb el programa següent:

Del 19 al 22 d'agost, el curs «RUTH», especial per a matrimonis i promesos. Dirigiran professors de l'Escola «NOVA EVANGELITZACIÓ 2000» que regeix en JOSEP H. PRADO FLORES.

Del 22 al 26 d'agost, migdia, el curs «KOINONIA» o Comunitat.

Dirigirà el P. Ricard Argañaraz, responsable i pastor de la Comunitat «SANT JOAN BAPTISTA» de Camparmó (Itàlia).

Informació: Matr. Borrás, telf. 457 65 61

Manén telf. 215 16 52

Martínez telf. 211 62 15

• **TROBADA DE PELEGRINS CATALANS AL CONGRÉS DE SEVILLA.** - A la capella de la Hermandad de Ntra. Sra. de Montserrat (prop de la parròquia de la Magdalena), **divendres 11**, a les 19.30h. Punt de referència per a informacions: tel. (95) 437-57-00 (Hotel La Macarena).

• **2n CURSET PER A ORGANISTES D'ESGLÉSIA.** - Organitzat per la Comissió de Música Sagrada de Barcelona i obert a les altres diòcesis catalanes. Del **30 d'agost** (a les 12h) al **4 de setembre** (a les 16h), al monestir de Montserrat, amb referència a la celebració de l'eucaristia. Inscripció prèvia (abans del 20 de juny): Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia (c/ Riva-deneira 6, 9è, 08002 Barcelona), o bé, telefònicament, al Centre de Pastoral Litúrgica, tel. (93) 302-22-35; fax 318-42-18.

BARCELONA

• **Xè MAIG CORAL DEL BARCELONÈS.** - Continua a l'auditori del Centre Cultural Calassanç (c/ Diputació 275, 08007 Barcelona), a les 20h, **dissabte 5**, amb l'actuació de la Coral Espícol (dtor. Quim Mañós), la Coral Catalunya (dtor. Josep-Maria Castelló) i la Coral Sant Jordi (dtor. Jordi Noguera). La setmana entrant, **dissabte 12**, amb el Cor Scandicus (dtor. Fernando Marina), el Cor Signum (de l'Agrupació Cor Madrigal, dtra. Montserrat Bonet) i la Coral Euterpe (dtor. Jesús Cruixent).

• **CONCERT DE CARILLÓ A LA GENERALITAT.** - El que s'havia anunciat per a aquest diumenge, 6 de juny, ha estat ajornat al **diumenge 13**, a les 12h.

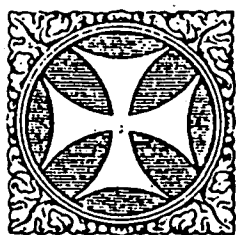
• **ACTIVITATS DEL C.I.C.** - Jorna-

da de reflexió sobre la pregària, **dilluns 7**, de 17 a 18.30h, amb el carmelita Gabriel Isal, a Via Augusta 205 (tel. 200-11-33).

• **CINQUANTENARI DE L'ORFEÓ LAUDATE.** - Missa exequial, **dilluns 7**, a les 20h, a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar (c/ Casanova 175, 08036 Barcelona), en memòria dels cantaires, socis i familiars difunts.

• **CONFERÈNCIES DE FRANCESCO ALBERONI AL SEMINARI.** - Organitzades per la Fundació Joan Maragall com a cloenda del curs 1992-93, **dimarts 8 i dimecres 9**, a les 19.15h, a la sala d'actes del Seminari Conciliar (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona), sota el títol de «Conèixer, reconèixer, estimar; el misteri de l'alteritat».

• **TROBADA D'ANIMADORS DE VIDA CREIXENT.** - Hi són convocats tots els que hi puguin assistir, per al **dimecres 9**, de les 10 a les 19h, a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona). Cal formalitzar prèviament la inscripció al tel. 412-21-20.

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Actes programats: **Dies 10 i 11**, de les 16 a les 19h, exposició del Santíssim i adoració (a les 18.30, pregària); a les 19h, missa. **Dissabte 12**, de les 16 a les 17.45h, exposició del santíssim; a les 18 i a les 19, misses. **Diumenge 13**, de les 8 a les 13.30h, adoració del Santíssim (capella Santcrist de Lepant); a les 10h, laudes; a les 18.30h, missa concelebrada, al pla de la Seu, i processó pels carrers: Arcs, Portal de l'Àngel, Santa Anna, la Rambla, Portaferrixa, Boters i Av. de la Catedral.

• **25 ANYS DE CÀRITES A MATARÓ.** - Amb motiu dels vint-i-cinc anys de funcionament de Càrites interparroquial de Mataró, **divendres 11**, a les 20h, a la sala d'actes de la Caixa Laietana (c/ Santa Teresa), taula rodona sobre *L'acció de l'Església en els diversos camps de la marginació*, amb la participació de Joan A. Ventosa, Àlex Masillo-

rens, Francesc Borrell i Raimon Bonal; **divendres 18**, a les 20 h: a la parròquia de Sant Josep, celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Joan Carrera i seguida d'un concert de la coral Primavera de la Pau.

• **LA GARRIGA: VII CONCURS DE PINTURA RÀPIDA.** - Amb motiu de les Festes del Corpus, **dies 12 i 13**, a partir de les 8h, fins a les 14h, convocat per la parròquia de Sant Esteve. Cal acudir primer a marcar la tela a la sala d'actes parroquial. Veredict: **diumenge 13**, a les 18h; exposició d'obres: del dia 14 al 18.

• **RECÉS DEL SEGON DIUMENGE.** - Organitzat per Obra d'Exercicis Parroquials, el **dia 13**, de 9.45 a 13h, sota la direcció del P. José Solé-Asens s.i., a la casa d'exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona). Informació: tel. 301-16-26.

• **CONCERT A MARATA.** - A la parròquia de Santa Coloma (municipi de les Franqueses del Vallès), **diumenge 13**, a les 10h, recital d'arpa a càrrec de Martine Flaissier; interpretarà obres de Händel, Pescatti, Glinka, Bach, Parish-Alvars, Godefroid, Debussy, Pierné i Thomas.

• **TROBADA D'EXPERIÈNCIA DE DÉU (mètode P. Larrañaga).** - Dirigida a tot el poble de Déu, es farà el primer cop en català, dirigida pel matrimoni Eudald i Montserrat, els **dies 19 i 20, i 25, 26 i 27** de juny, a la residència Mater Salvatoris, del Tibidabo. Informació i inscripcions: tel. 490-41-48.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES.** - Dirigits pel P. Pedro Galofré, s.i., del 20 al 29, a la casa d'espiritualitat Maria-Antònia París (c/ Major de Sarrià 169, tel. 203-72-12 o 203-74-04).

• **ENCONTRES INTERCONTINENTALS DE TAIZÉ.** - Acol·liment de joves que volen viure un «pelegrinatge de confiança a través de la terra». Sortida cada cap de setmana, a partir del 10 de juliol fins al setembre, en autocar, des de Barcelona (Pl. Universitat); cal inscriure's amb un mes d'antelació. Més informació: tel. 792-22-57, de 21 a 22h (Francesc).

• **CURSOS DE NOVA EVANGELITZACIÓ 2000, AL TIBIDABO.** - Organitzats per l'escola catòlica Nova Evangelització 2000, de Barcelona, a la residència Mater Salvatoris: del **19 al 22 d'agost**, curs

Ruth, per a matrimonis i promesos, a càrrec de professors de l'escola, i del **23 al 26**, curs Koinonia (comunitat), pel P. Ricardo Argañaz. Per a més informació: tel. 457-65-61 (matr. Borràs), 215-16-52 (matr. Manén) o 211-62-15 (matr. Martínez).

• **OBRA SOCIAL SANTA MARIA DEL MAR.** - Acció de solidaritat en suport d'artistes joves. Exposició de quadres (de Josep-Maria Miralles i Carles E. Gozabo) a la cripta de la basílica: de dilluns a dissabte, de 10 a 12.30h i de 16.30 a 19.30h; diumenge, de 8.45 a 14h.

• **PROPOSTES DE VOLUNTARIAT DEL C.C.U.** - El Centre Cristià dels Universitaris (c/ Villarroel 81, 08011 Barcelona) ofereix tot un ventall de col·laboració possible en activitats amb infants: reforç escolar, colònies, etc., amb disminuïts, amb joves i amb gent gran, i també en camps de treball. Quant a activitats pròpies, hi ha programades sessions de vídeo-fòrum els divendres 11 i 18, i la tradicional revetlla de sant Joan. Per a informació: tel. 323-33-68 (de dilluns a divendres, de 16.30 a 21.30h).

TARRAGONA

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Concelebració eucarística **diumenge 13**, a les 18h; tot seguit, processó amb el Santíssim pels volts de la catedral (en cas de mal temps, pel claustre).

GIRONA

• **GIRONA: MUSEU D'ART.** - Visita al Museu de la Catedral, **dissabte 12**, a les 11h, guiada per Mn. Gabriel Roura, director. Informació d'aquesta i d'altres activitats: Pjda. Catedral 12, 17004 Girona; tel. 20-38-34 i 20-95-36.

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Missa concelebrada, **diumenge 13**, a les 19h, i processó per l'interior de la catedral i pel claustre.

LLEIDA

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - A la seu vella, **diumenge 13**, a les 18h, missa i processó pels voltants.

SOLSONA

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Concelebració eucarística, **diumenge 13**, a les 11h, seguida de processó amb el Santíssim pels carrers de l'entorn.

TORTOSA

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Actes programats: **Dies 10, 11 i 12**, a les 19h, celebració eucarística amb homilia, seguida d'adoració del Santíssim. **Diumenge 13**, a les 12h, missa pontifical i vetlla al Santíssim; a les 17.30h, exposició del Santíssim i vespres solemnes; a les 19h, processó pels carrers de la ciutat i, al seu retorn, missa.

URGELL

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Celebració de l'eucaristia, **diumenge 13**, a les 18h, i processó pels carrers de la part antiga de la ciutat.

• **PELEGRINATGE DIOCESÀ A NÚRIA.** - Organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, **dissabte 26**; serà presidit pel Sr. Bisbe. Informació i inscripcions: a la pròpia parròquia o bé al tel. (973) 35-00-54.

VIC

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.** - Eucaristia solemne, **diumenge 13**, a les 18h, concelebrada amb el Vicari General pel capítol i els rectors de la ciutat; a continuació, processó amb el Santíssim per l'interior del temple, amb estacions i amb cants i lectures adients, i acabarà amb la benedicció i reserva.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES.** - Tandes a la casa d'espiritualitat Claret (Rbla. Sant Domènec 5, 08500 Vic; tel. 885-05-44): de l'11 al 18 de juliol, amb el P. Joan Triadó, cmf; del 1 al 8 d'agost (en castellà), amb el P. Jordi Pijoan, cmf, i del 15 al 22 d'agost, amb el P. Josep Bonaventura, cmf. Comencen a les 20h del dia inicial i s'acaben a les 10h.

Teniu temps lliure? Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè, d'arreu de Catalunya, per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació. Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.

Benedicció de quatre campanes

TORTOSA

LA SÈNIA.— Tot començà per la troballa del batall d'una campana en un toll del riu Sénia. Penseu en 1936, temps de la guerra civil.

Justament un membre del Club local dels «Lions» prenia el bany, i una vegada netejat l'objecte estrany per les adherències s'identificà i es convertí en la xispa que encén l'entusiasme. El repte de vareta-màgica va ser superat i amb una gestació-somni de dos anys han nascut i han estat batejades quatre campanes.

Característiques de les campanes

La campana més grossa està dedicada a la Mare de Déu de Pallerols. Pesa 960 kg, emet el so de nota MI3 i entre les gravacions que la identifiquen en destacarem aquest rodolí: «Pallerols em diuen, 100 robes peso i si algú no s'ho creu que em sospeso».

Es tracta del regal inductor costejat pel Club de «Lions», original col·lectiu filantròpic que juntament amb el rector —una mena de Don Camilo a mida de La Sénia— varen organitzar la festa el diumenge 2 de maig. Però, hi ha tres campanes més: «Sant Bartomeu, patró de la parròquia i de la vila», obsequi de la família Prades-Abella» (Nota FA3); «Sant Gregori, rememorant el vot de la vila, els fills de La Sénia» (Nota SOL3) i «Sant Roc, copatró de la

parròquia, els feligresos de La Sénia» (Nota LA3).

En totes quatre campanes consta la data i el nom del rector: mossèn Suñé, a més d'alguna altra petita inscripció. De fet, s'estrenaren el dia de Sant Gregori amb un balanceig programat per ordinador.

La foneria és a França de la casa Paccard —Fonderie de Cloques— en la ciutat de Sevrier-lac d'Anney.

A Espanya l'empresa Telmec, S.A. de Barcelona ha estat la gestora. Del parla-

ment del seu representant Josep Boncompte, que encetà l'acte, en destacarem la descripció tècnica i sobretot la exhortació a superar les programacions d'ordinador per tal de retrobar la vocació artística de la persona del vell campaner que en donaria el signe de la creativitat.

El «triple ressò»

Monsenyor Lluís Martínez i Sistach, en una breu homilia digué als ceniencs i fo-

Mons. Lluís Martínez Sistach beneix la campana dedicada a la Mare de Déu de Pallerols.

rasters que «aquestes campanes tenen un triple ressò: religiós, transcendent i cívico-popular». Religiós perquè els invitaran a celebrar la fe en la parròquia i molt especialment l'Eucaristia dominical. Transcendent perquè a molts els hi faran present que hi ha un Déu que està lluny i a la vegada aprop. Noves fondàries i nous horitzons. Y per últim, un ressò cívico-popular perquè ressonaran també en actes de joia i de penes, portant missatges de solidaritat.

Tot el poble pugué veure i tocar les campanes. Ara, sembla que l'escalada té un cim més

alt: set campanes. El cronista no dubta que els seniençs, animats pel rector capdavanter seran capaços de pujar al campanar les que falten.

I que consti que encara no fa un any inauguraren un orgue de tubs valorat en 12 milions. Més difícil encara, en les mateixes calendes de les corresponents col·lectes populars s'han recolectat gairebé dos milions per a Somàlia i Perú. Déu n'hi do!

■ J. Blanc i Bahima

FETS Y CRITERIS

Convidats a pregar

Enguany els monjos i monges de vida contemplativa ens conviden a pregar amb ells. Així ho diu el cartell d'aquest diumenge de la Santíssima Trinitat: «Prega amb nosaltres». Aquesta invitació a ajuntar la nostra pregària a la de les persones contemplatives és original i ens ha d'estimular a fer pregària.

¿Quin lloc ocupa la pregària en la nostra vida? ¿Quan preguem? ¿Com preguem? ¿Tenim dificultats en la pregària?

Fem una mica d'examen sobre les nostres dificultats, pel que fa a la pregària: si volem pregar hem de fer silenci en el nostre cor per escoltar la veu de Déu. La primera dificultat és que vivim fora de nosaltres mateixos, que estem continuament distrets per les coses de fora. Necessitem, doncs, fer un esforç de silenci interior, ens cal tornar a entrar dins nostre.

La pregària s'ha d'alimentar amb la Paraula de Déu: Felços els qui escolten la Paraula de Déu i la guarden. Escoltar la paraula de Déu vol dir acollir-la en el nostre cor, meditar-la, assimilar-la i fer-la passar a la nostra vida.

També tenim dificultats dins de nosaltres mateixos perquè tenim els nostres instints, els nostres egoïsmes, tot allò que afalaga i que posa resistència a la Paraula de Déu quan parla de generositat, de sacrifici i de creu.

La pregària fa part essencial de les nostres relacions amb Déu i del seu pla de salvació, per això Jesús ens l'ha recomanada tant, com si ell l'esperés de nosaltres per concedir-nos les se-

ves gràcies: «Tot aquell qui demana, rep; i qui cerca, troba; i a qui truca, se li obre» (Mt 7,8).

L'apòstol sant Joan ens diu que Jesús contempla el Pare d'una manera única, com mai ningú no l'ha pogut contemplar. Sap que ve del Pare i en té una plena consciència. És conscient que fa sempre la seva voluntat. Jesús realitza la plenitud de la contemplació i és, per als creients, la imatge del Déu invisible.

La intimitat de l'home amb Déu es realitza en la contemplació de Déu. És per mitjà de l'Esperit Sant que som fets amics de Déu i és el mateix Esperit que ens ajuda a ser contempladors de Déu.

És molt adient que en la festa de la Santíssima Trinitat recordem els contemplatius, que són la bona porció en el cos místic de Crist. Són les persones contemplatives les qui, en la solitud i en el silenci, en la pregària assídua i en la penitència coratjosa «ofereixen a Déu un sacrifici puríssim de lloança, enriqueixen el Poble de Déu amb els seus fruits esplèndids de santedat, l'esperonen amb el seu exemple i el multipliquen amb una misteriosa fecunditat apostòlica» (Dec. vida religiosa, n. 7).

Aquest diumenge som convidats, no únicament a recordar-nos dels contemplatius, sinó a pregar amb ells per sentir-nos més estimulats a l'oració i a no oblidar la dimensió contemplativa de la nostra vida cristiana.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El P. General dels Carmelites, John Malley, va assistir al Capítol Provincial celebrat a Barcelona

Capítol Provincial dels Carmelites de Catalunya

Del 10 al 12 de maig d'enguany, quan ja la Pasqua comença a treure els borrallons de l'Esperit i s'apropa Pasqua florida, els Carmelites de Catalunya han viscut el pas de l'Esperit amb la celebració del seu Capítol Provincial.

Convocat a Barcelona, amb la presència del P. General, John Malley, i del seu conseller per a Europa i Nord-amèrica, vint-i-quatre religiosos han posat fi a un trienni i han iniciat un nou període de la seva presència com a Església a Catalunya. Una presència que, ben cert, palpa la complexitat del nostre temps i els reptes que la nova situació cultural ens planteja als creients. Fe viva, fe que transmet vida... aquest fou el nucli central del Capítol: renovació i evangelització, constitueixen a grans trets, el programa que el Carmel mirarà de continuar duent endavant amb la il·lusió i la joia renovades per aquest encontre fraternal. En paraules del P. General: «Com podem adquirir la saviesa per a discernir la crida de Déu i bastir un futur segons els valors de Jesucrist? Com podem trobar la força i la confiança per a esdevenir una presència interpelladora? Crec que no ho podem trobar en cap altre lloc que no sigui en una pregona fe en el Misteri Pasqual: en la pregària continua que ens convenci que en Jesucrist el Pare ens estima i treu nova vida fins del pecat i de la mort».

S'elegí també nou Provincial, P. Lluís Bosch i Lloret, i nou Consell —constituït pels religiosos Gaspar Borda, Joan Güell, Josep Muntané i Manuel Bonilla— per tal de coordinar aquest programa. Que Déu beneixi i guii el camí que emprenen i acreixi la seva fidelitat a la vocació rebuda.

Taula rodona sobre l'aportació de les religions

«Les religions volen contribuir a la pau treballant per la justícia»

BARCELONA.— «Les religions i la cultura de la pau» fou el lema de la taula rodona celebrada recentment a l'auditori Sant Jaume a Barcelona amb la participació de representants de cinc tradicions religioses: xiïta, jueva, catòlica, budista i evangèlica. La Plataforma Intercultural Barcelona'92, creada fa més d'un any per a fomentar el diàleg interreligiós i oferir atenció religiosa als participants dels Jocs Olímpics de Barcelona, va organitzar l'acte.

Fèlix Martí, membre de la UNESCO a Catalunya i moderador de la taula, va llegir les conclusions a les quals arribaren els representants religiosos i els experts dels centres d'estudi d'investigació per la pau de diversos països en la reunió convocada per la UNESCO a Barcelona del 14 al 17 d'abril sota el títol. «Les religions en relació als problemes internacional». El treball per la justícia i l'alliberament dels pobles i de les persones, la promoció dels drets humans, l'opció per la no-violència, el suport a les Nacions Unides, la formació per la pau, el pluralisme i la tolerància en el camp educatiu i la cooperació interreligiosa universal foren algunes de les aportacions. Hi van participar Nur-Mahoma Baldoví, representant de la comunitat xiïta; Nathalie Revertin, representant de la comunitat evangèlica de Catalunya; Carles Benarroch, representant jueu; Jesús Martínez, budista i Joan Gomis, representant de la comunitat catòlica.

● G.I.E.C.

HISTÒRIA DE JOSEP VIRREI D'EGIPTE

(DE LA BÍBLIA, GÈNESI, 37-50)

Dia 19 de juny
a les 22.30

UN ESPECTACLE
DE SO I LLUM
A ÒDENÀ
(Anoia)

Organitza: Unió Excursionista de Catalunya (Igualada)
Col·laboren: Pessebre Vivent d'Òdena, Esbart Igualadí (Teatre), Estudi de Dansa, Expressió Ell'Arte i Amics dels Cavalls (Anoia), entre altres.

Sortida Autovia Barcelona-Lleida nº 557 i 555 (Òdena)
Entrada lliure. Recomanable portar seients camping.

Una de les pàgines més belles de la literatura universal

Homenatge popular al «capellà de La Calla»

VIC

Prop d'un miler de persones assistiren, recentment, a la festa d'homenatge a Mn. Josep Guiteras i Barceló, capellà que fou de l'església del Roser de «La Calla». Des del 1940 fins a la seva mort, el 1978, Mn. Guiteras exercí el seu ministeri sacerdotal al barri de «La Calla», un dels més antics i característics de la ciutat de Vic. És distingit per una gran senzillesa deixant un solc profund d'amor als pobres i als malalts. En aquells anys de carestia econòmica ell fou el qui muntà uns menjadors populars, endegà una escola per aprenents, fou consiliari dels ferroviaris i, sobretot, promogué la construcció d'habitatges familiars, amb pocs diners i molts maldecaps, de les quals avui gran nombre de famílies en gaudeixen. La seva empremta de bondat i de compartició amb els més necessitats perdura avui viva encara.

Mn. Josep Guiteras i Barceló

Assistència multitudinària

No és estrany, doncs, que l'homenatge popular fos multitudinari i evocador de la seva tasca evangèlica i d'apropament a tothom. Al matí, se celebrà una missa per la seva ànima, i a la tarda rebé l'estima de tots els qui el recorden. Les despulles de Mn. Josep, el «capellà de La Calla», posades en una urna, foren

traslladades processionalment fins a la seva església del Roser. Allà foren sebollides en una senzilla tomba excavada en un lateral, entre l'emoció i els aplaudiments de la gent que feren petit el temple. Un circuit intern de TV va permetre seguir la cerimònia des d'una sala adjunta.

Presidí la festa el Bisbe de Vic, Dr. Guix, juntament amb els alcaldes de Vic i de Moià, lloc de naixença, familiars del capellà i representacions dels veïns. Les autoritats presents glossaren en breus parlaments l'obra i la

figura de Mn. Josep i signaren l'acte de l'esdeveniment. El Cor de l'Hospitalitat de Lourdes va solemnitzar l'acte amb els seus cants. Per a l'ocasió s'edità una Auca que reflecteix en atinats rodolins tota la vida de Mn. Guiteras. La festa s'acabà amb una popular ballada de sardanes.

Així, Mn. Josep tornà a estar entre els seus, «els qui recordem el seu exemple d'esperit evangèlic i havíem rebut els beneficis de la seva bondat», com posa la làpida en la seva tomba. Els rams de flors que allà s'hi col·locaren són una mostra palesa del reconeixement per l'obra de caritat i amor de Mn. Josep, popularment conegut com «el capellà de La Calla». El seu record ens esperona.

● C.C.

Van ser presidits pels dos bisbes

Els Consells Episcopals de Girona i Perpinyà es reuneixen a Banyoles

GIRONA

Els Consells Episcopals de les diòcesis de Girona i Perpinyà, integrats per una dotzena de capellans —vicaris generals, vicaris episcopals i secretaris cancellers de cadascuna— es van reunir el propassat dia 19 a la Casa Missió de Banyoles per estudiar problemes comuns i intercanviar experiències. La re-

unió va estar presidida pels respectius bisbes, Jaume Camprodon i Jean Chabbert.

Un dels temes que es van tractar va ser el de la remodelació dels arxiprestats a la diòcesi de Girona que sumen actualment 24 i es volen reduir. També es va parlar de la formació de laics que puguin suplir els sacerdots en les parròquies rurals, i del funcionament dels consells pastorals parroquials i diocesans.

Un portaveu del bisbat de Girona ha dit que aquestes trobades tenen sobretot un «caràcter informatiu davant la futura supressió de les fronteres entre Espanya i França la qual cosa farà que cada vegada hi hagi més relació entre un país i l'altre». L'any vinent es farà una nova reunió dels dos Consells Episcopals a Perpinyà.

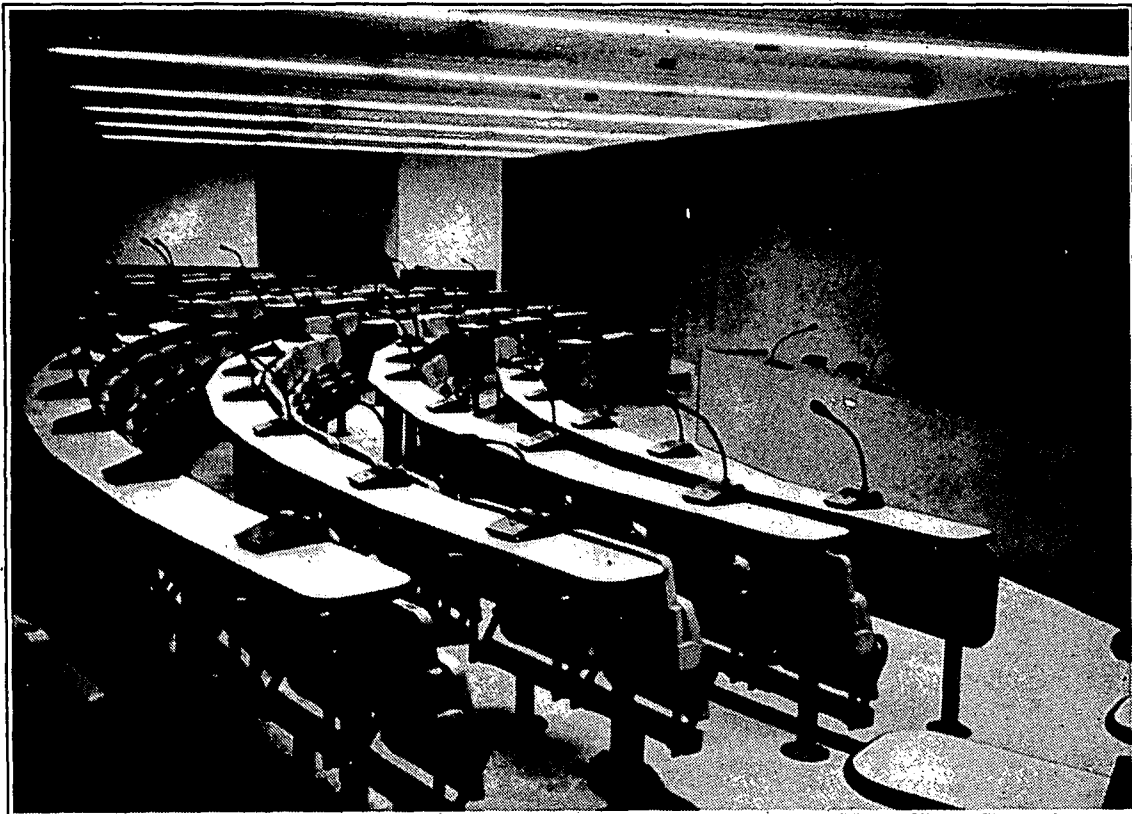
■ M. Caballé

Cada setmana sortirà un autocar cap a Taizé

GIRONA.— A partir del dia 10 de juliol proper cada cap de setmana sortirà de l'estació d'Autobusos de Girona un autocar de 50 places per fer un pelegrinatge a la comunitat de Taizé, a la Borgonya francesa. L'estada durarà fins el diumenge següent —vuit dies— i la reserva de plaça s'ha de fer amb un mes d'anticipació al telèfon d'Arenys de Mar (93) 792 22 57, de nou a deu del vespre.

L'organització dels viatges va a càrrec d'un col·lectiu integrat per amics de Taizé de Girona, Barcelona, Mallorca i Vic. Si bé s'aconsella als joves que a l'estiu portin tendes per dormir, amb tot també es compta un servei de petits dormitoris sota teulat.

■ M.C.

La sala Sant Jordi, del Seminari Conciliar de Barcelona, recentment inaugurada

El Consell pastoral de Barcelona i el Concili

El propassat 22 de maig es va celebrar la reunió del Consell pastoral diocesà de Barcelona. Com és costum, en començar la sessió, el Sr. Arquebisbe saludà els assistents i féu la introducció a la pregària. Va dir que els seus dos principals objectius en aquest moment eren l'evangelització i els marginats, perquè avui, a Barcelona, la paràbola del Bon Pastor caldria actualitzar-la així: no es tracta d'una ovel·la perduda i noranta-nou a la clau, sinó que més aviat són noranta-nou ovel·les perdudes i una al clos. Va indicar en aquest sentit que l'índex de participació a la missa dominical en alguns arxiprestats del nord de Barcelona era l'u per cent, i en altres indrets, del 2 o el 3 per cent. Va dir que aquesta urgència era tan gran, que passava per damunt d'altres qüestions d'actualitat, que certament calia atendre, però que no podien deturar aquest impuls evangelitzador i missioner. Convidà els consellers a portar al seu cor tants germans allunyats.

Tot seguit, el bisbe Joan Carrera informà i demanà el parer dels consellers sobre les orientacions generals per a la reestructuració de la Delegació de l'Apostolat dels Laics, un projecte que cerca una coordinació millor de les iniciatives diocesanes en aquest camp.

El treball dels grups es dedicà a respondre el qüestionari del Concili Provincial, a fi d'elaborar la resposta del Consell. N'introduí el treball Mn. Francesc Pardo, membre de la comissió preparatòria del Concili. Prèviament, molts consellers havien respost a la consulta a títol personal. El bisbe auxiliar Carles Soler, secretari del Concili, comentà també alguns aspectes de la consulta i féu present que el Concili havia de ser sobretot una alenada d'Esperit Sant. També hi hagué espai per a debatre en grup el projecte presentat pel bisbe Carrera.

A la sobretaula del dinar, el bisbe auxiliar emèrit Ramon Daumal informà de la propera celebració del 25è aniversari de

la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, i explicà els antecedents històrics de la institució i la seva funció actual. Va convidar els seglars presents a estimar els sacerdots, i d'una manera especial els jubilats, que han consagrat tota la vida al Senyor.

Inauguració de la sala Sant Jordi

Amb motiu de la celebració del Consell pastoral diocesà, es va inaugurar la sala de Sant Jordi del Seminari. El nou espai és situat al soterrani de l'edifici i està pensat per a celebrar reunions eclesials. Té una capacitat de 150 persones, amb una taula presidencial i graderia, i una bona acústica, amb micròfons cada dues taules. Hi ha una sala de lectura annexa, amb telèfon i serveis. Mn. Eusebi Mansilla, administrador del Seminari Conciliar, ha portat a terme el projecte amb l'entusiasme que el caracteritza. La posada a punt de la sala Sant Jordi ha comportat el sanejament d'antigues dependències d'aquest edifici centenari i és un pas més de la seva restauració global.

■ J.A.

Apostolat Reparador

Dona, si desitja col·laborar, l'esperem!

Truqueu als telèfons 428 38 77 - 215 38 57

CARTA DOMINICAL

De la sabana a la ciutat

Els paleontòlegs són generalment coincidents a dir que, pels homínids, fou un moment important l'abandó dels boscos -o el fet que els boscos es van reduir a causa d'un canvi climàtic-, cosa que els portà a viure a les grans sabanes. En aquest hàbitat, els éssers que tenien la capacitat física d'alçar-se sobre les potes del darrera i gaudien d'una bona visió, tenien més possibilitats de sobreviure, perquè talaïaven millor les preses o els enemics. La posició vertical tingué una conseqüència essencial per a l'homínid: provocà el desenvolupament del cervell. Posar-se dret li donà la possibilitat de la intel·ligència. Els anatomistes diuen que al crani, pel fet de no ser a l'extrem d'una columna vertebral horitzontal, sinó en equilibri al cap d'amunt d'una de vertical, li és més fàcil desenvolupar-se en tots els sentits. «Posar-se dret el féu intel·ligent», resumeix una mica exagerat, però com un símbol fecund, Robert Clarke.

Aquesta afirmació em fa pensar que caminar dret pot ser considerat, encara avui, el símbol de l'elevació integral de l'home, però també que hi ha forces diverses que semblen voler rebaixar l'home a la seva animalitat. Em dol que hi hagi tantes influències negatives, sobretot pel que fa als joves, que els indueixen a aplanar la seva estatura moral: mitjans de comunicació, espectacles, ideologies autoerigides «progressistes», però que són una veritable involució en la dignitat de la persona, capteniments -no sempre espontanis en el jovent, sinó induïts i, de vegades, des d'instàncies d'on caldria esperar que volguessin l'educació i no la deseducació de la joventut-, que són una autèntica regressió quant al fet d'«aixecar-se» l'home sobre ell mateix, de créixer en valors que el realitzin com a home. No és exagerat de dir que, d'una forma conscient o inconscient (?), es treballa per minar-ne la personalitat. Una conseqüència extrema és l'increment de la delinqüència juvenil.

Per qui cregui que la situació no és tan greu, un teòleg actual aconsella d'escollir l'argot urbà actual, «que evidència un rotund pathos antipersonalista. El llenguatge col·loquial ha primat dir "anar de" tal o tal cosa per damunt de "ser" això o allò» (Ruiz de la Peña). A un amic, se l'anomena «body» o «tronc», perquè el vocabulari prima tot el que és somatitzat, el que és biològic («menjar-se el coco», «tenir morro», «fer el que em demana el cos» i altres expressions irreproducibles). No cal dir com és d'oposat al vocabulari «animat» habitual fins no fa gaire (*ànima* càndida, *ànima* de càntir, *ànima* meua, amb l'*ànima* en un fil, t'estimo amb tota l'*ànima*). Per altra banda, molts verbs usats es tanquen en l'individualisme -cosa que barra el pas a la comunicació i, per tant, al desenvolupament de la personalitat: «passar de tot, anar desbordat, tenir molta marxa, muntar-s'ho, fer-s'ho...» (C. Díaz).

Aquest article vol ser una altra veu d'alarma afegida a la que aixequen tants pares, professors, monitors, sacerdots, etc., però no una veu desesperançada, perquè augmenten els militants joves, els voluntaris, els pares i les mares no acomplexats i amb uns criteris clars. Demano un cop més als qui tenen autoritat o alguna responsabilitat sobre unes situacions determinades que no facin tan difícil la formació d'unes generacions millors.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

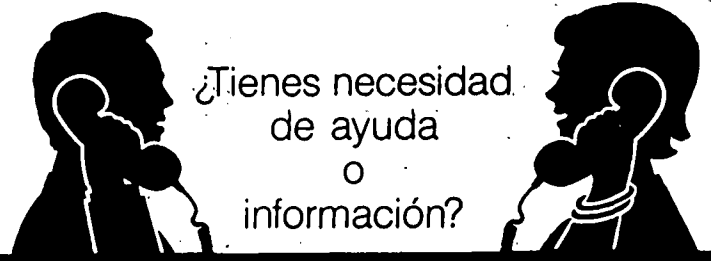
Una sorpresa electoral

Entre les divuit candidatures de la present contesa electoral, m'ha sorprès la presència d'una que es titula «Movimiento Católico Español» que, de debó, no sé que espera de l'electorat. A fi de comptes s'haurà limitat a fer acte de presència i a sembrar un cert confusionisme en algun sector.

No m'ha agradat d'aquest «Movimiento» que pretengui captar adeptes usant el Virolai montserratí com a música de fons del seu parlament espanyolista a ultrança... Com si el record del passat no fos prou per tornar a caure en vells errors.

M'ha vingut a la memòria aquella monja que un dia va venir a preguntar-me si jo sabia quin era el «partit de Déu»... Li vaig respondre que em feia l'efecte que Déu no es posava amb aquestes qüestions i que deixava que cada u escollís segons el seu criteri, que per això també ens havia fet el do inestimable de la llibertat.

■ Oriol Camps

Llámanos y hablaremos del Cáncer

(93) 323 44 27

Un servicio anónimo de la Asociación Española contra el Cáncer
Junta Provincial de Barcelona

El VIII Romiatge de Confirmació, injecció d'il·lusió per als adolescents

Mil joves, Déu i punt

En el número anterior donàvem una primera informació del «Romiatge de Confirmació» de la diòcesi de Barcelona. Completam avui amb aquesta crònica el desenvolupament d'aquesta trobada juvenil.

En Quim, un capellà joveníssim, provocava des de la potència greu del micròfon: «Identitat, Comunió i...» «Missió», contestaven immediatament prop de mil goles joves enfervorides, que feien retronir el lema del VIII Romiatge de Confirmació a Montserrat a la plaça del monestir, al claustre del segle XV, a les roques penjades i rodones que envolten el paratge, als vidres dels cadillacs, aparcats per als casaments, a l'objectiu de les càmeres dels visitants admirats i a les bermudes florejades dels turistes incrèduls. «Sembla mentida».

Poc més tard, els mateixos mil congregats en aquest Romiatge —convocat conjuntament per les Delegacions de Catequesi i Joventut de la diòcesi de Barcelona— cantaven, ballaven, saltaven, xisclaven a la mateixa plaça al ritme del grup de maristes Déu i Punt —«tius enrolladissims, tú»— unes cançons trepidants que parlaven —obviament— de missió i compromís, de la resurrecció de Crist, de què «els que ens diem cristians som diferents». El jovent embogia en rialles i acompanyava les lletres. «Esteu bojos, però per Jesucrist», deia el cantant del grup. «Sembla mentida», repetia el turista de les bermudes sota l'«Vòltes de la plaça del monestir».

«Fa molt de goig, tot això», deia satisfet el delegat de Catequesi, mossèn Josep M. Aragonès, mentre els joves enganxaven, minuts abans, en una gran creu de paper al centre de la plaça del Monestir les conclusions del treball per grups que els havia ocupat tot el matí.

Vinguts de diferents indrets de la diòcesi

I semblava mentida, si pensàvem com havia començat tot. Van acudir de Cardedeu i Mataró, de Sant Llorenç d'Hortons i Sabadell, de Badalona i Vilanova i la Geltrú, d'Esplugues i Vallirana, de Sant Celoni i Sant Sadurní. També n'hi havia de Barcelona. Tots havien arribat de bon matí, ensonyats rere els vidres entelats dels autocars, quan la boira encara s'aixecava sobre Montserrat. Baixaven desesperant-se dels cotxes, amb els walkmans arrapats a les oïdes, amb ulleres de sol, amb son, amb les mans embutxacades, amb posat de jo he vingut, però no em demaneu ni l'hora.

Els encarregats de l'acollida els convidaven a pujar a la plaça per anar fent els grups de treball. «Sí home!, ara pujar allà a dalt». Als següents que van arribar se'ls va convidar a apropar-se allà mateix per apuntar-se. «Sí, home, ara apuntar-se». A uns altres se'ls va explicar que després es faria un camí a peu fins l'ermita de Sant Miquel. «Sí home, ara caminar».

«Hi influeix l'edat —explicava mossèn Aragonès—; ara van una mica despistats i els costa agrupar-se. Penso que és un signe dels temps, i és un problema quan se'ns demana que tendim més a la comunió.

Per això crec que hauríem de retrobar un nou sistema de fer comunió, sobretot entre els joves, sense imposicions sinó en base a la llibertat, perquè si no és així la comunió no serveix, perquè, com l'amor, només és possible si es parteix de la llibertat».

I sembla mentida, però a poc a poc, l'Oriol (que duia walkmans), la Laura (que s'amagava rere unes ulleres de mirall), el Joan (que circulava silenciós i amb les mans embutxacades) i la Mònica (que badallava tres cops cada minut), van aplegar-se en grups —fins fer-ne un total de trenta— encapçalats per un o dos monitors. Aquests grups, que aplegaven gent provinent de diferents indrets amb la intenció explícita de fer tastar la comunió, van caminar fins a l'ermita de Sant Miquel i, d'allà, es van escampar per bona part dels camins i viaranyes de la muntanya. Hi van estar hora i mitja treballant la identitat, la comunió i la missió, que és també la línia directriu del Pla Pastoral diocesà.

«La participació és potser una mica inferior a la d'altres anys —valorava el delegat de Joventut de l'arquebisbe, mossèn Antoni M. Serramona—, però sempre és difícil de calibrar perquè aquests dies hi ha examens, confirmacions, activitats de grups i no crec que ho haguem de veure com un símptoma que l'esperit i l'interès daval·len». Mossèn Aragonès també ho creia així: «Hi ha sobretot un factor extern que ens preocupa a tots però que no hi trobem la solució, que és la data de celebració: per aquest

baixa a una companya la Laia.

Després de les presentacions, el treball. En primer lloc, la identitat: cal triar entre trenta opcions una paraula que defineixi la identitat del cristià. «Resurrecció, perquè sense ella no creuríem en Déu i en Jesús, explica amb vergonya l'Enric; «Jesucrist, perquè els cristians creiem sobretot en una persona que és un missatge, Jesús», diu el Josep Lluis; Fe, diu la Laura (ja sense les ulleres de sol); Evangeli, diu l'Oriol (amb els walkmans apagats, penjant al coll).

Segon: la Comunió. Entre tots, cal reconstruir una frase feta miques paraula per paraula. La pràctica és divertida, i fins el Joan s'ha decidit a desambutxacar-se les mans, mirant de trobar un missatge amb sentit, entre tots. Pels grups se succeeixen les rialles, augmenta la intensitat de les observacions i dels comentaris.

Tercer, la Missió. «Hi ha aquests dibuixos —mostra el monitor— es tracta de triar-ne un i explicar el perquè». Els grups es van convertir en un mercat d'idees i arguments, ja definitivament llevada la boira que aquell matí havia enterbolit Montserrat. «Ha estat molt positiu el treball segons hem pogut copsar per part dels trenta grups que s'han format, perquè l'estil amb què s'ha treballat ha estat juvenil, actiu i ple de contingut», deia mossèn Serramona. El responsable d'un dels col·lectius de joves assistents ho confirmava entusiasmat: «L'organització ha estat esplèndida, amb un missatge més centrat i específic, amb uns monitors ben formats que han empès els nois a perseverar després d'haver rebut el sagrament de la confirmació».

No obstant això, a l'hora de dinar, mentre els joves s'arrepapaven sobre les bosses a l'ombra i les últimes parelles de nuvis que sortien del monestir es fotografiaven davant del cadillac, alguns monitors comenta-

Joves llegint algunes conclusions del seu treball

temps el jovent sol fer d'altres pujades a Montserrat pelegrinant, sobretot els dels pobles, on ja són tradicionals».

La reflexió per grups

Als grups es va iniciar una dinàmica de treball molt participativa, que va arrencar els joves del seu suport i va començar a operar en ells un canvi notable d'actitud. «Vejam, direu el nom i després d'on veniu —iniciava un jove monitor a un grup de sis o set adolescents— després hem direu si teniu cap compromís adquirit». «¿Què és un compromís adquirit?», li preguntava en veu

ven que, cada any, es constata un descens més important de la cultura religiosa dels adolescents.

«Noto que tenim un problema que es va accentuant cada any —comentava sobre el tema el delegat de Joventut de l'arquebisbat—, que és la davallada del nivell religiós dels nostres adolescents, fins i tot dels que van a classe de religió o de catequesi. Aquí, seguint pautes del nostre bisbe, cal invertir un esforç considerable per augmentar aquest nivell».

Després del dinar, els maristes de Déu i Punt van començar animar amb música la digestió. Poc després es demanava si algú volia sortir vo-

Un moment del treball per grups

luntàriament a posar en comú el treball del grup.

Silenci i atenció durant l'Eucaristia

A primera hora de la tarda, es va celebrar l'eucaristia, presidida per l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet. Dintre de l'església es van encabir amb algunes justeses el quasi miler de joves. Toti la juvenesa dels assistents, la celebració es va viure en un clima de silenci i reflexió que contrastava amb l'esclat de joia que l'havia precedit i que la succeiria. «Veiem aquesta basílica plena moltes vegades —va dir l'abat— però avui està plena d'una vida especial i bonica, de la vostra joventut i de la vostra il·lusió, que tots necessitem per aconseguir la nostra missió».

A la nau lateral que condueix al camarí de la Moreneta els visitants s'aturaven formant cues per observar l'espectacle silenciós i per sentir els cants tersos que neixien de les colls joves i les guitarres esponeroses que habitualment animen les escoles de pregària diocesanes. Atenent a la juvenesa dels que omplien la basílica, els visitants s'admiraven del recolliment. «Sembla mentida».

La missa va desmentir la idea que una celebració eucarística amb molts joves s'ha de convertir en una festa flamenca per poder funcionar correctament. I, en aquest sentit, l'abat Bardolet va parlar als joves de la veritable alegria, que no és «l'esbojarrada que serveix només per a dos minuts, sinó aquella última que en moments problemàtics sap conservar el goig de donar».

Així mateix, l'abat, aprofitant el clima de silenci, va demanar als joves pelegrins que fossin «fidels guardians d'aquest tresor immens que duem en vasos de terrissa» i els va convidar a «no fixar-se en el vas de terrissa feble que es pot trencar sinó en el tresor».

Parlant sobre el dubte, Bardolet va dir-los: «Potser alguna vegada a la vostra vida dubteu. No us n'estranyeu. Aquell que no ha tingut mai cap dubte no pot estar gaire segur d'allò que creu, i vol dir que no hi ha pensat massa». En aquest sentit, l'abat va recordar que Déu és tan gran que «només el poder anar coneixent de mica en mica».

El missatge de l'arquebisbe Ricard Maria

En finalitzar la missa, el delegat

de Joventut, mossèn Antoni Serramona, va llegir una carta de l'arquebisbe Ricard M. Carles adreçada als joves del Romiatge, i excusant la seva absència, a causa de la celebració aquell mateix dia del Consell Pastoral.

L'arquebisbe va remarcar els aspectes del trilema del Romiatge: Identitat, Comunió i Missió, i va encoratjar els joves confirmats a perseverar, recomenant-los incorporar-se a alguna parròquia o moviment eclesial per no haver d'anar sols pel món. «Ho repeteixo amb paraules que m'heu sentit moltes vegades: Ajudeu-me a escalfar la diòcesi; sigueu homilies vivents; no aneu sols pel món; cal ser jove cristià sense vergonya

i amb intrepidesa, tot defugint la prepotència i la crítica no constructiva», va dir-los per mitjà de l'escrit mons. Carles.

«¿Què hauria de fer —es preguntava retòricament l'arquebisbe— per tal de formentar la comunió? Jo, el vostre bisbe, us suggereixo: el compromís de grup, de moviment, de parròquia, d'associació. ¿Què hauria de fer per ser transparentia de Jesús? Jo, el vostre bisbe, us demano: comprometeu-vos a un compromís personal o de grup, ben precis i constant a la parròquia, a la comunió, al moviment o al propi àmbit de vida».

La cerimònia va acabar amb el cant del Virolai, que, gairebé sense solució de continuïtat, va donar pas a una festa esclatant en decibels musicals, calor humà i ambient cristià a la plaça del Monestir, on els turistes de bermudes florejades i els visitants de videocàmera admirada no se'n sabien avenir. Els joves es passaven els uns als altres els braços per les espatlles i cantaven i saltaven amb les cançons del grup marista Déu i Punt. El mercuri del termòmetre de l'engrescament i la il·lusió bullia.

Abans de marxar, els adéu-siaus. Una rotllana gran, gran, gran omplia tota la plaça amb el convenciment que l'any vinent el cercle referem i, fins potser, serà més gran. I els responsables dels grups havien d'arrossegar els seus cadellats, assadollats amb la potent dosi de comunió i il·lusió, cap als autocars. «Això és molt important per a ells —explicava mig afònic un jove capellà—, sobretot per als que són de pobles més petits, que arriben a prendre consciència que són uns bitxos rars pel fet de ser cristians. Això, veure més gent com ells, els engresca».

I al bell mig de la plaça del monestir, l'Oriol (sense els walkmans) i el Joan (amb les mans i la mirada ben vives), la Laura (sense les ulleres de mirall) i el Joan s'intercanviaven adreces i telèfons amb el monitor.

Quan els participants en el Romiatge pujaven als seus autocars per tornar de nou a Vilafranca, Badalona, Sabadell, Vallirana, Barcelona, Piera o Capellades no estaven ensonyats ni abaltits; i pensaven en la frase que els havia dit l'abat a l'homilia: «L'esperit us fa fer meravelles, encara que a vegades vosaltres no us n'adoneu». Certament, l'explicació del canvi sembla mentida: Déu i punt.

■ David Vidal i Castell

El P. Angelo Brusco, de 56 anys d'edat i italià de naixement, ha residit a Estats Units i a Canadà perfeccionant els seus estudis de Psicologia i de Pastoral Clínica i exercint el seu ministeri camil·lià com a capellà en diversos hospitals. Ha recorregut els cinc continents visitant als seus Religiosos els quals són presents a 28 països. Tot això li permet tenir una visió adequada i un cert coneixement de la situació actual que envolta el món de la Salut. El domini de diverses llengües (italià, espanyol, alemany, francès i anglès) li facilita la comprensió i el contacte amb els diversos Sistemes Sanitaris dels diferents països.

Recentment ha passat per Barcelona fent la seva Visita Pastoral als seus Religiosos que estan compromesos en aquesta diòcesi en el servei als malalts: Uns, com a capellans del Hospital Clínic i de l'Aliança; i d'altres, treballant en el Hospital-Residència «Sant Camil» de Sant Pere de Ribes, en el Club d'Ancians i en la Residència de nit de Barcelona.

Li anem a fer unes preguntes perquè ell, desde la seva visió com a General d'una orde religiosa, dedicada exclusivament al món de la Salut, pugui enriquir-nos amb les seves respostes.

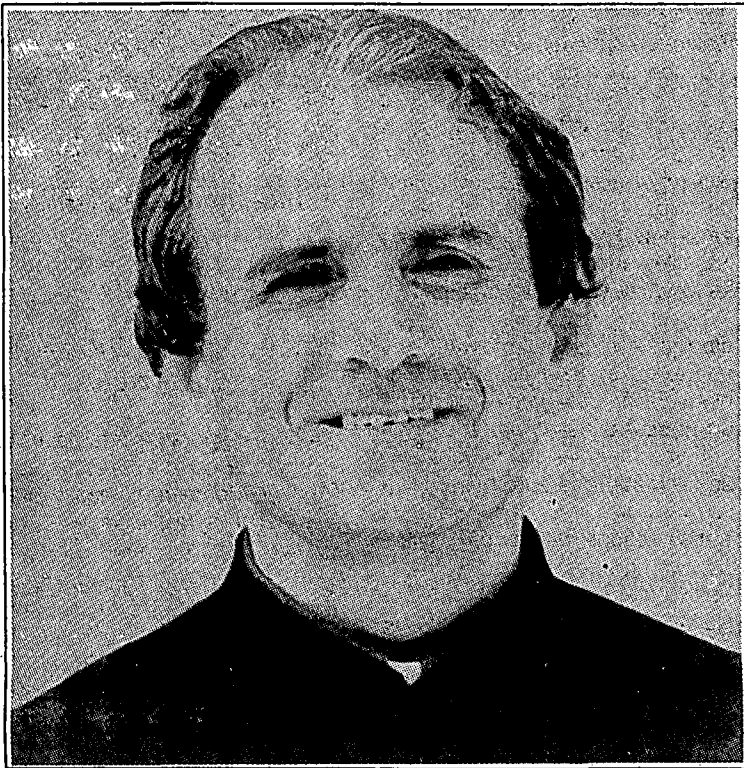
El P. Angelo Brusco, General dels Religiosos Camils, visita Barcelona

La fe contribueix al bé del malalt

BARCELONA

—¿Quin ha estat el motiu de la seva Visita a aquestes Comunitats de Religiosos Camils de Catalunya?

—La meua visita a aquestes Comunitats queda emmarcada dins les quals durant el meu Generalat realitzo a totes les Comunitats de l'Orde. En elles intento conèixer la seva realitat, estimular als Religiosos en la vivència i testimoni del Carisma camil·lià, el qual és el Servei a l'home malalt; i dialogar amb cada un dels Religiosos, i comunitàriament per cercar formes de presència adients al malalt d'avui, segons la demanda de la societat catalana. M'estimula veure la diversitat de formes amb les quals els Camils són fidels a l'esperit del nostre Fundador San Camil.

Angelo Brusco, superior general dels Camils

—¿Per a vostè, quina influència té la fe cristiana en l'home malalt?

—Per a mi, la Fe juga un paper molt important en la vida d'una persona que viu el difícil camí de

la malaltia, ajudant-lo a donar un sentit al propi sofriment. Quan un home i una dona no aconsegueixen donar un significat a allò que viuen, poden caure fàcilment en la desesperació. En aquest sentit, la Fe és considerada com a un factor terapèutic el qual contribueix al bé del malalt. També des d'un punt de vista humanista, la persona del malalt arriba a ser orientada i guarida de forma integral, en totes les seves dimensions, on està inclosa l'espiritual. Evidentment, per a ajudar a la persona a obrir-se als valors de l'Esperit, és necessari estar preparats. Per tant, la formació de l'Agent de Pastoral, té que considerar-se com a una prioritat. Nosaltres, els Camils, amb una trajectòria de quatre segles treballant en els Hospitals, estem fent un esforç d'adaptació, actualització i professionalització allí on ens trobem, servint-nos de l'Institut Internacional de Pastoral Sanitària, a Roma, i de les diferents Escoles de Pastoral Sanitària a diversos Països.

50è aniversari de la Fundació de l'Obra de Ntra. Sra. de Fátima

BARCELONA.— Enguany se celebra el 50è. aniversari de l'inici de l'Obra de Ntra. Sra. de Fátima. Amb motiu d'aquest esdeveniment el proper 13 de maig, a la parròquia de Sant Raimon de Penyafor, veïna de la seu social de l'esmentada Obra, el Cardenal Dr. Narcís Jubany va presidir una Eucaristia concelebrada amb el rector Mn. Pere Solana i el Consiliari de la Fundació Mn. Josep Lluís Fernández, a la qual hi assistiren quatre-cents fidels col·laboradors i simpatitzants de la mateixa, entre els quals hi havia l'esposa del President de la Generalitat, Sra. Marta Ferrusola.

En la homília el Dr. Jubany va encoratjar als qui treballen per la Obra ja sigui en la Llar Infantil, la residència d'ancianes de Calella i els malalts marginats, a seguir treballant amb il·lusió i dedicació al servei dels més necessitats i a no defallir malgrat els seriosos problemes econòmics que l'Obra té plantejats. A la tarda i a l'ermita de la Llar Infantil, on hi ha trenta nens i nenes acollits en règim d'internat, també es va fer una celebració eucarística i després les germanes Mercedàries que tenen cura de la Llar varen oferir als nens i als assistents un berenar.

● C.C.

● C.C.

Esdeveniment Inter-Continental Simultani

Familyfest'93 a Catalunya

Els propers dies 5 i 6 de juny es desenvoluparà el congrés mundial en directe via satèl·lit Familyfest '93. Aquest congrés està organitzat per les «Famílies Noves» del Moviment dels Focolars com a preparació per a l'any 1994, declarat per l'ONU Any Internacional de la Família.

El Familyfest vol ser un gran moment d'unitat entre totes les famílies de la terra que volen un món més unit i que viuen cada dia per aquest ideal.

En una societat com la nostra atapeïda de sofisticats canals de comunicació i, tot i això, impotent davant les autèntiques exigències de l'home, incapaç de fer créixer els ferments de la solidaritat, ¿potser la família és el recer, el receptacle ideal que acull i fa germinar les llavors de comunió per a la humanitat del tercer mil·lenni?

Testimonis i relacions de famílies d'arreu del món, intervencions d'experts, veus autoritzades i carismàtiques, la paraula del Sant Pare i de Chiara Lubich constituïran un intens i entusiasmador moment de trobada.

● C.C.

Punts de la recepció de la transmissió via satèl·lit.
Dissabte 5 de juny, des de les 2:30 a les 6 de la tarda

Barcelona: Sala d'actes R. Carmeli. C/. Eduard Toda, 37. **Lleida:** Col·legi de Santa Anna. Rambla d'Aragó, 15. **Girona:** Centre Mariàpolis Loreto. **Castell d'Aro:** Tarragona: La Salle. Plaça de la Pastoreta, 10. **Reus:**

Per a més informació, truqueu als telèfons: Barcelona: 589 41 88 - 447 29 73 - 357 87 40. Lleida: 26 12 63. Girona: 82 50 79 - 82 56 94 - 82 60 30. Tarragona: 32 13 80.

«L'Opus Dei és inseparable de l'Església»

BARCELONA.— «L'Opus Dei és inseparable de l'Església», van dir a Barcelona els autors del llibre «El Opus Dei en la Iglesia», Pedro Rodríguez i José Luis Illanes, durant l'acte de presentació d'aquesta obra a la Llotja del Mar.

«La Prelatura de l'Opus Dei és inseparable de l'Església, no sols en la pràctica, sinó també teòricament: no hi ha manera d'explicar-se el fenomen — la teologia és substancialment això: la comprensió d'un fenomen — si s'intenta separar artificialment l'Obra, del conjunt de l'Església catòlica. Tot l'ésser de l'Opus Dei 'és' en l'Església», van explicar els autors davant un públic molt variat que omplia el Saló Daurat de la Llotja. El llibre és una obra col·lectiva de tres teòlegs: els dos esmentats, Pedro Rodríguez i José Luis Illanes, degà i ex-degà, respectivament, de la facultat de teologia de la Universitat de Navarra, i Mons. Fernando Ocáriz, professor de teologia a Roma i consultor de la congregació de la doctrina de la Fe, que presideix el cardenal Ratzinger.

Durant l'acte, presentat per Francesc Salvadó, director de l'editorial Rialp a Barcelona, tingué lloc un llarg col·loqui.

El llibre, de 350 pàgines, està prolongat per Mons. Alvaro del Portillo, Bisbe Prelat de l'Opus Dei, i està dividit en tres grans capítols: «L'Opus Dei com a realitat eclesiològica» (Rodríguez), «La vocació a l'Opus Dei com a vocació en l'Església» (Ocáriz) i «Església en el món: la secularitat dels membres de l'Opus Dei» (Illanes). S'hi inclouen com annexos els textos oficials que regulen jurídicament l'Opus Dei: la constitució apostòlica de Joan Pau II per la qual l'Obra fou erigida en Prelatura personal, i el codi de dret particular De l'Opus Dei (Estatuts de la Prelatura).

● C.C.

FUNDACIÓ
CHAMPAGNAT

També és notícia que un grup de joves s'atreveixin a somniar utopies i a convertir-les en realitat; una realitat en forma de projecte, que podria ser de promoció social i que beneficiï els infants i els joves marginats. La imaginació, el lliurament, els coneixements i l'empenta es posen en marxa i —sense fer soroll— la realització del projecte dona a la vida una pinzellada de bellesa i d'autenticitat.

La Fundació Champagnat, amb la col·laboració de l'Associació Compartir, valora aquestes activitats i ha volgut premiar-les amb el Premi Marcel·lí Champagnat —nom del fundador de la Congregació Marista i gran educador dels nens i dels adolescents—, que es concedeix juntament amb nou premis més que donen diverses entitats agrupades per la Secretaria General de Joventut.

Enguany el II Premi Marcel·lí Champagnat va recaure en el projecte "Tal com és" efectuat per l'esplai REPIC, de Badalona, per a disminuïts psíquics. La coordinació va anar a càrrec en M. Montserrat Grau, Clara de la Mora i Anna Villanueva. En el marc d'aquest premi es van atorgar dos accésits: el primer al projecte "Camp de treball al barri de Sant Pere", a Barcelona, per la seva intervenció en un àmbit de marginació ciutadana i la incorporació de joves interns del Centre Penitenciari de la Trinitat com a voluntaris. L'equip organitzador va ser la Secció de Solidaritat de l'Associació Juvenil Taula de Joves Comtal, amb la participació del Secretariat de Joves de la Salle Catalunya. El segon accésit ha estat per al programa "El teatre com a finestra oberta", ja que projectava alternatives creatives al món de la drogodependència a través del teatre. La persona responsable va ser Sílvia Servani Riera.

L'acte de lliurament dels premis, la quantitat total dels quals arribava als dos milions de pessetes, va ser organitzat per la Secretaria General de Joventut i presidit pel President de la Generalitat, Jordi Pujol. Va tenir lloc a Barcelona el dia 13 de maig a les 8 del vespre al Nick Havanna. Els periodistes Josep Puigbò i Mònica Huguet van ser els encarregats de conduir-lo.

És un dels nostres

El II Premi Marcel·lí Champagnat, dotat amb tres-centes mil pessetes i que va recaure en el grup REPIC, va afavorir una tasca que va començar fa vint-i-tres anys, quan un grup de catequistes-monitors, amb els pares de nens, adolescents i joves amb disminució psíquica, es van preocupar per l'educació cristiana i el desenvolupament integral d'aquest conjunt de persones. Com explica la Montserrat Grau i Lambea, una de les coordinadores de REPIC: «és l'esforç de molts anys, en què cada dissabte dona el seu fruit. Veure com els nens de fa vint o deu anys ara són adults de la colla i que l'esperit continua essent d'un infant ple de bones intencions, et contagia i et transforma. Sobretot ens orientem a acceptar el disminuït tal com és. I ho fem, perquè creiem en ells».

La catequesi especial va començar als locals d'una escola especialitzada; tanmateix ben aviat es va considerar convenient que depengués d'un centre catequètic. Aquesta idea en el conjunt de la pastoral de l'any 1968 era bastant innovadora, amb totes va continuar endavant. Dels locals de la parròquia de Sant Josep, de Badalona, que no reunien prou condicions, es va passar al convent de les Carmelites, el qual, gràcies a un camp d'esports, permetia desenvolupar diverses activitats més apropiades amb la tasca endegada. En desaparèixer aquest, el grup REPIC va ser acollit a la parròquia de Santa Maria i aquí va ser quan més fort va arrelar la iniciativa: es feien reunions de pares, trobades festives de tot un dia, entre altres.

A partir d'aquest moment la catequesi ja no es reduïa a una tasca de preparació de la primera comunió, sinó que s'arriba a planificar la confirmació i alguns nois opten per viure la seva fe en comunitat. Tota aquesta activitat es realitza amb l'aportació de moltes parròquies, les quals subvencionen l'autocar que va a buscar els nois i les noies de punta a punta de Badalona (fins a Montgat, Sant Adrià del Besòs i Santa Coloma de Gramenet). Però la base de l'economia de REPIC surt de l'església de Santa Maria i de les aportacions dels pares a l'inici de curs en les inscripcions.

En un principi les sessions usaven el

fonament i van descobrir que podien educar cristianament a través del joc.

Al l'any següent va ser quan es va buscar el nom pel grup. El fet de dir-se "catequesi esplai especial" o "per a disminuïts psíquics" limitava molt la identificació dels nanos amb el col·lectiu. El nom de REPIC va ser escollit en una reunió on tots van aportar les seves idees, i es va escollir aquesta identificació, perquè era alegre i reflectia la constància que tenia l'equip per tirar endavant.

estat molt positiva. Tant per part del catequistes com pels nanos s'ha creat un ambient fraternal, alegre i espontani. Allò que en un principi semblava una bojeria ha estat molt enriquidor».

La marginació com a prova

Aquesta experiència va merèixer el primer accésit del Premi Marcel·lí Champagnat i és el resultat del treball de trenta joves voluntaris i voluntàries en habitat-

*Lliurament del II
Premi Marcel·lí
Champagnat per
al Grup Repic*

Vint-i-cinc anys al servei dels disminuïts psíquics

mètode del conte i l'explicació. Aviat els monitors van reconèixer que l'activitat havia de ser més dinàmica i que implicés una participació més gran dels nanos. A partir de l'any 1986 es va poder formar un grup d'esplai dedicat a aconseguir que la part de jocs fos més enriquidora, perquè en la vida d'un nen el joc és una activitat

Apoca poc, entre les diverses activitats, es començaren a fer excursions de dos dies. Més endavant, REPIC es va integrar a la Coordinadora de Catequesi de Badalona, i es va donar molta prioritat a la formació de catequistes en el camp dels disminuïts psíquics. Com afirma M. Montserrat Grau: «La valoració general ha

ges, residències, centres i llocs ben singulars per ajudar diverses persones i famílies, mancades de les necessitats més bàsiques com l'alimentació, la higiene, l'habitatge digne i la companyia. El Cinquè Camp de Treball al barri de Sant Pere, al casc antic de Barcelona, té tres eixos bàsics: Comunitat, pregària i servei. Aquest darrer és la missió prioritària, que consisteix a oferir durant onze dies la feina voluntària en habitatges i centres prèviament valorats per la seva necessitat.

També dins d'aquest convivència cal remarcar la presència de dos joves interns de la presó de la Trinitat com uns voluntaris més.

Alicia Artiga, directora d'aquest camp de treball, comenta els objectius principals del projecte: «Pretenem demostrar la nostra voluntat de serveis vers el barri i incidir en la temàtica de la marginació social amb tot allò que comporta. I ens agradaria que els voluntaris que hi participen aprofundeixin amb una experiència de comunitat i de pregària, i que estiguin disposats a fer front a una experiència probablement dura, però que afermi el seu compromís cristià i la solidaritat amb els més necessitats».

El barri de Sant Pere és ubicat dins el

Representants del grup Repic reben el II Premi Marcel·lí Champagnat

Un dels equips que van arranjar un pis al carrer del Rec

estricte de Ciutat Vella de Barcelona. És un indret molt deteriorat respecte les condicions, l'estat de la majoria de les cases és deplorable. La gent pateix greus problemes d'atur, separació, drogaddicció i delinqüència. L'Associació Juvenil, basada al barri, reconeix que solament pot conèixer alguns casos puntuals, i per això, li cal buscar l'ajut de persones que reben a fons la problemàtica d'aquest indret, amb les seves necessitats i urgències, com ara els pares caputxins del conventuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, els pares Camils, Càritas parroquial, serveis socials de l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Escò.

A la fi es van concretar els serveis de manera que a aquesta cinquena experiència i es va pensar en: arranjar quatre pisos, en reparacions de pintura, lampisteria, llum i calefacció; cooperar amb el rober Dit i fet, el centre d'acollida d'indigents malalts de la plaça Reial, el menjador del carrer Lleona gestionat per les germanes de l'orde de la Mare Teresa de Calcuta, la residència de veells i gent gran dels pares de la Creu Roja i el Casal-Menjador Infantil del carrer Antic i de la Barceloneta. La participació va ser de trenta voluntaris d'edats compreses entre els divuit i els vint-i-cinc anys. La seu del Camp va ser el col·legi de la Salle Comtal del carrer Amadeu Vives i l'activitat es va desenvolupar del 26 de juliol al 5 d'agost de 1992. El dissabte i tarda i el diumenge eren dedicats al descans.

Per afrontar les despeses econòmiques que representava fer el camp es va demanar l'ajut a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials-ICASS, l'Ajuntament de Barcelona, la Fundació la Caixa, a les empreses comercials que subministraren material defectuós i d'igual manera va contribuir-hi la quota que pagaren els voluntaris mateixos.

L'avaluació dels objectius del camp revela que s'havia aconseguit un nivell satisfactori, però amb la consciència que eren laborables. I, sobretot, es va remarcar de manera molt positiva l'acollida que es va donar als joves del Penitenciar de la Trinitat. Paraules d'Alicia Artiaga: «De cara al proper camp encara ho farem més bé, l'experiència ensenya molt».

El teatre com a missatge

Els motius pels quals aquest taller s'ha dut a terme són molts. Es barreja un mètode d'aprenentatge i d'investigació social amb una entrega de cara als joves que necessiten ajut i suport—explica la Servan, responsable del taller—; així com un engrasament creatiu del binomi professor-alumne». Les dimensions

d'aquest taller, adreçat a persones amb problemes de drogodependència, són utòpiques i, alhora, un punt de partença per convertir-se més endavant en un muntatge teatral de les dimensions de qualsevol altre. La diferència radica en el fet que els seus components coneixen a fons el món de la droga i tenen l'interès de donar un missatge de projecció envers la societat.

Els objectius immediats, descrits per Silvia van ser: «Omplir un buit i obrir unes finestres. Un procés de desinhibició i confiança personals. Una posada en pràctica de la sensibilitat i creativitat personal, en potència».

El Grup Repic jugant a la platja

Un cop presa la decisió de fer un curs de teatre del 7 al 30 de juliol de 1992 per a drogodependents, Silvia Servan va posar-se en marxa per aconseguir el lloc, els alumnes i algun tipus de subvenció. El lloc va ser una sala a Transformadors, cedida per l'Associació de joves artistes «Barcelona Taller». Per trobar els alumnes va sorgir la dificultat que ella no podia responsabilitzar-se dels toxicòmans que vinguessin per via lliure i, d'altra banda, els centres de rehabilitació no veien convenient una activitat que els trenqués una disciplina ja establerta. Per trobar una solució efectiva es va entrevistar amb diversos experts sobre la qüestió i, finalment, es van inscriure disset nois, d'edats compreses entre els 20 i els 35 anys, dels centres «Sants» i «Garbí». Respecte les subvencions, el taller es va beneficiar d'una rebuda per part de l'Associació d'Actors i Directors de Catalunya.

El temari va consistir cada dia en: treballar el cos, i els alumnes van descobrir que tenien algunes parts del seu cos en desús i un xic adormides. També van experimentar que moure el cos era una activitat relaxant. En segon lloc feien un treball sensorial amb música. El fet d'haver d'expressar a partir d'ells mateixos, els era més difícil que treballar a partir d'un personatge creat, més per por que no per manca de sensibilitat artística, que en tenen molta. En tercer lloc venien els exercicis d'enginy, aquest apartat era diferent cada dia i pretenia que es connectessin dels problemes que portaven del carrer. En quart lloc venia el primer contacte amb l'escenari que es pretenia que fos divertit i que el grau de dificultat no fos massa alt. Després es feien exercicis d'improvisació. Tot i no ser la part més fàcil del curs, era la més desitjada, perquè els alumnes tenien una gran necessitat d'expressió.

«Puc admetre—conta la Silvia—que he quedat sorpresa dels resultats obtinguts i de l'exigència personal de cada alumne envers la seva pròpia persona. És cert, que quan et proposes una activitat sense ànim de lucre i partint d'allò que més t'estimes, difícilment pot fracassar, i l'aprenentatge és idèntic tant per qui ho dona, com per qui ho rep».

Aquest ha estat un resum dels II Premis Marcel·lí Champagnat, que no aconsegueix reflectir l'essència d'una tasca duta amb constància i entusiasme. Silenciosament, sense paraules, quan els fets són l'única finalitat del treball realitzat, aquest premi, que ja endeguen la seva tercera edició, permeten descobrir iniciatives que ens fan creure que en el món també hi ha lloc per l'esperança.

■ Núria Oriol Palarea.

Bases del III Premi Marcel·lí Champagnat

1 Poden optar a aquest premi els projectes d'intervenció social, adreçats als infants i als joves, sobretot si són marginats o es troben en dificultats, que no hagin rebut cap altre premi i que responguin a necessitats reals i concretes en l'àmbit de Catalunya, realitzats abans del 31 de desembre de 1993.

2 Poden participar-hi grups, associacions i entitats de qualsevol tipus. Abans de l'inici de la realització del projecte, han de presentar o trametre a la seu de la Fundació Champagnat una síntesi escrita del projecte amb la data i el lloc corresponents, així com les dades bàsiques (nom, adreça i telèfon) dels organitzadors. El jurat farà les comprovacions pertinents.

3 Les memòries escrites en català, poden complementar-se amb tota mena de material gràfic, s'han de presentar o trametre a la Fundació Champagnat, C/ València nº370, 08009 Barcelona, abans de les vuit del vespre del 15 de gener de 1994. L'atorgament i lliurament dels premis es farà conjuntament amb entitats convocants d'altres premis del món del lleure i la joventut.

4 El premi està dotat amb 300.000 pessetes. Podran haver-hi un màxim de dos accessits a parer del jurat, dotats cadascun amb 100.000 pessetes. La Fundació es reserva el dret de publicar la memòria del treball guanyador, així com les dels accessits premiats.

5 El jurat, la decisió del qual serà inapel·lable, estarà format per persones de reconeguda vàlua en el camp de la intervenció social i per membres de la mateixa Fundació. El premi pot quedar desert.

6 La participació en aquesta convocatòria pressuposa l'acceptació de les seves bases.

Xu Wenli, líder de l'oposició xinesa, ha estat posat en llibertat. Ací el veiem amb la seva esposa i filla

Una estranya expressió de la primera dama nord-americana, Hillary Clinton, que no se sap si és de sorpresa o de terror

Un grup de joves cambodjans llegint els primers resultats de les eleccions recentment celebrades

25, dimarts

Brussel·les: Occident no dóna per mort el pla Vance-Owen

Segons el secretari general de l'ONU Butros Gali, les mesures adoptades conjuntament pels Estats Units i els quatre països del Consell de Seguretat que mantenen tropes a l'ex-Iugoslàvia, o sigui França, Anglaterra, Rússia i Espanya, «són un bon pas per aconseguir la pau a Bòsnia», encara que sigui difícil dur-les a terme. El ministre espanyol, Javier Solana va insistir en el sentit que la comunitat internacional «ha de continuar pressionant perquè es pugui aplicar el pla Vance-Owen "pas a pas"». Per altra part, l'ambaixador de Bòsnia a l'ONU va manifestar: «Jo ja no dono més crèdit a les propostes europees. El nou pla és una traïció i una acció que promou el genocidi i legitima l'ús de la força i els crims que s'han comès a Bòsnia».

Tòquio: les eleccions a Cambodja

Continua el procés electoral a Cambodja, amb els col·legis oberts fins divendres vinent, perquè ningú amb dret a vot no pugui excusar-se. El príncep Norodom Sihanouk va fer una crida perquè totes les faccions enfrontades «posin fi d'una vegada i per sempre a la violència i a l'odi».

Londres: quart atemptat de l'IRA en quatre dies

Una bomba amb 150 quilos d'explosiu va esclatar diumenge a la nit al centre comercial de Magherafelt (Irlanda del Nord) causant moltes destrosses materials i, per sort, cap víctima. Aquests atemptats han indignat la classe política tant dels unionistes com dels partidaris d'incorporar-se a Dublín. I no cal dir a Londres on s'ha calculat que els últims atemptats costaran al contribuent uns 22 milions de lliures (uns 3.900 milions de pessetes).

26, dimecres

Roma: més implicats en la corrupció i fraus administratius

La gran operació judicial «Mans Netes» no s'atura: l'ex-primer ministre democristià Ciriaco De Mita es veu implicat en l'ús fraudulent dels fons pro damnificats del terratrèmol de 1980, de resultes del qual encara hi ha damnificats sense llar. També la justícia investiga el número dos del grup FIAT, Cesare Romiti. I cada dia sonen nous noms d'implicats en la corrupció i fraus administratius...

Managua: explosió d'un arsenal secret

La capital nicaragüenca es va despertar la matinada del diumenge passat amb una violenta explosió d'un arsenal secret d'armes, que es guardava en un taller mecànic. L'explosió va causar la mort de tres persones. Segons la policia, l'arsenal possiblement seria propietat de l'antiga guerrilla salvadorenca del FMLN. Entre les restes es trobaren 250 fusells d'assalt i 18 míssils.

Brussel·les: la crisi dels Balcans

El ministre espanyol de Defensa, Julián García Vargas va ser contundent definint l'actuació aliada després que els Estats Units, França, Gran Bretanya Rússia i Espanya acordaren un programa per «contenir» la guerra de Bòsnia: si els serbis no es retiren, no hi haurà intervenció militar. «Continuarem pressionant en el camp polític i, sobretot, en el camp econòmic sobre Sèrbia... Mentrestant augmenta en aquests moments la tensió interètnica a la República ex-iugoslava de Macedònia... Aquell que, fa molts i molts anys, va parlar per primera vegada de «vesper balcànic» no podia imaginar com n'era de vàlida la seva visió...

27, dijous

Nova York: un tribunal per crims de guerra als Balcans

El Consell de Seguretat de les Nacions Unides ha aprovat la resolució nº 827, sobre Iugoslàvia, per la qual es crea un Tribunal internacional per jutjar crims contra la humanitat. És el primer que es crea des de la Segona Guerra Mundial. El compondran dotze jutges, i tindrà la seu a l'Haia... Aquest Tribunal no podrà dictar sentències de mort, ni jutjar «en absència»... El líder serbo-bosnià Radovan Karadzic ha dit cínicament que no pensa cooperar amb els jutges...

Moscou: suport condicionat al projecte constitucional de Ieltsin

Els dirigents de les Repúbliques de Rússia anunciaren ahir a Moscou la seva disposició a participar en la Conferència constitucional del 5 de juny, i el seu suport condicionat al projecte de llei fonamental presentat per Boris Ieltsin. El president de Rússia va prometre als líders locals potenciar l'articulació federal de l'Estat. Ieltsin va subratllar que el canvi de Constitució és l'únic camí per fixar unes relacions «veraderament federals».

Berlín: restricció del dret d'asil

El Bundestag va aprovar ahir per àmplia majoria la nova llei sobre asil polític que regirà l'entrada d'immigrants a Alemanya. El text ha hagut de superar dificultats de dins i de fora de la cambra. Els diputats del SPD i del Partit Liberal s'hi oposaven, i a fora manifestacions força nombroses pels carrers. Alemanya ja no serà el refugi d'Europa. Des d'ara no serà acollit cap estranger que no vingui de països «segurs» com els de la CE, Àustria, Suïssa, República Txeca i Polònia... La nova llei entrarà en vigor el pròxim 1 de juliol, després de ser ratificada per la Cambra de Representants dels lands, el Bundesrat.

28, divendres

Roma: la Mafia contraataca

Un cotxe bomba carregat amb 100 quilos d'explosius va esclatar ahir a la matinada, va matar cinc persones i va causar danys inestimables al patrimoni cultural, precisament al centre històric de Florència, la capital italiana de l'art, afectant seriosament la «Galleria degli Uffizzi» un dels museus més importants del món. El ministre de l'Interior, Nicola Manzino, va assegurar que l'atemptat porta la marca del «terrorisme mafios», i és el segon després del que va haver-hi a Roma el proppassat 14 de maig. Segons el procurador de la República, Piero Luigi Vigna, ha començat un nou capítol de l'«estratègia del terror», i que no es pot parlar ni de Mafía ni d'altres organitzacions fins que les investigacions no revelin més detalls.

Berlín: la crisi dels Balcans

El canceller alemany, Helmut Kohl, va llançar una seriosa advertència als seus socis i aliats perquè no permetin la desintegració de Bòsnia i Hercegovina, com a reacció al «programa d'acció conjunta» acordat a Washington pels Estats Units, Rússia, França, Gran Bretanya i Espanya, i va dir que Occident no s'ha de doblegar davant les conquestes sèrbies i que «en cap cas es poden convertir les zones de seguretat en reserva per a la població musulmana». Aquesta és la primera vegada que el canceller expressa les seves discrepàncies respecte al programa d'acció dels Cinc.

Tòquio: les eleccions a Cambodja

Avui és l'últim dia de les primeres eleccions democràtiques a Cambodja. Ahir es calculava que un 90% dels cambodjans havien disposat el seu vot. Les jornades electorals s'han desenvolupat en una relativa calma, malgrat els incidents provocats pels Khmers Rojos, que han causat un mort entre els «casos blaus» de l'ONU.

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

> El diari diu que la meitat dels espanyols no saben què pensar del Tractat de Maastricht. Si és bo reconèixer el fet, encara seria més bo que «seriosament fossin informats per tal que no tinguessin dubtes...

> El president de la comunitat asturiana, Juan Luis Rodríguez-Vigil, ha presentat la dimissió en adonar-se que ell i el seu govern havien estat víctimes d'engany en una inversió que ha resultat fantasma, que proposava la instal·lació d'un complex petroquímic a Astúries...

> El govern de Pequín ha alliberat Xu Wenli, líder històric del moviment democràtic, i que estava empresonat des de l'any 1978. No deixa de ser bona notícia el desig del govern xinès d'anar evolucionant vers un més ampli estadi de llibertat.

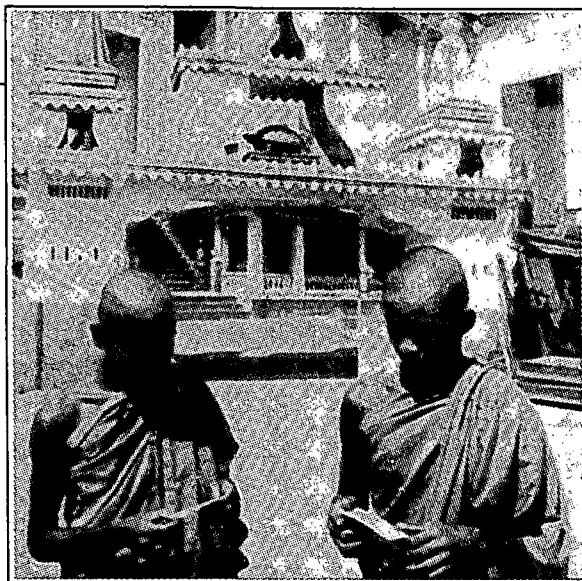
> La reina Elisabet II d'Anglaterra i Mary Robinson, presidenta de la República irlandesa, es reuniren al palau de Buckingham per prendre el te. Tant de bo servís per normalitzar d'una vegada i per sempre les bones relacions entre els dos Estats.

La «Hermandad del Rocío» de Badalona, emprèn la marxa des de Sevilla vers el Santuari del Rocío

Quina frase estarà meditant Fidel Castro per intentar continuar embadalint els seus seguidors?

Dos monjos budistes surten de dipositar el seu vot a un col·legi electoral de Phnom Pen

29, dissabte

Roma: indignació a Itàlia pel terrorisme mafiós.

Els carrers de Florència foren envaïts per una multitud de més de 200.000 persones en protesta per l'atemptat terrorista dels quals ha estat víctima la ciutat. També a Bolonya els estudiants es manifestaren recordant l'atemptat del 1980 en el qual moriren 85 persones, i a Milà també hi hagué manifestacions de protesta contra l'atemptat a la ciutat de l'Arno. El govern ha destinat prop de 3.000 milions de pessetes per la restauració de la Galleria Degli Uffizi que ha resultat molt afectada, i de la qual s'han perdut obres que no es podran recuperar. La Mafia es venja, i dona trist testimoni del seu poder.

Nova York: la crisi dels Balcans

El pla de pau aprovat pels Cinc (Estats Units, Rússia, França, Anglaterra i Espanya) és durament criticat arreu d'Europa i altres països no alineats del Consell de Seguretat. França torna a prendre la iniciativa, i proposa ampliar la força dels «casos blaus» per dotar-los de «força dissuasiva... J.M. Mendiluce, enviat especial de l'Alta Comissaria de l'ONU per als Refugiats (ACNUR), va demanar al president del govern espanyol, Felipe González, més pressió sobre els croats per aturar els combats a la Bòsnia central... I la guerra continua.

Guatemala: després del cop d'Estat presidencial

El ministre de defensa guatemalenc, el general José Domingo García Samaloya, va negar que hi hagués desacord en el si de les forces armades sobre les mesures dictades pel president Serrano. Després d'aquestes mesures, l'exèrcit ha sortit al carrer «només» per restablir l'ordre... D'altra banda, es creu que el president Serrano es va trobant cada cop més sol després del «seu» autocop d'Estat.

30, diumenge

Berlín: atemptat neonazi a Solingen (Renània)

El poble alemany s'ha vist novament sacsejat per un atemptat racista perpetrat pels neonazis a Solingen (Renània) on han mort cinc noies turques a causa de l'incendi provocat de l'immoble on vivien. A la casa hi vivien en conjunt 19 ciutadans turcs, i s'hi han trobat creus gammades pintades recentment. Aquest acte terrorista s'ha produït precisament quan se celebra el judici contra dos joves neonazis acusats de l'incendi, el 23 de novembre passat, d'una casa a Mölln que també era habitada per turcs.

Varsòvia: dissolució del Parlament i eleccions anticipades

Davant les grans dificultats econòmiques que obligaren el govern Suchocka a presentar la dimissió, i la inestabilitat política imperant, el president Wałęsa, després de consultar els seus assessors ha dissolt el Parlament i ha convocat eleccions anticipades que se celebraran d'aquí a tres o quatre mesos. Mentrestant, el govern dimissionari continuarà en funcions. L'última llei aprovada pel Parlament ha estat la reforma de la llei electoral per la qual no podran tenir representació a la Cambra de diputats els partits que no arribin al 5% de vots en els comicis.

Florència: enterrament de les víctimes de l'atemptat

La ciutat de l'Arno va donar ahir l'últim dolorós adéu a les víctimes de l'atemptat contra la Galleria Degli Uffizi. Cap polític no va assistir a l'acte, només l'alcalde de Florència, Giorgio Morales, el qual va fer-ho com un ciutadà més. Les investigacions policials han permès realitzar uns retrats robot dels tres presumptes autors de l'atemptat, que han estat repartits profusament per ajudar a la seva captura.

31, dilluns

Sarajevo: continua la guerra a Bòsnia

Les forces sèrbies han llançat un violent atac sobre Sarajevo i l'enclavament musulmà de Gorazde. La guerra ha tornat a la seva «normalitat» després del «descans» que els combatents han gaudit a través de les treves entre sèrbies, musulmans i croats, i les resolucions que no es compleixen del Consell de Seguretat. Segons Butros Gali, secretari general de l'ONU, les zones de seguretat legítimen les conquestes sèrbies i per tant les «neteges ètniques». Per altra banda els països no-alineats del Consell de Seguretat volen que aquest deixi ben clar que la defensa de les zones protegides són el primer pas per al compliment del pla de pau de Vance i Owen...

Berlín: es posa a preu el cap dels autors de l'atemptat de Solingen

La policia alemanya desplega tots els mitjans al seu abast per capturar els autors de l'atemptat racista perpetrat dissabte passada Solingen. S'ofereixen 100.000 marcs als qui puguin facilitar una «pista segura». Per altra banda, el primer ministre turc en funcions, Erdal Inonu, va qualificar de «molt seriós» l'atac contra els emigrants turcs a Solingen, però va advertir que no posarà en perill les bones relacions turco-alemanyes. També els turcs residents a Alemanya han adreçat una petició al govern alemany reclamant per a ells l'estatut de doble nacionalitat.

Rabat: el referèndum del Sàhara

El secretari general de les Nacions Unides ha arribat ahir a la capital marroquina per una visita de dos dies. S'entrevistarà amb el rei Hassan II sobre l'evolució del conflicte del Sàhara i mirar de tirar endavant la posada en marxa del referèndum.

Atur

Si l'atur té una sortida, s'ha de trobar conjuntament. Aquesta és, si més no, l'estratègia general que la Comunitat està dissenyant. Coordinació de les polítiques laborals per crear llocs de treball als dotze països comunitaris.

Quan s'acabi l'any, en aquest territori, hi haurà disset milions d'aturats. I un any més tard, dos milions més de persones s'hauran quedat sense feina. Les economies dels Dotze estan tan lligades, depenen les unes tant de les altres, que les iniciatives s'han de prendre conjuntament. O dit d'una altra manera: si es dissenya una estratègia comuna, els efectes positius seran més evidents.

Recentment la Comissió Europea de Brussel·les ha llançat un paquet de suggeriments perquè els governs europeus els estudiïn. No es tracta d'idees revolucionàries ni desconegudes. Però repetint-les constantment pot ajudar a la seva realització. L'obsessió és reduir els costos per augmentar la competitivitat de les empreses europees.

Els últims trenta anys, l'economia nord-americana i l'europea han crescut de manera similar, però els Estats Units ha creat el triple de llocs de treball. Això no vol dir que calgui triar el model nord-americà, més pobre amb assistències socials, i molt més competitiu. Però sí que cal crear noves condicions per animar l'empresari a contractar nou personal.

Les idees de Brussel·les plantegen reduir les aportacions de les empreses a la Seguretat Social, o instaurar nous tipus de jornades laborals. Més flexibles, o més curtes. És a dir, repartir-se una mateixa feina entre més d'un treballador. Tot això, evidentment, amanit amb la coneguda recepta de la moderació salarial.

En aquests moments hi ha a la cuina comunitària quatre debats amb objectius comuns, i que a la espera de la ratificació definitiva de Maastricht, s'han convertit en la prioritat de Brussel·les: relançar el creixement econòmic, crear riquesa, i sobretot, llocs de treball. Es vol reduir l'atur a la meitat abans d'acabar el segle.

■ Jordi Roigé i Solé

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

> El president Clinton ha pogut salvar els pressupostos per a l'any 1994 que havia presentat al Congrés, encara que per un mínim marge de vots. Ara li manca que els aprovi el Senat. Ser president USA és com participar en una cursa d'obstacles...

> Han acabat les eleccions a Cambodja i s'està procedint al recompte i minuciosos recomptes complicats i minuciosos de vots, ja que són les primeres eleccions celebrades al país.

> El Tribunal Suprem Electoral de Guatemala ha rebutjat el referèndum proposat pel president Serrano mitjançant el qual pretenia legitimar el seu «cop d'Estat».

L'Església celebra la solemnitat del Corpus Christi. Dues paraules llatines que, traduïdes, volen dir el Cos de Crist. Es tracta d'una festa en honor de Jesucrist, realment present en l'Eucaristia. Fou instituïda, en l'Església universal, l'any 1316. Barcelona la celebrà el 1320. Es convertí en la primera ciutat del país que tragué en processó solemne el Santíssim Sagrament.

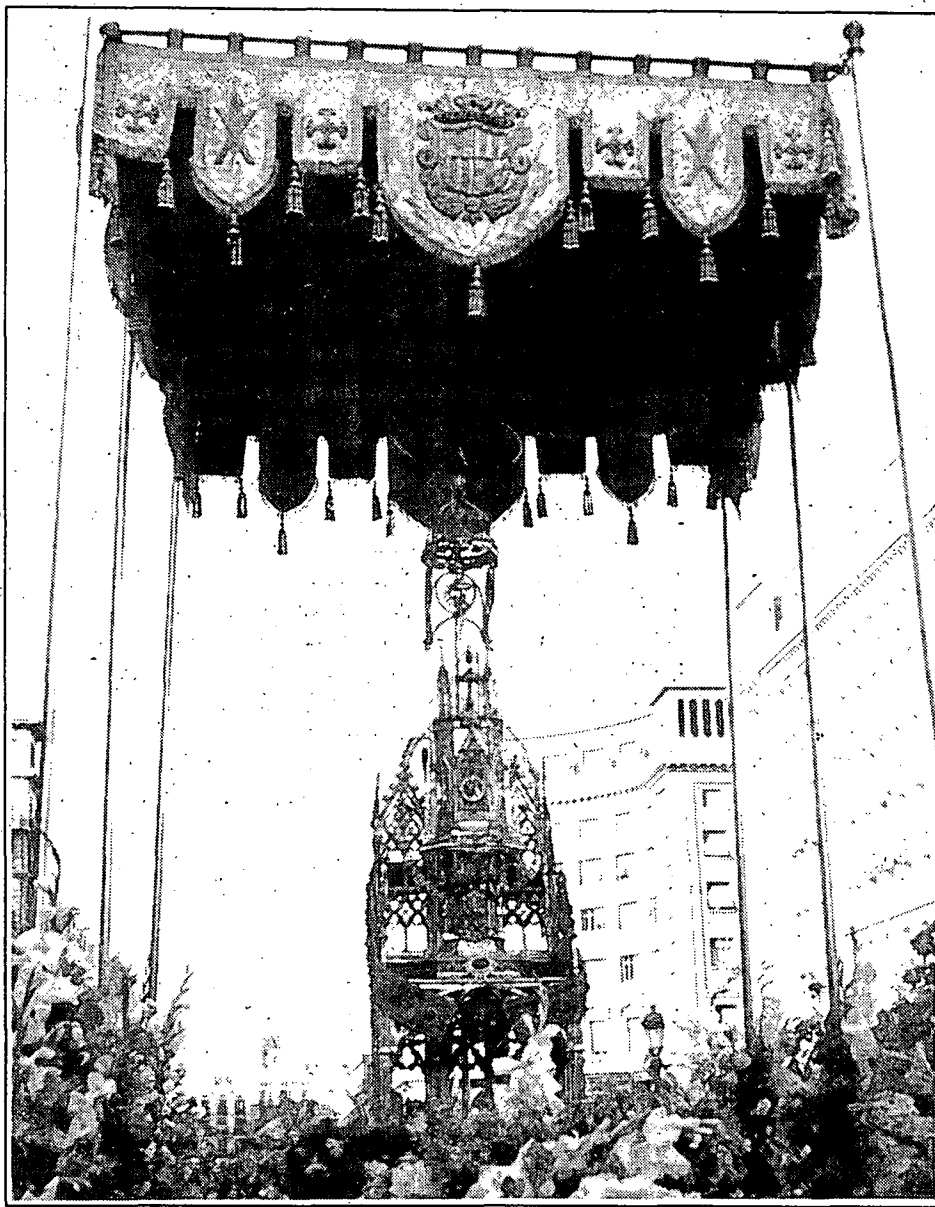
La festa del Corpus mantingué al llarg de la història un gran arrelament popular. Els carrers feien olor de ginesta florida i la gent els omplia de gom a gom. Cal reconèixer que la gatzara tendí a difuminar allò que era fonamental: el misteri eucarístic. Per això, l'Església hagué d'intervenir, en diverses ocasions, amb mesures restrictives per destacar la importància religiosa de la processó. Les cròniques de la ciutat comtal constaten l'esplendor assolit en el segle XV i les exegeracions folklòriques del XVII. Aquestes obligaren l'autoritat religiosa a determinades restriccions. Sempre costà un xic interioritzar aquest ritual, raó que influí, en determinats moments i junt amb altres causes, a una certa recessió.

Segurament ara tenim novament l'oportunitat de viure el Corpus en la seva pregonesa i fer de la mateixa processó un solc de testimoniatge i de compromís. La recuperació ens obligarà a mantenir la seva autenticitat cristiana.

Crist, realment present en l'Eucaristia

L'Eucaristia remunta al Dijous Sant. És l'hora del comiat de Jesús. Està a punt de lliurar la vida a la creu per a la salvació dels homes. El clima del sopar pasqual esdevé motiu. El Senyor ha iniciat la cena amb un gest de servei. El lavatori dels peus als deixebles és l'anunci del Crist servent de Déu i dels homes amb la donació de la seva vida. També un gest que gravarà el manament nou de l'amor dels uns per als altres. Hi ha un esdeveniment inesperat i amable: la institució de l'Eucaristia. El sagrament que permet la unió vital amb el Crist. Misteri que actualitza, al llarg de tots els temps, la seva mort i resurrecció. Realitat d'amor i de comunió profunda amb Déu i amb els germans.

L'Església sempre ha professat la fe d'acord amb el realisme que el mateix Senyor ha atorgat a la seva presència eucarística. Presència real, per antonomàsia, que perdura després de la celebració de la missa. Per això, el Sagrari i la xinxeta encesa. Perquè l'Eucaristia, realisme del Crist vivent entre nosaltres, és el centre espiritual de la comunitat cristiana... sota el vel de les

La Custòdia de la Catedral de Barcelona està col·locada damunt la cadira d'argent daurat dita «del rei Martí» i fou donada pel rei Joan II

Crist, present en l'Hòstia santa, és el Salvador del món i el Rei de l'univers. Fan un acte profund de fe. Fe que es manifesta com invitació oberta a acollir Aquell que ha donat la vida per a la dignitat dels homes.

Acompanyar el Crist compromet. Donar la cara està bé. Però deixa una marca. Qui s'autoafirma com a pelegrí del poble escollit, com a membre del Cos de Crist, sap que el seu anar per les places i carrers comporta ser membre actiu de la ciutat terrenal, especialment amb obres de caritat. En efecte, l'Eucaristia —sagrament de l'amor— aboca necessàriament a la comunió amb els altres, a refer les relacions malmeses, a compatir béns, a viure la joia procedent de la seguretat que Déu ens estima i que un l'estima. Procedir, marxar religiosament, és molt més que un ritu o la represa d'una tradició. És situar-se en la pura fe que s'autentifica per les obres. És mostrar-se del grup dels deixebles que testimonien la primàcia del Crist mort i ressuscitat.

Elements populars

En alguns indrets els gegants, els nans, l'àliga, etc. participen en la processó. Hi ha llocs on aquesta part folklòrica té una rellevància especial. Aquestes realitats, mantingudes en el lloc que els correspon, contribueixen sens dubte a donar un caire popular a la realitat profunda i admirable del misteri eucarístic.

Poden ser elements indicadors que la institució de l'Eucaristia i la presència del Crist conviden a una vertadera festa i a una alegria profunda i íntima, com la dels infants i la dels senzills.

Cap a la Missa i per a la caritat

La litúrgia de Corpus demana que els fidels tinguin sempre una devoció tan gran als misteris del Cos i de la Sang de Crist, que

experimentin constantment els efectes de la redempció. És clar que la pregària davant del Santíssim és molt important. Però encara és més evident que el Senyor vol que participem en l'Eucaristia, és a dir, que combreguem cada diumenge i cada festa, i, si és possible, fins i tot cada dia, atesa la deguda preparació.

Rebre l'Eucaristia és primordial. Jesús mateix va dir que ens calia menjar el seu Cos i beure la seva Sang, si volíem tenir vida. Crist és el Pa del cel que nodreix la nostra existència de batejats i que ens empeny a restar sempre fidels a l'amor a Déu i als germans.

Adorar Crist en l'Eucaristia i rebre'l en la celebració de la missa és reconèixer que la vida no ve de nosaltres mateixos. Ens ajuda a no sentir-nos protagonistes únics de la pròpia existència i ens adverteix que l'amor de Déu, esdevingut humil i pobre, ens demana de moure'ns en sintonia amb aquesta virtut reina difosa en els nostres cors. Celebrar l'Eucaristia i retre-li culte és acollir la vida com a realitat lliurada a Déu i al nostre proïsma. Així els homes, en humiliar-se per adorar el seu Salvador, esdevenen més grans i es fan més aptes per ser portadors de pau i de justícia, de misericòrdia i de caritat.

Mots finals

Ha escrit així el papa Joan Pau II: «L'animació i l'enrobustiment del culte eucarístic són una prova d'aquesta autèntica renovació que el concili s'ha proposat i de la qual és font central... L'Església i el món tenen una gran necessitat de culte eucarístic. Jesús ens espera en aquest sagrament de l'amor. No escatimem temps per anar a trobar-lo en l'adoració, en la contemplació plena de la fe i oberta a reparar les faltes greus i els delictes del món. No cessi mai la nostra adoració».

Tot això bé val una diada del Corpus!

■ Joan Guiteras i Vilanova

El sentit del Corpus

sagrades espècies conté Crist, Cap invisible de l'Església, Redemptor del món, centre de tots els cors... (Pau VI).

Adorar Crist en l'Eucaristia

La presència real del Crist en l'Eucaristia demana, per ella mateixa, l'adoració del Senyor. La missa i el culte eucarístic fora de la celebració s'impliquen necessàriament. Per aquesta raó, els fidels sempre han tingut un delicat respecte per l'Eucaristia. Han combregat amb devoció, han guardat silenci en els indrets on es reserva el Santíssim, han pregat davant del Sagrari, han donat gràcies personalment per la comunió un cop acabada la missa i han adorat el Senyor en l'Hòstia santa.

Es dona a Crist, en aquest sagrament, un culte d'adoració. Tal com pertoca a qui és Déu. L'Església se sap obligada —i això li és un gran goig— a «honorar i adorar l'Hòstia santa que veuen els nostres ulls, el mateix Verb encarnat que aquests no poden veure i que, no obstant això, s'ha fet present davant nostre sense haver deixat el cel» (Pau VI).

Joan Pau II ha dit que el culte s'ha de manifestar en tot encontre amb el Santíssim Sagrament, tant quan visitem les esglésies com quan les espècies sagrades són dutes o administrades als malalts.

La processó de Corpus

La solemnitat del Corpus té una manifestació destacada de culte eucarístic en la processó. Els fidels acompanyen el Crist present en l'Eucaristia. Les santes espècies són dutes en la custòdia. El silenci i el cant dels cristians revelen la seva fe. Afirmen que

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnès

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps.

Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin acompanyar cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Me Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes. Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

El llenguatge de Sant Joan

Llegint l'evangelí de sant Joan, hom queda impressionat per la quantitat de vegades que l'evangelista posa en llavis de Jesús, o dels seus interlocutors, el verb «mantenir-se», o «estar-en», tots dos traducció d'un mateix verb grec. En les cartes de sant Joan continua el mateix ús. És de la primera de les cartes d'on prenc el punt de partida per aquesta reflexió. Diu sant Joan: «La unció del Fill us alligona sobre tot el que heu de saber; diu la veritat i no ensenya cap error, per tant, *manteniu-vos en el Fill*, seguint la doctrina que us ensenya la unció de l'Esperit. Fillets, *manteniu-vos en el Fill...*» (1 Joan 2, 27-28).

Quant sant Joan vol expressar la «comunió» entre les persones ho fa valent-se de les mencionades formulacions. Així diu: «El Pare està en mi i jo en el Pare» (Joan 10,38). «Estigueu en mi i jo en vosaltres» (Joan 15,4); «Si observeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor» (Joan 15,10); «Que estiguin (els qui creuran en mi) en nosaltres, Pare, com tu estàs en mi i jo en tu» (Joan 17,21)...

Podríem citar molts altres textos de la literatura joànica, però són suficients aquests per traçar una teologia de la comunió: el Fill i el Pare estan en una perfecta comunió d'amor —l'Esperit—, i el Fill, donant la unció de l'Esperit, permet els homes d'entrar en aquesta dinàmica, precisament perquè per la fe i pels sacraments estan en comunió amb Ell: «manteniu-vos en el Fill».

«Manteniu-vos en el Fill»

■ Pere Tena

El diumenge de la Trinitat

La teologia de sant Joan no és una elucubració mental, abstracta, que es mou en l'esfera dels possibles. És l'articulació de la realitat mateixa de la vida cristiana. Tantes vegades ho repetim, al llarg de la jornada! «En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant». La fe del nostre baptisme ha estat aquesta, i aquesta continua essent, per la misericòrdia de Déu. Allò que diem és allò que creiem, i allò que vivim.

El diumenge després de la cinquantesima pasqual està assenyalat, dins l'any litúrgic, com una celebració dedicada a la lloança de la Trinitat Santíssima. En realitat, podríem ben bé dir que és una forma de subratllar, cada any, allò que és essencial a tota celebració litúrgica: ser obra de la Santíssima Trinitat. El Catecisme de l'Església Catòlica ho destaca amb força, explicant-ho: «En la litúrgia de l'Església, la benedicció divina és plenament revelada i comunicada: el Pare és reconegut i adorat com l'origen i el fi de totes les benediccions de la creació i de la salvació; en el seu Verb, encarnat, mort i ressuscitat per nosaltres, ens omple de les seves benediccions, i per ell vessa en els nostres cors el Do que conté tots els dons: l'Esperit Sant» (n. 1082).

El do de l'Eucaristia

El realisme de la comunió entre Crist i nosaltres —«manteniu-vos en el Fill»— és ple sobretot a través del misteri eucarístic. Ell, que s'ha fet solidari amb nosaltres en el seu naixement, s'ha donat com aliment en el sopar, (vegeu l'himne del Corpus, Sacris sollemniis), perquè cada vegada que mengem d'aquest Pa i bevem d'aquest calze, anunciem la seva mort, confessem la seva resurrecció.

Durant la pròxima setmana, el misteri de l'Eucaristia serà celebrat, contemplat, adorat, reflexionat, a Sevilla, en el Congrés Eucarístic Internacional. Cristians de moltes Esglésies d'arreu del món manifestaran, amb la seva presència i la seva participació, que es «mantenen en el Fill».

És un fet que no ens pot deixar indiferents, com si es pogués tractar d'un esdeveniment promocional o turístic. És cert que l'Eucaristia, per molt solemne que sigui, és sempre la mateixa realitat. Però una professió de fe pública, internacional, en el misteri eucarístic, ens confirma tots en l'adoració i la celebració d'aquest «bé comú espiritual de l'Església, és a dir, Crist en persona, la nostra Pasqua i pa vivent...»

Aquesta confirmació ens pot ser de

profit a tots, perquè mai no caiguem en la temptació de pensar que l'Eucaristia no és la culminació i la font de la nostra vida cristiana. El criteri per al cristià sobre el seu «mantenir-se en el Fill» és precisament el tracte que té amb l'Eucaristia.

Quan dic tracte vull dir, abans de tot, participació activa, conscient, interna i externa, a la celebració de la Missa. Tant de bó que el Congrés de Sevilla portés a tants i tants cristians que habitualment estan absents de la missa dominical —¿en som conscients de la gravetat d'aquest problema?— a recuperar la seva participació habitual!

Però, alhora, vull dir tracte de pregària davant del Santíssim Sagrament, en la Reserva del sagrari, per continuar i madurar la fe testimoniada en la celebració, per prolongar la lloança, l'adoració, l'acció de gràcies, i la súplica, que han tingut en la missa el seu origen. «Crist, el Senyor, una vegada s'ha ofert el sacrifici, mentre l'Eucaristia es conserva en les esglésies i oratoris, és veritablement l'Emmanuel, és a dir, 'Déu-amb-nosaltres'. Puix nit i dia està enmig nostre, habita entre nosaltres, ple de gràcia i de veritat» (Ritual del culte a l'Eucaristia).

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic «A» — Santíssima Trinitat

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Ex 34:4b-6,8-9

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Moisès es llevà a la matinada i pujà a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li havia manat. Portava a les mans les dues tauletes de pedra. El Senyor baixà enmig del núvol i proclamà el seu nom. Moisès s'estigué allà amb ell. Llavors el Senyor passà davant d'ell tot cridant: «Jo sóc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor». Moisès es prosternà tot seguit, l'adorà amb el front fins a terra, i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, vingueu vós mateix a acompanyar-nos. És veritat que és un poble rebel al jou, però vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat.»

Salm responsorial

Dn 3:52a, 52b, 53, 54, 55, 56 (R.: 52b)

Sou beneït, Senyor, Déu dels nostres pares.
Glòria i lloança per sempre.

R. Glòria i lloança per sempre.

És beneït el vostre sant nom.
Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït al vostre temple sant.
Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït assegut al vostre soli reial.
Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït a la carrossa de querubins,
quan penetreu amb la mirada els oceans.
Glòria i lloança per sempre. R.

Sou beneït al firmament del cel.
Glòria i lloança per sempre. R.

Lectura segona

2C 13:11-13

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, estigueu contents, refermeu-vos, animeu-vos, viviu en pau i ben avinguts, i el Déu

de l'amor i de la pau serà amb vosaltres. Saludeu-vos els uns als altres amb el bes de pau. Us saluda tot el poble sant.

Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i el do de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

Al·leluia

Cf. Ap 1:8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant
a Déu que és, que era i que ha de venir.

Evangelí

Jo 3:16-18

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.

Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa; santoral i altres celebracions

(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 10 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 2a)

JUNY:

6. Diumenge. Solemnitat de la santíssima Trinitat: *blanc*. Lectures: Ex 34:4b-6.8-9 (Dn 3:52-56) / 2C 13:11-13 / Jo 3:16-18.

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Norbert, bisbe (de Magdeburg, fundador dels Premonstratsos: OPraem); sants Artemi, Càndida (esposa) i Paulina (filla), màrtirs; beat Marcel·lí Champagnat, prevere (fundador dels Germans Maristes: FSM); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.
Festes majors: el Tarròs.

7. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: 2C 1:1-7 (Salm 33) / Mt 5:1-12.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Robert, abat (cistercenc); sants Pere, prevere, i Vistremond, monjo, màrtirs (a Sevilla); beata Anna de Sant Bartomeu, verge (carmelitana, de Medina del Campo).

8. Dimarts. Del dia: *verd*. Lectures: 2C 1:18-22 (Salm 118) / Mt 5:13-16.

Bisbat de Tortosa: festa de la dedicació de la catedral (*blanc*); lectures: Ac 7:44-50, o bé 1Pe 2:4-9 (Salm 121) / Jo 4:19-24.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Guillem, bisbe (de York); santa Cal·líope, màrtir; beat Jaume Berthieu, màrtir.
Festes majors: Cànoves.

9. Dimecres. Del dia: *verd*. Lectures: 2C 3:4-11 (Salm 98) / Mt 5:17-19.

MEMÒRIA LLIURE: Sant Efrem, diaca (siríac) i doctor de l'Església (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, màrtirs; santa Pelàgia (o Pellaia), verge i màrtir; beat Josep Anchieta, prevere (jesuïta); beata Anna-Maria Taigi (mare de família).

10. Dijous. Del dia: *verd*. Lectures: 2C 3:15 - 4:1.3-6 (Salm 84) / Mt 5:20-26.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Divendres. Memòria de sant Bernabé, apòstol (company de Pau, nat a Xipre): *blanc*. Lectures: Ac 11:21b26, 13:1-3 (Salm 97) / Mt 5:27-32.

Bisbat de Tortosa: memòria lliure (*ciutat*: obligatòria) de santa Maria-Rosa Molas, religiosa (de Reus, fundadora de les Germanes de la Mare de Déu de la Consolació: CMC, a Tortosa) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Lleó III, papa; santa Adelaida o Alficia, verge (cistercenca).

12. Dissabte. Del dia: *verd*. Lectures: 2C 5:14-21 (Salm 102) / Mt 5:33-37.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Joan de Sahagun, prevere (agustí); beata Iolanda (o Violant), religiosa (franciscana); sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

LA BÍBLIA A L'ABAST

El Déu pelegrí

(Ex 34:4b-6.8-9)

■ Josep M. Aragonès

El Déu que salva

El tema dominant del c. 34 del llibre de l'Èxode, d'on traiem avui la nostra perícopa, és el de la renovació de l'Aliança sinàtica. Teològicament és un tema de la màxima importància. També ho és històricament i des d'un punt de vista existencial. Perquè la nostra realitat és pecadora. De trencament, doncs, per part nostra de l'aliança de salvació amb Déu. A partir d'aquesta trista realitat quotidiana es formula la pregunta teològica-existencial: ¿Voldrà Déu refer la seva aliança de salvació amb nosaltres? La pregunta és exponent de l'angoixa que s'ha emparat de nosaltres. Si la resposta és negativa, l'esperança és impossible. Tots estem definitivament perduts. El futur ens cau al damunt com una llosa que ens ofega. L'experiència ens diu a bastament que com Israel, qualsevol de nosaltres trenca molt aviat amb Déu. Si després del trencament no hi ha possibilitat de reconciliació, de refer la comunió trencada, no sols estem perduts, sinó que fallaria un dels punts més fermes de la revelació divina: Jahveh és el Déu que salva. Per això és preciós el v. 6—que farem bé de completar amb la lectura del v. 7, que la versió litúrgica omé—des del punt de vista de la revelació de qui és Déu en relació amb nosaltres. La característica essencial de Déu és la seva fidelitat en l'amor—Déu no falla ni abandona mai—, per això també és lent per al càstig. La iniciativa del trencament, no sols no ha vingut d'ell, sinó que sap esperar el retorn sempre possible del qui ha marxat. *Jo sóc el Senyor, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor; mantinc els favors per milers de generacions, els perdono les culpes, les faltes, els pecats, però no els tinc per innocents, sinó que els demano comptes fins i tot en els fills i nés, a la tercera i quarta generació* (vv. 6-7). Manifestació clara de la seva benignitat i de la seva compassió, del seu saber acompanyar-nos pels camins del sofriment que nosaltres follament ens enderiem a construir. I alhora advertiment que aquesta benignitat i humanitat de Déu o té res a veure amb el ser tou i a fer els ulls grossos. Ell sap que no som innocents. Per això no ens hi té: ens perdona, destrueix el mal que hi ha en nosaltres, no es limita a tirar-hi un vel al damunt perquè no es noti. La salvació de Déu, el seu perdó, és radical.

L'experiència d'Israel

La nostra perícopa recull el record i la reflexió dels fets del Sinai, guardats en la memòria col·lectiva—la tradició viva—de les tribus del Sud de Palestina. És el que anomenem la tradició jahvista. De fet, doncs, el text no és altra cosa que la narració de la teofania—la manifestació de Déu—al Sinai. Al moment, però, de la redacció

definitiva del llibre, aquesta tradició jahvista s'ha guardat per dir-nos la veritat teològica de la «renovació» de l'Aliança, mentre que l'altra tradició—l'elohista—ha estat situada en el que podríem dir el context de la teofania «original» (C.c. 19). Entre la teofania original del Sinai i la seva renovació hi hagueren fets importants en la marxa i el capteniment del poble: aquest ha desconfiat de Jahveh, no ha pogut suportar l'absència de Moisès, l'home de Déu, i ha intentat fer-se un déu a la seva forma i mesura. El resultat ha estat el de sempre: s'ha trobat penjat en el buit més esgarriós. La penitència ha estat dura i amarga. El poble ara recerca Déu. I Jahveh, una vegada més, surt al seu encontre. És la renovació de l'Aliança, la reconciliació entre Déu i el poble (vv. 4-6).

El Déu que camina amb el poble

La pregària de Moisès és la resposta de l'home a la revelació de Déu. Pregària d'una humanitat exquisida i d'una confiança extraordinària. A la revelació de qui és Déu per al poble, Moisès respon amb el prec de posar-la en pràctica d'una manera constant. Ve a dir: Si sou així com heu dit, pelegrineu amb nosaltres, pelegrins. És tant com dir-li: Sigueu nòmada amb els nòmades. A l'arrel d'aquestes paraules hi ha tot el concepte «revolucionari» que aquest poble té de Déu. Jahveh és el Déu de les persones i no el de la geografia. Ell és el Déu dels pares. S'ha donat a conèixer a uns homes que havien trencat amb els lligams de la geografia i s'havien llançat a la recerca d'uns nous horitzons. La geografia pot canviar i canvia davant dels homes. Avui el poble és al Sinai i Déu se li manifesta en l'esplendorositat del cosmos, certament. Però demà el poble en serà lluny. I Déu no es quedarà allà, a la muntanya, a casa seva, mentre el poble s'allunya. Marxará amb ells. Perquè és el «seu» Déu. El Déu dels pelegrins. Dels homes que avui són aquí i demà allà. Més encara: dels homes que avui són d'una manera i demà d'una altra. És el Déu dels antics i dels moderns. El Déu que es deixa trobar sempre: pels qui no l'han conegut mai, pels qui el coneixen, i fins pels qui, havent-se apartat d'ell, els atreu novament a la seva comunió. Perquè tota la vida humana és una peregrinació, una marxa cap al canvi, el progrés, la realització humana amb els seus alts i baixos. És el Déu de la vida. Sempre present i marxant amb la vida. I farem bé de no voler tancar-lo en les nostres estretes definicions i imatges. Marxem amb ell i descobrim-lo present en la nostra marxa. *Senyor... vingueu vós mateix a acompanyar-nos... vós ens perdonareu les culpes i els pecats, i fareu de nosaltres la vostra heretat* (v. 9).

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

PREGÀRIA PER L'EX-IUGOSLÀVIA

Senyor crucificat, convertiu-los a la pau!

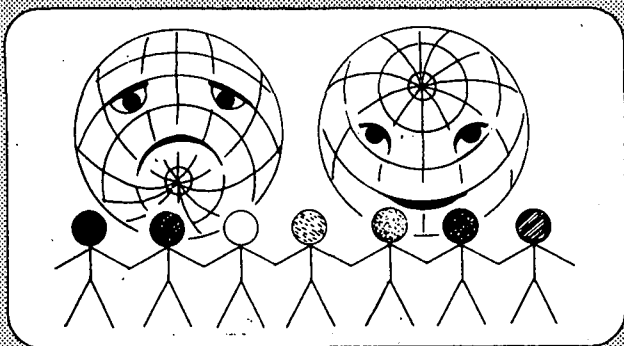
Senyor Jesús, sobre la nostra terra fou plantada la vostra creu, instrument de violència que us ha fet imatge eterna de cada dolor i de cada mort. Rebutjat com a amic i alliberador, assimilat a rebels i criminals, explotat de la vostra dignitat, torturat en el cos i en l'esperit ho heu acceptat tot combatent la temptació de rendir-vos i heu anat fins al fons a l'abisme del dolor i l'anorreament. S'han entrellaçat, als braços del vostre patíbul, la vostra total voluntat d'acceptació i perdó i l'obscurat rebuig de la pietat que emplena la nostra condició humana. És una història que encara continua avui en la diària lletania dels rebuigs de reconciliació, en les vicissituds personals i socials,

d'aferrament a la violència.

Davant la vostra creu, nou i igual signe d'aquesta història que no vol canviar, sentim avui tot el pes de la tragèdia dels pobles de l'ex-Iugoslàvia on la vostra passió continua i gairebé augmenta pels ultratges i els estupres, per les destruccions i els crims de cada dia, sobretot pel sofriment causat als més dèbils i indefensos. El dolor causat als innocents i la violència sistemàticament organitzada són els nous braços de la creu que avui s'alça sobre aquelles terres i estén una ombra de desesperació i de mort sobre la resta d'Europa, sobre tot el món. Davant vostre i de tots els crucificats del món, després de l'últim cop de llança, després de l'última acció bèl·lica,

després de l'última violència gratuïta

sobre els innocents implorèm per tots els homes, i especialment per aquells en armes, la possibilitat de girar la mirada vers els ferits, d'obrir els ulls sobre el mal ocasionat, sobre els rostres desfigurats, sobre els dols i les seves ruïnes, sobre els pobles saquejats i desesperats. I us demanem, oh Senyor crucificat, el coratge del silenci de les armes i del nostre silenci interior per reconèixer el mal i cridar-lo pel seu nom, per veure en la vostra creu no el final de l'amor i l'esperança sinó el del pecat i de la violència: per una difícil però possible pau que ha d'existir en el cor de tots els homes per retrobar el sentit de la pietat i els motius per tornar a dir-se germans.

OBERTS AL MÓN

Angola: llum i ombres

La Gna. Aurora Canals, Franciscana Missionera de Maria, filla de Barcelona i que porta molts anys treballant a Angola, ens ha enviat una carta pasqual (30-3-93) on expressa la seva esperança enmig de la guerra civil, que no s'acaba mai. Aquí en teniu uns fragments:

«Quant desitjaríem que aquesta Pasqua pogués acabar amb Resurrecció!, però no ho veiem gaire clar, sembla que l'agonia durarà molt més de "tres hores". Aquí a Luanda, les coses no estan pitjor, després d'aquells tràgics esdeveniments en els quals van morir, només a la ciutat, unes quinze mil persones. Hi ha gent que encara és perseguida i humiliada, moltes vegades no se sap si és degut a venjances personals o amb fins polítics. De tota manera es continua treballant i si Déu vol en aquesta Pasqua li naixeran molts fills a l'Església.

A la parròquia se celebraran més de 400 baptismes i moltes més primeres comunions. A casa tenim cinc grups; uns 25 o 30 pre-adolescents, uns 50 adolescents i també uns 20 joves més i unes 7 mares. L'interès per ser batejat ha crescut darrerament entre els adolescents i joves. Aquest any van començar més de 200 pre-catecúmens, ja que els que seran batejats van començar la catequesi l'any 1989.

Com podeu veure, aquesta és la realitat de la nostra Angola, plena d'ombres i llums. Per això i pels angolesos val la pena quedar-se!

Encara tenim l'espina de la ciutat de Huambo, ja que encara no s'aconsegueix arribar allí: ni els organismes internacionals, ni Càritas, ni l'Església, perquè quan no és un bàndol és l'altre el que ho impedeix, i així la gent continua morint de fam i de còlera.

En aquest moment estem en un temps d'espera (sempre en guerra); tant de bo es decideixin a parlar-ne, a reprendre el diàleg. Sembla que cap d'ells estigui interessat a fer les paus, moltes vegades em pregunto: ¿Qui estarà interessat en tot això? ¿A qui beneficia aquesta guerra, aquesta matança d'angolesos?».

Trobada nacional de nens a Madrid

El 19 de maig es va complir el 150 aniversari de la fundació, a París, de l'Obra de la Infància Missionera. Aquesta institució, pionera entre totes les que s'interessen per la promoció i educació dels nens del Tercer Món, es troba estesa actualment en 106 països. En tots ells s'està celebrant actes commemoratius de l'Obra que, en 1843, va posar en marxa el bisbe francès Forbin Janson. A Madrid s'ha celebrat els dies 1 i 2 de maig una Trobada Nacional de membres de la Infància Missionera amb assistència de més de 12.000 nens i nenes de totes les diòcesis de la nació, i a Roma, seu central de l'Obra, diversos milers de nens i nenes d'Itàlia i de nombroses nacions europees han reafirmat la seva decisió de perllongar l'ajuda fra-

Un dels grups de treball de la Trobada catalana amb motiu de la celebració dels 150 anys de la Infància Missionera, en la qual participaren 800 nens i nenes

tema als nens del Tercer Món. La «Infància Missionera», que es recolza en la generositat cristiana dels nens, va recaptar en l'últim exercici de 1992 la quantitat de

gairebé 15 milions de dòlars. Els nens espanyols van aportar a aquest «fons internacional de solidaritat» la quantitat de més de 400 milions de pessetes.

Congrés nacional missioner

Amb una intervenció del Nunci Apostòlic a Espanya, Mons. Tagliaferri, el qual va transmetre als assistents l'especial benedicció del papa Joan Pau II, el diumenge 16 de maig es va clausurar a Madrid el Congrés

Nacional Missioner organitzat per commemorar el 150 aniversari de la fundació de l'Obra Pontifícia de la Infància Missionera. El lema del Congrés ha estat «La Missió Universal i l'educació en la fe». En les sessions d'estudi i de treball hi han participat representants de gairebé totes les diòcesis espanyoles entre catequistes, professors, religiosos i sacerdots. Diversos bisbes presentaren ponències.

El bisbe-director nacional de les Obres Missionals Pontifícies, Mons. Josep Capmany, que va inaugurar i clausurar el Congrés Nacional Missioner, agrai a tots els assistents la calorosa participació. (OFIM)

Mèxic: Congrés de la Infància Missionera

«Evangelització i missió a la família, a l'escola, a la parròquia i en l'opció vocacional» fou el tema que va guiar la reflexió del VI Congrés Nacional de la Infància i Adolescència Missioneres (VI CONIAM), que va tenir lloc a Celaya (Mèxic) del 18 al 21 de febrer passat i organitzat per l'Obra Pontifícia de la Infància Missionera a Mèxic. Van participar en el Congrés gairebé uns 20.000 nens i adolescents: més de 8.000 arribats de tot el país i la resta de la diòcesi de Celaya.

De les conclusions del Congrés, les tres primeres estan relacionades amb la *Família*, per a la qual es demana «fonamentar l'harmonia familiar sobre l'amor, el respecte, la cooperació i el diàleg». Es recomana igualment «la reunió en família per a resar, coniar i compartir», amb l'objectiu d'estimar els familiars mitjançant l'ajuda, comprensió, suport i companyia i d'ajudar espiritualment i materialment els missioners que porten el missatge de l'Evangeli als qui encara no el coneixen.

Les altres conclusions són:

—A l'escola volem anunciar Crist complint amb el

nostre deure d'estudiar molt per després servir millor en l'Església i en la Societat;

—Volem participar en les activitats de la parròquia, conscients que és una gran família, una comunitat que ens ajuda a créixer en la fe, en l'amor i en el servei;

—Quan siguem grans, volem continuar la nostra formació religiosa, pertanyent a grups on hi siguin els joves que ajuden a les missions;

—Suggerim que es prepari millor els nostres catequistes, que tots aprofundim en el coneixement de la Bíblia i que es promoguin les vocacions missioneres.

—Volem conscienciar-nos que la vocació és una crida de Déu a ser feliços, realitzant la missió que Ell ens encomana;

—Per descobrir i seguir la nostra vocació necessitem: *conèixer-nos a nosaltres mateixos, parlar*

molt amb Jesús, definir clarament el que volem en la vida, demanar consell;

—Proposem col·laborar activament amb el nostre grup essent missioners amb l'oració, sacrifici i testimoni de vida; i no oblidar el lema: *AMB JESÚS I MARIA, MISSIONERS CADA DIA*. (FIDES)

El Papa qualifica de màrtirs als missioners assassinats

«Vull recordar els 144 missioners assassinats per motiu de l'Evangeli en els deu últims anys. El seu exemple —i el dels catequistes i fidels que compartiren amb ells el sacrifici del martiri— testimonia que també avui l'Església, a molts llocs del món, passa per l'experiència quotidiana de la persecució i el martiri».

El diumenge 28 de març, abans de la recitació de l'Angelus, el papa Joan Pau II va recordar a tota l'Església «el vigorós testimoni cristià dels missioners i missioneres assassinats». «Preguem, afegí, pels nombrosos missioners que, indiferents davant riscos i amenaces, opten per romandre entre la seva gent per compartir amb ella les greus dificultats econòmiques i socials i fins i tot els perills de la guerra. Beneeixi Déu el seu servei pastoral que redunda en benefici de la comunitat dels creients i de tota la societat». (OFIM)

Evangelització

Kerigma

EVANGELITZAR
AMB LA MÚSICA

La música és un instrument privilegiat per fer-se presents, amb la identitat cristiana, en el món. Mostra d'això és el «Encuentro Latino-americano Juvenil Cristiano», la desena edició del qual es va fer el desembre passat a La Paz (Bolívia). Un dels protagonistes va ser Luis Alfredo, cantautor i organitzador del Multifestival David.

Recollint l'experiència llatino-americana, Luis Alfredo afirma que la pressió dels evangèlics —i també de sectes— en els mitjans de comunicació i al carrer ha despertat els catòlics a sortir a fora: «es fan rosaris evangelitzadors, festivals de la cançó... manifestacions que d'alguna manera porten Déu al carrer».

Al «encuentro» de La Paz, organitzat pel Centre Catòlic d'Evangelització de la diòcesi, van tenir preeminència dos actes que seguien aquesta línia: una eucaristia davant la catedral, i un espectacle de música i dansa on anava la gent fent tres processons amb imatges, símbols religiosos i torxes.

En definitiva, Luis Alfredo ho resumí així: «Cal trencar la por i atrevir-se a estar al carrer amb naturalitat. Sense proselitisme ni condemnes: naturals, compartint la fe, no imposant. I mostrar com els ulls d'un cristià són capaços de veure el bo per també proclamar-ho, perquè hi ha tant de mal que surt pels mitjans de comunicació, que ja és bo dir en veu alta que hi ha una mica de bé, i gent que dóna la vida pels altres».

Número de mímica al Genfest '93 de El Escorial

A l'Església hi ha moltes manifestacions de joves que expressen a través de la música, el mim, o qualsevol altra manifestació artística l'experiència que viuen i les qüestions que Jesús i el seu estil de vida els suscita. Dos botons de mostra són el «Genfest», que organitza Joves per un Món Unit —expressió juvenil del moviment dels Focolars— i l'espectacle de «Músicajove», fet per trenta joves de la parròquia barcelonina de Sant Isidor.

Potència i harmonia
per la unitat dels pobles

Aquest final de curs està éssent testimoni de trobades de centenars i milers de joves que es troben per tot el món a cantar, representar, compartir, i en definitiva, expressar el zel que Jesús els ha posat al cor per transformar-se, en paraules de Chiara Lubich —fundadora del moviment dels Focolars—, «en petits herois quotidians que dia rera dia estan al servei dels germans, disposats fins i tot a donar la vida per ells».

Aquests aplecs són el «Genfest», trobades de joves amb una voluntat d'unitat entre els pobles, les cultures i races que va començar a Itàlia al 1972, i que amb una periodicitat de tres anys es va repetint per tots els continents. Al 1990 va reunir al Palaeur de Roma setze mil joves, i va ser emès per Rai-sat a catorze països americans i tretze d'uropeus.

A Espanya, el Genfest '93 s'ha fet aquest maig a El Escorial (Madrid) agermanat amb els 47 que s'estan celebrant a la resta del món pel lema «Unitat dels pobles». Allà, un grup de setanta joves catalans van presentar un «sketch» que mostrava la violència, el consumisme, el passotisme i l'stress com circumstàncies actuals que envolten els joves.

Seguidament es va explicar l'experiència de joves que

Veus en clau
de sol

viuen a contracorrent d'això. Les més impactants van ser el testimoni de dos joves bosnians, Zagna i Damjan, que estan treballant amb «Joves per un Món Unit» a Iugoslàvia, on a través de donar Déu Amor comuniquen esperança: «Però justament sobre l'enderrocament de tot, va sorgir amb gran força la realitat de Déu Amor. Milers de vegades ho repetíem als refugiats mentre sonava l'alarma» —declaraven.

De cada «Genfest» surten propostes concretes per anar construint la germa-

ció, dansa i música cristiana, i alhora perfectament adaptada als gustos dels joves dels noranta —a «Solcs», per exemple, es prenen temes musicals adaptats de Sade, Michael Jackson, o Bryan Adams.

«Músicajove» són trenta nois i noies d'entre 15 i 24 anys que des del 1986 han treballat, sota la direcció de Margarida Quesada, amb les manifestacions actuals de la cultura popular per dotar-les d'un sentit prou. Alhora, assegura Quesada, així s'ha aconseguit que

Un moment de l'espectacle «Solcs» de Músicajove

nor de tota la humanitat. Enguany ja s'ha començat una col·lecta d'aliments, diners i roba pels Balcans. Amb aquest objectiu, joves de Tarragona estan recollint vidre i papers, i a Barcelona es té previst de repetir el diumenge 13 de juny al parc de la Ciutadella, l'sketch que es féu a Madrid per recollir ajuda.

El segon objectiu és col·laborar a la integració dels immigrants. En aquest sentit, en una costellada que es va fer entre els catalans que van anar al Genfest, es va proposar de fer un primer pas d'apropament a aquesta realitat, de cara a poder organitzar excursions i tallers extra-escolars que tregui els immigrants dels possibles ghettos, i els posi en relació amb la gent del país.

Cantar amb «Sade» per
demanar la pau

«Solcs: reflexió per a la pau del món» és el nou espectacle que «Músicajove» ofereix a qui vulgui ser testimoni d'una de les millors varietats de representa-

diverses generacions de nois que passaven per la catequesi de Sant Isidor es mantinguin.

En el currículum del grup, hi consta la participació al Romiatge de Confirmació de la diòcesi de Barcelona, la col·laboració al Multifestival David i en la versió catalana de «l'Evangeli segons els infants» de Luis Alfredo, i un concert fa cinc anys a Castel Gandolfo (Roma) davant el Papa.

«Solcs» comença amb el poema de la Creació de Missa Jove; seguidament es descriu la destrucció de l'home i es reflexiona de l'estat del nostre món, tot oferint moments de diàleg i reflexions espontànies; al final es conclou amb un crit d'esperança.

L'espectacle es vol donar a conèixer perquè és molt important que un grup de joves vagi donant un missatge, diu la Margarida Quesada. Qui vulgui informar-se sobre les actuacions pot trucar a la parròquia de Sant Isidor, telèfon (93) 253 62 90.

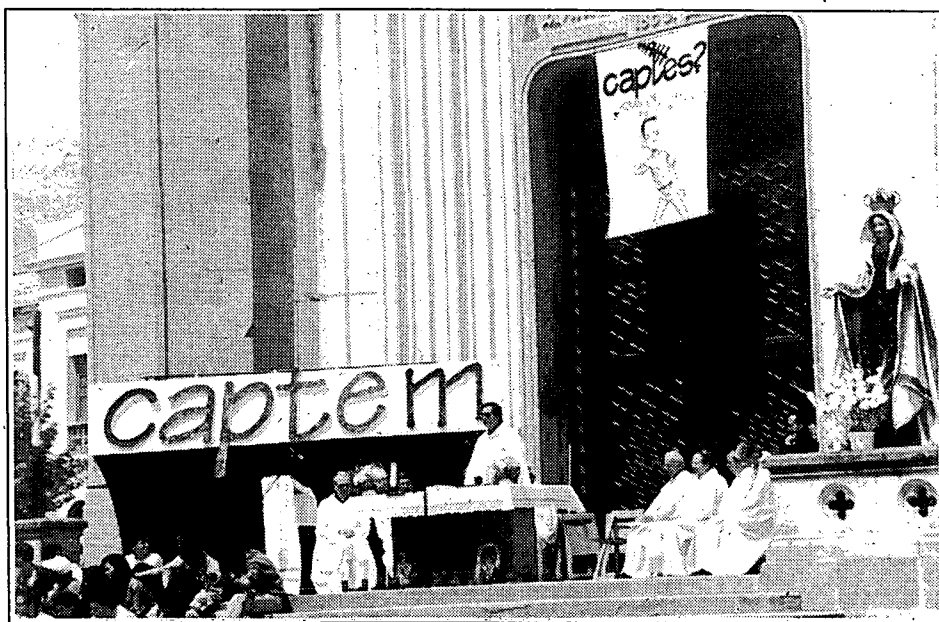
Hora-3 vol fer una aposta per l'evangelització

Hora-3 acaba el primer trienni, i es prepara per aprovar un nou pla de treball que se centri en l'evangelització. Segons el projecte que es presentarà en l'assemblea extraordinària del 26 i 27 de juny, la línia de fons que orientarà tota activitat fins al 1996 serà «aprofundir en l'opció evangelitzadora del moviment, avui, entre els joves».

Els cinc objectius generals són concretar l'espai evangelitzador en el país —entès com la situació concreta de la societat actual amb qüestions com la diversitat cultural, el Tercer i Quart Món o l'ecologia— i l'Església, aprofundir en la conscienciació i capacitat dels responsables per evangelitzar i posar els mitjans pedagògics propis per a aquest objectiu, ser presents evangèlicament en els ambients de cada u, i revisar la infraestructura per posar-la al servei de la nova orientació.

Amb aquest projecte, que es correspon amb les orientacions de Roma i amb la inspiració del Concili Català, Hora-3 començarà una etapa nova en la seva història, que comença al 1974 a partir de les trobades que quatre claretians organitzaven amb joves. Quan es va voler reunir els que més o menys estaven vinculats a aquest grup a través d'un fulletó titulat «L'adolescència o l'hora de despertar» —l'hora de despertar— va remetre a l'hora tèrcia, i d'aquí va sortir el nom d'Hora-3— es van trobar amb tres-cents joves.

L'any següent van anar-hi cinc-cents, de manera que es va veure la necessitat de

A l'Eucaristia final de la Trobada d'enguany, es va respondre a la pregunta «Captes?» amb un rotund «Captem»

respondre de manera concreta. Segons Ma. Teresa Cortina, Coordinadora General d'Hora-3 i laica, «no hi ha un fundador ni un projecte; va sorgir una realitat i es va atendre». El projecte es va independitzar dels claretians per tornar-se en un ens purament eclesial, i va desplaçar el seu àmbit d'acció de les escoles a les parròquies.

En els anys següents s'ha anat estructurant segons les necessitats que han sorgit. D'aquesta manera s'ha ampliat a Hora-6 i Hora-9, donant cabuda a gent de més edat i amb un desig de més

compromís, ja que el pas d'un grau a un altre no depèn tant dels anys com del camí personal de cada un «en el projecte educatiu del moviment d'acompanyar un jove adolescent fins que sigui un adult com a persona i cristià», declara Cortina.

Avui dia té mil cinc-cents persones inscrites, i presència a tots els bisbats de Catalunya menys Tortosa —perquè té un moviment de joves propi. El 99% dels responsables són joves. En la XVIII Trobada General, al 1992, va llançar una campanya d'ajuda a un projecte d'habitatges de Càritas, i a un altre d'ajuda a

Burkina Faso, per als quals ha recollit durant aquest curs 1.430.000 pessetes.

En la Trobada que es va fer aquest maig a Canet de Mar, hi van anar uns mil joves que reflexionaren sobre la pregunta de «Captes?». Amb aquest interrogant es volia donar a entendre que entre les moltes notícies que ens arriben, hi ha «una gran notícia, una notícia que ha canviat la nostra vida, una notícia nova de veritat, perquè salva i allibera. No és cap producte, no es compra ni es ven, no té forma... però té color; i un color, un Esperit, que capgira la nostra forma de mirar, d'escoltar, d'entendre, de captar...», segons explicava Cortina en la benvinguda a la Trobada de Canet.

Així, el lema de la Trobada de Canet, orienta cap al nou pla triennal basat en l'evangelització, entesa, segons Cortina, com «una forma nova de mirar i respondre a la realitat a partir de la fe». En definitiva, Hora-3 amb els seus graus de compromís, com a resposta a les necessitats dels joves en créixer, vol aconseguir que «la fe passi de ser quelcom puntual, a ser el pal de pallier que estructura la vida, i això arrelat en la realitat concreta».

Amb la proposta que es presentarà a l'assemblea extraordinària de juny, es vol que aquesta experiència que tenen els responsables es transmeti als altres, ja que, conclou Ma. Teresa Cortina, si de veritat ho has captat, hi ha la necessitat de transmetre-ho; no com una obligació, sinó com el desig de compartir-la.

■ Guillem Farré

¿Taizé?

A la Borgonya, cent quilòmetres al nord de Lyon i prop de Cluny, hi ha Taizé. Una comunitat de no més de cent monjos ha convertit la pau d'aquest poblet en un signe d'unitat i reconciliació per als joves cristians de tots els països del món.

Arribar a Taizé és obrir els ulls a una nova manera de viure cada dia. Els joves dediquen, aquí, el seu temps a compartir experiències i esperances. En silenci, preguen i treballen. Concentren la seva feina en un ideal comú: la comunió entre tots els homes i, d'aquesta manera, creix el seu compromís per un món més solidari.

Han passat més de cinquanta anys des que el germà Roger s'establí, tot sol, a Taizé, per acollir els refugiats polítics que fugien de la zona ocupada de França. Milers de joves segueixen, avui, les seves passes i emprenen el camí cap a Taizé a la recerca d'una petita història extraordinària que ompli de sentit les seves vides.

El temps ha imposat a Taizé la necessitat de créixer sense pausa. Malgrat això, cada cosa conserva el seu lloc. En aquest racó de món, el treball, la reflexió i la

disbauxa mantenen, cadascun a parts iguals, un espai irreductible. Les comoditats, aquí, són relatives, però això no sembla preocupar gaire a ningú. La senzillesa continua essent el barem amb què s'hi mesuren totes les coses.

A l'hora de marxar, el nostre tràfec es barreja amb l'embadaliment d'aquells que tot just arriben. Així es repeteix, cíclicament, l'aventura de Taizé.

■ Joan Celdrán i Danés

El descobriment de la pregària

Taizé és el lloc de compatir vida, però una vida amàrada en la pregària. Comparar amb la comunitat la seva pregària, la seva forma de fer pregària i comunicar la fe, és la novetat que s'assumeix més fàcilment en aquell ambient positiu.

Per ventura és allò que impacta més, senzillament perquè és allò que menys es realitza dins la vida quotidiana. El silenci, trobar-se amb un mateix dins una comu-

nitat inmensa de joves, descobrir Jesús en les seves mateixes paraules de l'evangeli i, en definitiva, inflar-se de l'Esperit per poder fer realitat el nou món de justícia i de pau que Ell ens va comanar realitzar, van cobrint els joves a mesura que la setmana va passant.

Pregària i silenci, sembla mentida que es puguin dur endavant en un col·lectiu tan gran de persones. De fet, de bon començament, no pensava que hi hagués gaire col·laboració ambiental; però a Taizé s'ha aconseguit alternar personalització amb massificació. Una cosa tan difícil com sentir-te tu mateix en un ambient tan ple de gent.

És per això que encara sorprèn, i cada any sorprèn, la possibilitat de ficar-te en una actitud de pau i reconciliació i al mateix temps de compartir i comprovar que els joves continuen fent la història malgrat tot l'intent de la ideologia dominant de destruir els valors més interiors de l'home.

■ T.M.

Retornar per seguir construint

A Taizé no s'intenta dur endavant un moviment que suplantí les comunitats locals. Precisament aquest és un valor que dins les comunitats s'aprecia molt: no es tracta de dividir les forces, sinó d'unir al voltant de la pregària i l'acció.

Tots els germans de la comunitat, amb l'exemple de la seva vida senzilla i compromesa, ens conviden a ser fidels a les nostres comunitats a fer-nos presents per fer-nos Església i no oblidar mai que l'evangeli és tasca de tots.

És per això que s'hi torna, perquè realment es fa Església, perquè queda dins el cor la necessitat d'omplir les bateries de la vida amb els encontres, les pregàries i la unitat que es viu i respira a Taizé.

■ Toni Miró

Feed-back

□ Cada cap de setmana a partir del 10 de juliol fins al setembre s'organitza un autocar Barcelona-Taizé. Per més informació: Tel. (93) 792 22 57 cada dia de 9 a 10 del vespre. Francesc.

□ Presentació del nou disc de Kairoi. Vine a viure-ho en directe! Dissabte 5 de juny a les nou del vespre a la parròquia de la Mare de Déu de la Salut (Barcelona).

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

■ **Francesc Nicolau**

És cosa sabuda que, deixant a part els planetes, l'estel més brillant del cel és Sírius, o sigui a del Ca Major, que té una magnitud de -1,6. Està catalogat com un AO, és a dir com de color blanc blavenc, sense que cap astrònom hi tingui res a objectar. És un estel que, a més de ser cèlebre per la seva brillantor, ho és també per haver estat el que va facilitar la troballa del primer «nan blanc» descobert.

astronòmics de l'antigor que ens parlen d'aquesta estrella com de color rogenc. Textos dels sacerdots egipcis del IV mil·lenni abans de Crist ja ens parlen d'aquest estel: van regular el calendari a partir de les reaparicions de Sírius cada any a l'oest del Sol que coincidia amb les fèrtils inundacions del Nil. Precisament el nom que li posaren en egipci, «Seiros» (que significa «brillant»), és el que encara ara, llatinitzat, fem servir per designar-lo.

Ara bé, els textos antics que parlen del seu

el 1985 han publicat un manuscrit que han trobat a la biblioteca de Bamberg atribuït al bisbe Gregori de Tours (538-593) titulat «De cursu stellarum ratio», on es menciona una estrella que no pot ser altra que Sírius, posant-hi l'adjectiu «rubeola» (vermellosa, de rovell; notem que la paraula catalana «rovell» ve d'aquest adjectiu llatí «rubeolus»). Més encara: dos francesos, Jean-Marc Bonnet-Bidaut i Cécile Gry han estat a Xina el 1990 a investigar textos astronòmics d'altres èpoques i n'han trobat un del segle I d.C. que diu que Tianlang (nom xinès de Sírius) canvia de color. Tot això fa que ja semblaria irracional dubtar del canvi cromàtic de l'estrella més brillant de tot el cel. Per això ja han començat a sortir explicacions entre els astrònoms.

explicació i noves hipòtesis han sorgit: els investigadors francesos dels documents de la Xina que hem dit abans han suggerit que la interposició d'un núvol interestel·lar entre Sírius i la Terra podria haver produït l'efecte d'enrogiment. N'hi hauria hagut prou amb una «boira» de 0,06 anys de llum de diàmetre amb una massa d'una centèsima de la del Sol per envermellar Sírius durant uns quants segles.

Però encara s'ha proposat una altra explicació: un tercer astre d'òrbita molt excèntrica però sota la influència gravitatòria de Sírius podria haver-li arrencat un núvol de matèria que, refredant-se a una certa distància es convertís en un embolcall que també produiria el canvi temporal de color. Com que l'existència d'una tal estrella es pot verificar, escatint per les rodalies de Sírius telescòpicament la presència d'aquest altre company, la cosa ja s'ha intentat malgrat la dificultat originada per l'esclat d'aquest estel que no deixa distingir què hi pugui haver a prop. A l'Observatori Austral d'Europa, posant un dispositiu que tapa just el disc de Sírius, s'han fet fotografies de les estrelles que es veuen a la vora i n'hi ha dues que podrien ser-li companyes; que de fet ho siguin no s'ha pogut saber encara, perquè cal estudiar el seu moviment, cosa que requereix noves observacions fetes de temps en temps. Això és el que hom pensa fer i així esbrinar si una (o les dues) d'aquestes estrelles giren o no en òrbita al voltant de Sírius.

En definitiva que l'estel de més resplendor en el firmament encara és un problema i una font d'investigacions per als estudiosos actuals que no volen deixar sense explicació el que per ara s'anomena encara l'enigma de Sírius. Esperem que no triguin massa a dir-nos-en alguna cosa més.

Francesc Nicolau és Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

83. ¿Canvia de color l'estrella Sirius?

predit per F.W. Bessel a partir de les zigzagues que fa Sírius en la seva cursa pel cel i localitzat el 1862 amb el telescopi per A. Clark: és un estel petitíssim, unes 10.000 vegades menys brillant que Sírius, però d'una enorme densitat (gairebé una tona per cm^3), que li fa companyia; ara l'anomenem Sírius B, reservant el nom de Sírius A per a l'estel principal de la parella. Tot això ja fa anys que és clar per als astrònoms, i la gran resplendor blavosa que mostra Sírius, corresponent a una temperatura superficial d'uns 11.000°K, tampoc no és cap misteri. Però heus aquí que de cop ha sorgit una qüestió intrigant precisament sobre el seu color: ¿haurà canviat en poc temps, o sigui en uns quants segles? ¿per quina causa ho ha fet? ¿pot explicar-se això racionalment si no es pot fer encaixar en els esquemes que els astrofísics ens fan de l'evolució dels estels?

color coincideixen a dir-nos que és vermellós. L'astrònom Ptolemeu, pels volts del 150 d.C. encara posa Sírius entre les sis grans estrelles roges del cel (les altres cinc són: Aldebaran, Antares, Artur, Betelgeuse i Pòl·lux, que no ofereixen dificultat). Sèneca, Horaci i Ciceró, del segle I a.C. ja havien qualificat Sírius de «stella rubra» o «rutila» (vermella o rogenca). Tanmateix segons els esquemes de l'astrofísica, a 2000 anys no pot variar tant el color d'un estel! Un canvi així requereix uns quants milions d'anys! ¿Com explicar el fet? Una primera interpretació que es donà fou la de dir que podien posar el color que sembla tenir un estel quan es troba prop de l'horitzó a causa del gruix de l'atmosfera terrestre en aquella direcció. Però en una equivocació així ja és difícil que hi caigués un astrònom de la talla de Ptolemeu, que prou sabia distingir!

I noves notícies encara han embolicat més la troca: dos alemanys de la universitat de Bochum, W. Schlosser i W. Bergmann,

Opinions per a tots els gustos

Sembla que no podem buscar la raó d'aquest canvi de color de Sírius en el fet de tenir el company que té. És cert que els astrofísics ens diuen que Sírius B abans d'esdevenir una estrella nana blanca i tenir la matèria que el compon tan densa va haver de passar per l'estadi de geganta roja, però els càlculs a partir de la seva temperatura actual, la que té a la superfície, ens diuen que això va passar fa més d'un milió d'anys, i, és clar, la humanitat encara no hi era per poder-ho veure. Si hagués passat fa uns dos mil anys, ara seria molt més calenta i brillant. Tanmateix hi ha hagut qui ha dit que és Sírius B el que pot haver fer enrogir l'aspecte de la parella: el professor F. Bruhweiler de la universitat catòlica de Washington, que ha formulat la teoria que un nan blanc pot reiniciar a la superfície una violenta reacció nuclear de fusió del hidrogen amb el carboni i el nitrogen, en una durada d'uns 250 anys i així esdevenir temporalment un gegant roig.

Hom no ha vist gaire convincent aquesta

Notícies antigues sobre Sírius

La qüestió ha sorgit de rellegir textos

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 14 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.
☐ " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agência.....
 Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

--	--	--	--

Entitat

--	--	--	--

Oficina

Compte							

Ferran Camps recull l'obra periodística de Luigi Sturzo a «El Matí»

Un veritable ciutadà d'Europa

El passat 14 de maig i a l'Hotel Majèstic, de Barcelona, tingué lloc la presentació del llibre, «Luigi Sturzo» de Ferran Camps i Vallejo diputat que fou al Parlament de Catalunya. Després d'una introducció general escrita pel mateix Ferran Camps, l'obra recull els 114 articles que Luigi Sturzo, fundador de la «Democràcia Cristiana» publicà en el diari «El Matí» des de l'any 1929 al 1936.

Assistí a l'acte a l'Hotel Magèstic la plana major d'UDC: Josep Duran i Lleida, Joaquim Xicoy, Concepció Ferrer, Joan Rigol, així com altres personalitats del món de la política i de la cultura. Vingué expressament de l'estranger, Leo Tindemans, president del Partit Popular Europeu i ex-primer ministre de Bèlgica.

Obri la reunió la periodista Clotilde Perallada, col·laboradora incondicional en la redacció del llibre, manifestant les dificultats existents per aquesta tasca, atès que ningú no conservava la col·lecció sencera de «El Matí», i s'hagué de recórrer a diverses hemeroteques i arxius.

Ferran Camps, manifestà que va descobrir la figura de Luigi Sturzo quan tenia 16 anys. Més tard s'adonà de l'interès i transcendència que tindria d'plegar en un volum tots els articles d'Sturzo publicats en el diari esmentat, la qual cosa —digué— tinc la gran satisfacció d'haver-ho aconseguit avui.

Tots els altres dissertants, entre ells el mateix Leo Tindemans, posaren de manifest la validesa actual del pensament d'Sturzo. Per la seva part, Duran i Lleida, president del Comitè de govern d'UDC, digué que, mentre els altres partits polítics s'esforcen per oferir solucions a problemes puntuals, la política dels demò-

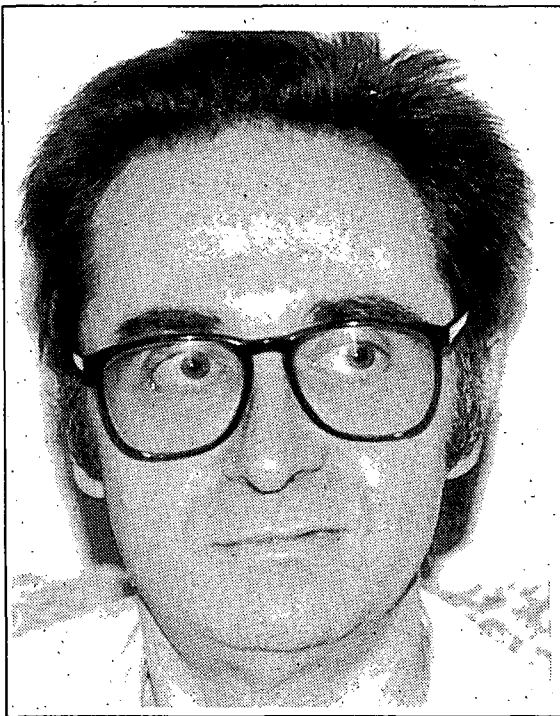
crates cristians ha estat sempre de donar a conèixer el seu pensament o el seu ideari que és el respecte a la dignitat de la persona humana en tots els seus àmbits.

Contra socialistes i catòlics conservadors

Arran d'aquest acte he mantingut una breu entrevista amb Ferran Camps sobre el llibre que ha escrit.

—La introducció que fas al teu llibre és un assaig molt reeixit sobre la figura històrica i política de Luigi Sturzo. Quin lloc ocupa pròpiament en la fundació de la Democràcia Cristiana?

—Luigi Sturzo és el fundador d'un partit popular que, seguint allò que volia aleshores el Vaticà, no impedeix als catòlics de poder votar. En el primer moment, ell s'ocupa de les eleccions municipals: és batlle del seu poble de Caltagirone (Sicília). Quan el papa Pius XI modificà l'opinió dels seus predecessors en el sentit d'una major participació dels catòlics en la política, Sturzo s'ocupa de les eleccions legislatives i obté un centenar de diputats. En acabar-se la dictadura de Mussolini, Sturzo reorganitza el partit que pren el nom de «Democràcia Cristiana», i ho fa amb l'antic secretari general del Partit Popular, Alcide De Gasperi, que du-

L'autor del llibre creu que la ideologia político-social d'Sturzo segueix vigent

rant el feixisme estigué refugiat al Vaticà com a funcionari de la biblioteca vaticana. De Gasperi fou primer ministre i un dels fundadors de la Comunitat Europea, juntament amb dos altres demòcrates cristians: el francès, Robert Schuman i Konrad Adenauer, alemany. El pensament d'Sturzo es troba en una revista editada a Sicília, on rebutja els programes polítics dels socialistes i lliberals i ensem critica durament els catòlics conservadors que estaven darrere de la màfia. D'altra banda Sturzo crea a París el «Secretariat dels Partits Demòcrates» d'inspiració cristiana, convertits avui en la «Internacional Demòcrata-Cristiana». Amb tot, per Luigi Sturzo la D.C. no és l'expressió de l'Església, que no ha de ser cap senyera ni monopoli de cap partit.

La dignitat de l'home, filosofia de la D.C.

—¿Ferran, és vàlida encara avui la ideologia político-social d'Sturzo?

—Sincerament jo crec que sí, tot i que potser em diràs que vint-i-cinc anys de militància a UDC m'ho fa dir. De fet, veiem que els partits demòcrates creixen a Sud-amèrica. Per posar un exemple, a Xile, després de 14 anys de dictadura del govern Pinochet, la D.C. obté un gran èxit a les primeres eleccions lliures i ho veurem en les properes. El mateix esdevé en la «Nova Europa» del Centre i de l'Est, i fins i tot a l'Àfrica i a l'Àsia, si bé en grau menor. Per altra banda les tesis de l'encíclica «Rerum Novarum» de Lleó XIII —amb les quals s'identifica la D.C.— són confirmades per Joan XXIII a «Mater et Magistra», per Pau VI a «Populorum progressio» i darrerament per Joan Pau II a «Centessimus annus».

—Quina finalitat perseguia Sturzo amb els seus articles al diari «El Matí»?

—Amb els seus 114 articles pretenia explicar el seu pensament social i polític. A voltes s'enfrontava a la direcció del periòdic quan aquest es posava massa a favor de la dreta. D'altra banda escrivia el que passava a l'Alemanya nazi i a l'Itàlia de Mussolini. També exposa els problemes de l'antiga corona d'Àustria-Hongria i sobretot dels Balcans. També els conflictes de les nacionalitats a Bèlgica —valons-flamenques—, a la Gran Bretanya (Escòcia), a Espanya (Catalunya-Euskadi), a Itàlia (Sicília), etc. Planteja finalment la conveniència de crear l'Europa Unida. Apareixen en els seus articles les futures lluites i guerres colonials, els treballs forçats i l'esclavitud en les colònies.

—¿Consideres el teu llibre com

una aportació històrica o també com una oportunitat per donar a conèixer una ideologia política que segons tu està inspirada en els valors evangèlics?

—La primera part del llibre que forma 45 pàgines és una aportació històrica meua sobre Luigi Sturzo, que he escrit amb il·lusió. Pensa que en català no existeix cap biografia d'Sturzo; en castellà només una i encara incompleta perquè fou escrita l'any 1928. En la segona part del llibre van les col·laboracions literàries d'Sturzo a «El Matí» —114 articles— que duren set anys, fins que desapareix el rotatiu amb la sublevació militar del 1936. Tot això pel que fa al que em deies d'aportació històrica. Referent si la ideologia d'Sturzo està inspirada en els valors evangèlics, et diré que l'encíclica «Rerum Novarum» de Lleó XIII critica tots dos sistemes, el social i l'econòmic, és a dir, el socialisme i el liberalisme. Enfront d'això, la doctrina social de l'Església és una concepció concreta de la persona humana, perquè considera que en l'home «Déu ha imprès la seva imatge i semblança», com diu el llibre del Gènesi. L'Església estima el siste-

Primera sessió del Parlament de la Fraternitat

«Tercer i quart món són les dues cares fosques d'un sistema que oblida la fraternitat»

L'orfeó de Sants va acollir la primera sessió del Parlament de la Fraternitat, una iniciativa de Justícia i Pau. Joan Gomis, President de Justícia i Pau assenyala que la finalitat de l'acte era posar en relleu que el Quart i Tercer Món són col·lectius dels quals no es parla en les campanyes electorals. A més de Joan Gomis, la mesa del Parlament estava presidida per Ana Losada, que treballa en una associació d'immigrants àrabs «Bayt-Tchaqafa» i per Lluís Marginyà, director d'Intermón. Hi assistiren alguns polítics catalans.

Pilar Mercadé, ponent del grup parlamentari «Ciutadans muts» (nens, joves, dones, gent gran, minusvàlids) destacà que un 15% de la població espanyola és pobre i aproximadament uns 40.000 infants són maltractats a l'estat espanyol. Pel que fa a la gent gran, va afirmar que el seu problema principal és la soledat.

El periodista Àlex Masllorens, representant del partit «Ciutadans molestos» (presos, ex-presos, drogaaddictes, malalts de sida) va dir que actualment hi ha 6.300 reclusos a les presons catalanes, un 10%

més que l'any anterior. Un 80% d'aquests presos es troben afectats pel problema de la droga i es calcula que un 28% són portadors d'anticossos de la sida.

Albert Recio, professor d'economia a la Universitat Autònoma de Bellaterra, representà el grup de «la riquesa insolidària» (aturats, immigrants, gitanos, indigents). Recio va assenyalar que Espanya és un dels països de la Comunitat Econòmica Europea amb la taxa d'atur més alta, un atur que afecta els més «represaliats i marginats» de la societat.

L'economista Arcadi Oliveres, ponent del grup del Tercer Món, es va referir al deute extern i al comerç d'armament. L'economista va dir que la reacció de les societats occidentals davant dels problemes del Tercer Món és «escèptica i poc acollidora».

Després d'aquestes aportacions, Joan Gomis va llegir el Manifest del Parlament de la Fraternitat. L'acte es va cloure amb les actuacions de Marina Rossell i Ovidi Montllor.

FONAMENTS ESPIRITUALS I HISTÒRICS

DE LA POLÍTICA CRISTIANODEMÒCRATA

Luigi Sturzo:
Articles a
«El Matí»
(1929-1936)

UNIO EDITORIAL

El llibre de Ferran Camps ha estat editat pel «Partit Popular Europeu» (PPE) el president del qual, Leo Tindemans n'ha fet el pròleg, i una presentació Concepció Ferrer, diputada del Parlament Europeu. Pot adquirir-se en la seu de la UDC

mes democràtics perquè defensen la llibertat de la persona humana. En aquesta mateixa línia o filosofia va la D.C. fundada pel sacerdot italià, Luigi Sturzo.

■ Francesc Gamissans

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, per conyualescències. Poques places.

Tel. 427 44 53

S'ha creat una Associació per defensar els seus drets

Pares Separats defensen la família com a nucli bàsic de la societat

Ha estat constituïda recentment la APFS (Associació de Pares de Família Separats), que pretén defensar la figura del pare «enfront de les postures radicals i injustes d'alguns moviments feministes», i sobretot la defensa de la família com a nucli principal de la societat.

Portaveus de l'associació han manifestat que com a conseqüència de la promulgació a Espanya d'una llei de divorci injusta i desigual per a l'home, s'ha contribuït a la destrucció dels vincles naturals que uneixen el nucli familiar.

Per això aquesta associació diu que té com a objectiu la defensa de la família des del punt de vista d'una llei igualitària i justa, que en el possible eviti que una de les parts destrueixi aquests vincles sense tenir la menor responsabilitat sobre els perjudicis que causa als fills.

Aplicació feminista de la llei

Per a aquesta associació, en els deu anys transcorreguts des de la promulgació de la llei, la família ha quedat a mercè dels capricis d'una de les parts que tenen el suport d'una norma, i el que és pitjor, aplicada de forma netament feminista, de manera que aquesta

societat està patint aquests canvis, i es pregunta què està passant, sense aturar-se a pensar que els motius de la manca o pèrdua de valors tradicionals ve donat per la degradació del nucli familiar.

«Aquesta associació —han assenyalat— és conseqüència d'una necessitat que la societat actual ens ha obligat a atendre per defensar-nos de la discriminació econòmica i afectiva de la qual som objecte els pares separats per part de la llei de divorci que ens és aplicada de forma desigual i injusta».

Van recordar que «segons aquesta llei, l'home separat no és ningú, ni pare, ni casat, ni vidu, sinó que queda en una situació de llim social, marginat del seu entorn familiar. Però, atenció! hi ha interessos ocults del moviment feminista radical per influir en la societat de tal manera, que es mostra al pare separat com un canalla maltractador, únic culpable de tots els mals que afecten als nostres fills en una societat insolidària i competitiva que aquestes mateixes feministes han contribuït a crear amb el seu egoisme y afany desmesurat per una suposada llibertat sexual i de realització personal».

● E.P.

Segons el director de Presons de la Generalitat

Prop d'un 40 per cent dels presos són portadors d'anticossos de la Sida

El director general de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació de la Generalitat, Ignasi García Clavel, va manifestar que actualment prop d'un 40 per cent de la població reclusa catalana és portadora d'anticossos de la sida.

García Clavel amb aquestes paraules sortia del pas de les declaracions del metge Jordi Riba, coordinador mèdic de l'associació ACTUA de lluita contra la sida, que havia afirmat que el 75 per cent dels reclusos de Catalunya estan infectats. García Clavel va manifestar que, segons les seves dades oficials, el percentatge és inferior al 40 per cent.

Incomunicació amb el jutge

En declaracions a Catalunya Ràdio, el director general de Serveis Penitenciaris es va referir també a la polèmica que manté amb el jutge de Vigilància Penitenciària número 1 de Barcelona, José Ramón Manzanares Codesal. García Clavel atribuí aquesta fricció amb el jutge a «un problema d'incomunicació».

Les relacions entre García Clavel i el jutge Manzanares sempre han estat tenses, però s'han deteriorat com a conseqüència de la vaga de braços caiguts que portaren a terme prop de 600 interns de les presons de Quatre Camins i de la Model. El jutge, per aquesta protesta, va realitzar una sèrie de requeriments a l'administració penitenciària en les quals demanava, entre altres coses, l'entrada de les forces d'ordre públic a la presó per acabar amb la protesta.

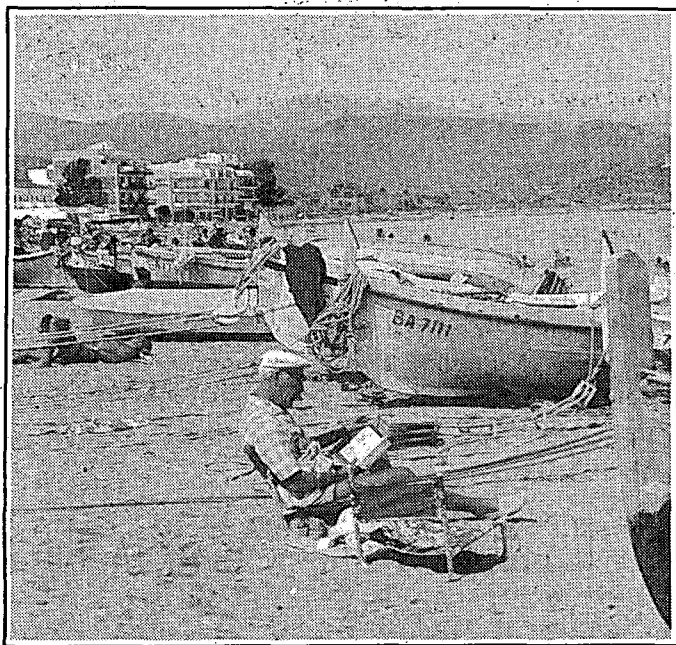
García Clavel va manifestar sobre això que «no puc acceptar des de la Generalitat que el jutge digui el que hem de fer dintre de les presons. És quan nosaltres veiem que pot haver-hi una presumpta invasió de competències».

Pel que fa a les acusacions del jutge en les quals ha manifestat que la Generalitat no lluita contra la droga a les presons per tenir «adormits» als reclusos, García Clavel va dir que ell és el primer interessat en eradicar la droga de les presons. Sobre les acusacions que la Generalitat té «plens poders» en la concessió de redempcions i permisos, el director general va assenyalar que des de l'Administració es compleix la llei i les seves actuacions estan sotmeses al control jurisdiccional del jutge i de la Fiscalia de Vigilància.

● E.P.

LXXXVIII Viatge Cultural

20 de juny de 1993

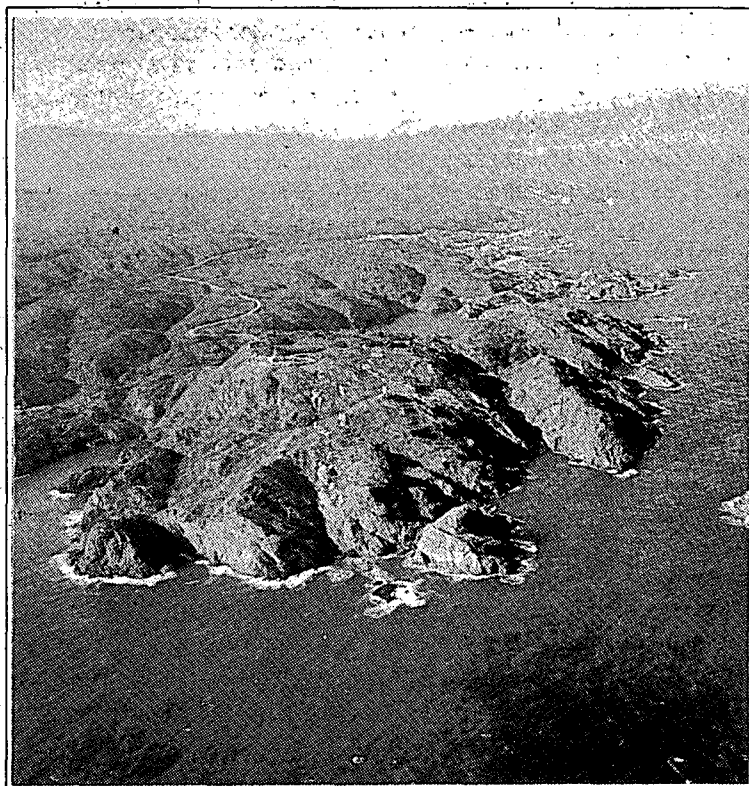
Llança

VISITAREM

CAP DE CREUS

LLANÇÀ

VILABERTRAN

Cap de Creus

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 7'30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

**HOTEL - RESTAURANTE
GRI-MAR**

Ctra. de Portbou, s/n - Tel. (972) 38 01 67 - 38 12 00
17490 LLANÇÀ (Girona - Costa Brava)

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVIS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Pertanyents al moviment Neocatecumenal

12.000 joves preparen la trobada amb el Papa a Denver

MADRID.— Dotze mil joves de diverses parròquies d'arreu d'Espanya, pertanyents al moviment Neocatecumenal, es reuniren a Madrid, convocats pel seu catequista Kiko Argüello i sota la presidència del cardenal Angel Suquía. Més de quatre hores d'expectació, lloança i esperances que per a alguns foren l'inici de la peregrinació del proper mes d'agost a la ciutat nord-americana de Denver, i per a d'altres l'inici del peregrinar en les seves vides.

Una multitud de joves havia decidit viatjar des d'arreu d'Espanya per reunir-se en el recinte ferial Juan Carlos I, a Madrid. Alguns amb més de sis o vuit hores de viatge. Però tots amb un somriure que feia pensar que venien de Mòstoles o del propi centre de la ciutat. Què pot moure a tants joves a sortir de la seva comoditat i viatjar d'aquesta manera? Aquella tarda no hi havia programat cap concert de ningú. Aquella tarda molts sabien que el Senyor els parlaria, igual com ho havia fet tantes d'altres vegades, a través de Kiko Argüello, catequista i iniciador per inspiració de la Mare de Déu del Camí Neocatecumenal, un camí de renovació del baptisme en la vida adulta, que es gesta i es nodreix en el si de les parròquies a través de diverses comunitats que formen una sola comunitat: l'Església Catòlica.

Després d'esperar algunes hores amb els entrepanys, les llaunes de refrescos i les salutacions als amics, va entrar l'equip catequista responsable del Camí Neocatecumenal: Kiko Argüello, Carmen Hernández i el pare Mario. Hi va haver uns moments de silenci. Tots aquells joves callaren a l'espera de les paraules de Kiko, que abans de tot presentà l'equip catequista, i després procedí a presentar l'Assemblea. «Benvinguts els joves del Sud. De parròquies de Sevilla, Cadis, Melilla...», així fins a completar tot el territori espanyol. En alguns grups quatre-cents joves, en d'altres cent, i en d'altres cinquanta. El veritablement important era constituir una veritable Assemblea on ningú no queda anònim al missatge del Senyor.

Evangelitzar

Mentre s'esperava l'arribada del cardenal Suquía, Kiko Argüello anuncià a la llum de la Paraula de Déu, l'arribada del Senyor, a cada u en la seva situació concreta, anunciar l'E-

vangeli a aquesta generació que, igual que la Mare de Déu esperava una resposta personal. Perquè cal i és urgent, en aquest moment històric de gran confusió, «respondre als desafiaments de la secularització, de les sectes i de la manca de vocacions». Per això no hi ha res millor que el proper viatge de trobada que el Sant Pare Joan Pau II ha organitzat per al proper mes d'agost a la ciutat de Denver, a la regió del «Gran Canyon» del Colorado, com a trobada per a tots els joves d'arreu del món. Aquest any la Paraula del Senyor que orienta el sentit de la peregrinació és una cita de l'Evangeli de Sant Joan. «He vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància».

Precisament aquesta propera peregrinació ha estat el motiu de trobada dels joves del Camí Neocatecumenal, com a inici d'un viatge que ha de ser «una peregrinació per trobar-se amb Déu, per descobrir l'amor de Jesucrist en cada una de les vostres vides. No es tracta de viatjar per veure el Papa com el que va a veure una estampa. És una peregrinació de fe, com ho és la mateixa vida. Perquè Déu ha supeditat la salvació d'aquesta generació al camí de l'Evangeli». Un testimoni de fe vàlid també per als joves als qui no sigui possible acudir a la trobada del Papa. «Perquè la voluntat del Senyor també passa per acceptar que potser tu no puguis anar a Denver».

Vocacions

Quan el cardenal Suquía arribà al recinte, l'Assemblea cantava: «Si sents un buf d'aire del cel, un vent que mou les portes, escolta la veu del qui et crida, t'invita caminar lluny...» El cant deixà pas als aplaudiments com un signe d'adhesió al cap d'aquella Església reunida.

Després d'una breu presentació per regions de l'Assemblea al cardenal Suquía, Kiko prosseguí com a testimoni del Se-

yor, amb paraules que travesaven els cors d'aquells nois i noies aliens a la incomoditat del sòl del pabelló i la precària condició dels serveis magafònics. Com va dir Kiko, l'important de cada moment per cada jove en particular segur que arribaria sense problemes, perquè la Paraula de Déu no necessita altaveus per arribar a l'interior de l'esperit. Després d'anunciar l'Amor de Déu gratuït i la Vida Eterna, Kiko va fer una crida al des-

que Déu els cridava a una altra cosa més gran. A servir amb les seves vides l'Evangeli. A casar-se amb Déu. «Perquè els preveres i religioses es casen amb el Senyor. I Ell, en el temps, en la història i a través del Camí

aquella jornada amb unes paraules que parlaven de Santedat. De beneir Déu com ell ens beneeix. Que no és simplement donar gràcies. «Beneir Déu és parlar bé d'Ell. Parlem, doncs, bé del Senyor amb la nostra vida». En sortir d'aquella tenda enmig del desert de la ciutat, mentre a les ciutats a aquelles hores molts s'afanyaven per absorbir-li la vida al diumenge, milers de joves començaven a caminar amb un cor nou. En els seus rostres la

Es reuniren a Madrid sota la presidència del cardenal Suquía

Per a molts d'aquests joves, la trobada fou l'inici de la peregrinació del proper mes d'agost a la ciutat nord-americana de Denver.

petar de la conversió, en tornar-se cap a Déu i respondre, igual que Maria, «Faci's en mi segons la teva Paraula». Perquè el cristià troba en la seva debilitat la força d'un carisma que el dugui, per inspiració de l'Esperit Sant, envers una vida en santedat. Matrimonis cristians que sàpiguem que Déu els estima i poden manifestar aquest amor en els seus fills. Preveres i Religioses que duen un matrimoni sant com el Senyor a través d'una vida d'oració i servei. Persones que hagin sentit de veritat que Déu els estima.

Davant aquesta crida que l'Esperit Sant feia a través de Kiko, s'aixecaren 150 nois i 120 noies de diferents edats, moguts per l'amor de Jesucrist que s'havia endinsat en els seus cors i en les seves vides. Aplaudiments, cants de lloança, i emoció. No era quelcom passatger ni calculat. Alguns tenien les seves vides encaminades envers un treball, una promesa o uns projectes. Però sentiren

confirmarà realment les vocacions d'aquests nois».

Després d'imposar-los les mans en senyal de Benedicció, el cardenal Suquía, emocionat parlà als joves i fou testimoni d'aquest amor de Déu segellant

fadiga, el viatge de tornada cap a casa. Però en l'esperit la certesa que la Vida Eterna comença a la Terra.

■ Josep Mª Farrés

LOCALS ADIENTS PER A JORNADES DE REFLEXIÓ I PREGÀRIA

SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE NÚRIA Vall de Núria - Pirineu Ripollès

Estan a disposició de sacerdots, comunitats religioses, parròquies, grups, etc.

Per informació: Tots els caps de setmana al telèf.: (972) 73 03 39

Col·labora: Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria - "Amics de Núria". - c/. Bon Pastor, 9 - 08021 Barcelona

LA SARDANA I LA DANSA

Aplec de sardanes a Florència

Enguany, el seguiment de països on es presenta la dansa catalana ens portarà a Itàlia, a la històrica ciutat de Florència. La comissió organitzadora, integrada per membres de la Comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Barcelonines i l'Associació per a la Difusió del Folklore, ADIFOLK, han arribat a un acord amb l'Ajuntament de Florència per organitzar en aquesta ciutat els actes del sisè Congrés Internacional de la Sardana i la Mostra de Grups Folklòrics.

Els actes es faran els dies 7 i 8 d'agost, seguint el programa següent: Dissabte al matí, es farà una cercavila pel centre de la ciutat, passant per les places del Duomo i la Signoria, fins arribar a la plaça de la Croce, que serà l'escenari principal dels actes. A la tarda, en aquesta plaça, tindrà lloc el festival de danses catalanes, amb l'actuació dels esbarts Ciutat Comtal, Sant Just Desvern, Sant Jordi de Barcelona i grup de danses Cor de Catalunya de Manresa. A la nit, al local de l'Escola de Suboficials de Carabinieri, s'ha programat un concert amb les cobles Ciutat de Cornellà i Jovenívola de Sabadell. El diumenge, hi haurà ballades

al matí i a la tarda, a la plaça de la Santa Croce, aplec de sardanes amb les cobles que hauran actuat al concert i també la Tres Turons, de Bellpuig. A l'aplec, en una de les sardanes, es farà una exhibició a càrrec de les colles Violetes del Bosc de Barcelona, Antaviana de Calella, Solixent de Vilanova de Bellpuig i Bell Esplai de Valls.

Hi ha molta animació per assistir a aquest aplec, ja que es valora l'atractiu general del país italià i principalment de la ciutat de Florència, bressol cultural i meta turística molt important.

L'aplec internacional ha visitat ja, en les cinc edicions anteriors, Holanda (Amsterdam), França, dues vegades (París i Tolosa de Llenguadoc), Suïssa (Zuric) i l'any passat Bèlgica (Brussel·les). Les repercussions lògicament han estat desiguals però sempre han deixat testimoni de la facilitat amb què uns pobles poden agermanar-se si es deixen guiar només per aquest gest tan senzill, tan espontani, i no sempre prou valorat, que esgrimeix la sardana: donar-se les mans

■ Josep Ventura

Cronica televisiva

El rutilant color del «blanc i negre»

Som davant el televisor. Emeten una pel·lícula en color. Tot seguit ens adonem que no és un color normal. No veiem, per exemple, un film en Technicolor o Eastmancolor. És una cromatització estranya. La pigmentació dels rostres dels actors resulta poc natural. Els llavis dels artistes són liliacs, artificials. Les seves vestidures, els objectes de l'entorn, els decorats... semblen falsos, sense naturalitat, irreals. ¿Per què aquesta sensació?

A mitjan la dècada dels vuitanta, uns avisats comerciants nord-americans van començar a acolorir per ordinador els vells clàssics del cinema en blanc i negre mitjançant un tractament electrònic anomenat «espectografia cromàtica». Les causes, majorment econòmiques. Aquestes cintes ja no eren objecte d'interès per al públic, acostumat al color. La majoria dels cineastes protestaren enèrgicament. Els partidaris van argumentar que mercès a l'esmentat nou sistema, algunes audiències, preferentment juvenils, podrien descobrir les grans obres del Setè Art.

L'acoloriment de les pel·lícules, des de la vessant artística, és un atemptat cultural i una mutilació històrica. Però sota la perspectiva de la indústria cinematogràfica és totalment admissible. En el món de l'espectacle, creativitat i negoci van sempre entrellaçats.

El cinema, malgrat tot, és un art. Un art amb majúscules. Cal preservar qualsevol obra artística tal com es va concebre originàriament. Un film realitzat en blanc i negre s'ha de respectar. ¿Potser, algú gosaria colorar un dels quadres més insignes de tots els temps, el «Guernica» de Picasso, pel fet d'estar pintat en blanc i negre? La resposta, ben senzilla i ferma: no. Certament, hi ha pel·lícules —amb un ampli ventall de grisos— que posseeixen un encís embelliment que ni el més lluent dels colors mai no podrà assolir.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

VIII Premi de Poesia Jove Salvador Espriu

1. Poden optar a aquest premi que convoca la Fundació Pere Vergés, tots els joves compromesos entre els 17 i els 25 anys.

2. Els poemes presentats han de ser originals, inèdits i escrits en llengua catalana.

3. S'entén que l'autor que es presenta al premi, no té cap compromís d'edició pel que fa a l'obra presentada i que aquesta no està pendent de cap altra adjudicació.

4. L'obra ha de recollir un mínim de 400 versos que es presentaran mecanografiats, escrits en una sola cara.

5. De cada un dels treballs se'n presentaran sis còpies. A cada còpia hi constarà el nom i l'adreça de l'autor. A part es presentarà una fotocòpia del D.N.I.

6. No es podran utilitzar pseudònims.

7. El termini de presentació d'originals finalitzarà el 16 d'octubre de 1993. El veredict del jurat serà donat a conèixer, públicament, en un acte que se

celebrarà a Barcelona durant el mes de novembre. En aquest mateix acte es farà el lliurament del premi.

8. La composició del jurat és la següent: Sr. Xavier Bru de Sala, Sr. Josep Piera, Sr. Miquel Àngel Riera, Sr. Francesc Vallverdú i Sr. Gerard Vergés.

9. La dotació del premi és de 350.000 (tres centes cinquanta mil) pessetes. Aquesta quantitat inclou els drets de la primera edició del llibre.

10. El guanyador rebrà, a més, com a premi, un trofeu «Salvador Espriu», obra de l'escultor E. Altés.

11. El treball premiat serà editat dins la col·lecció de poesia «L'Escorpi» d'Edicions 62.

12. El premi pot ser declarat desert.

13. Les obres que no siguin premiades es podran recollir a la Fundació Pere

Vergés en el termini de sis mesos a partir de la data d'adjudicació del premi. Un cop passat aquest període, l'entitat promotora no se'n fa responsable.

14. El fet de presentar-se a la convocatòria significa l'acceptació de les bases.

15. Cal trametre els originals a: FUNDACIÓ PERE VERGÉS. Rambla de Catalunya, 17, 3r. 2a. 08007 Barcelona.

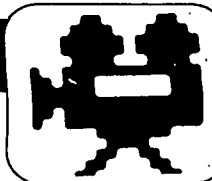

CASA
GAY

Servei de lloguer per
arrestes i banquets.
Cadires, taules,
cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

CINEMA

Heroi per accident

Director: Stephen Frears.

Intèrprets: Dustin Hoffman, Geena Davis, Andy García.

La recuperació de l'idealisme a l'estil Frank Capra ja comença a ser un punt comú en l'últim cinema *made in USA*. Aquesta comèdia social evoca novament al desaparegut cineasta nord-americà, i en concret a una de les seves pel·lícules més emblemàtiques: *Juan Nadie*.

La història comença amb la descripció paral·lela de dos mons molt diferents. En el dels triomfadors hi viu Gale Gayley (Geena Davis), una famosa reportera de TV, sempre a la caça de notícies morboses. En el submón dels perdedors, el paradigma és Bernie LaPlante (Dustin Hoffman), un cínic corruptor, amb diversos judicis pendents, al qual han abandonat la seva dona i el seu fill. Aquests dos mons es troben quan, enmig d'una tempesta, l'avió en el qual viatja Gale s'estavella just al costat d'on Bernie lluita per fer funcionar el seu tronat cotxe. En un insospitat moment d'altruisme, Bernie salva tots els passatgers d'una mort segura. Després, desapareix.

El misteriós salvador anònim es converteix en un heroi nacional per obra i gràcia del canal on treballa Gale. Però les lloances i el milió de dòlars que ofereixen com a recompensa no se'ls emporta Bernie, sinó un rodamón amic seu, John Bubber (Andy García). A diferència de Bernie, John sí respon a l'arquetip popular d'heroi americà. La seva suposada gesta acaba provocant una onada nacional de generositat i bons sentiments.

La història ha estat convertida en guió per David Webb Peoples, que aporta un sòlid desenvolupament narratiu i uns diàlegs enginyosos. De convertir el guió en imatges se n'encarrega el britànic Stephen Frears. El que vol dir: una esplèndida direcció d'actors i una posada en escena plena d'aquests detalls que distingeixen la qualitat artística de la senzilla bona feina. Fins aquí tot fa honor a Frank Capra. Però el binomi Peoples-Frears sorgeix inevitablement —cal recordar els anteriors treballs d'ambdós— un missatge ambigu, agre amb una bona dosi de cinisme.

El cinisme és el gran protagonista de la pel·lícula, no tant per denunciar-lo com per defensar que no es pot viure sense ell. És missió impossible trobar un personatge que fugi de la seva influència: la dona de Bernie, potser...

Aquest cru *realisme* —a vegades groller— deixa un gust agredolç, allunyat del radical optimisme de Capra. De tota manera, els dilemes morals que planteja són profunds i fan pensar, que no és poc.

■ J. J. Martín (Aceptensa)

DEL TEMOR
A LA
ESPERANZA
Ed. Solviga

Una obra plural i integradora

«Del temor, a la esperanza», és una obra plural, integradora, que busca reflectir, responsablement i professionalment, la veritat sobre els quinze anys del pontificat de Joan Pau II, sense prejudicis ni complexos, amb tarannà eclesial i no clerical.

Hi escriuen el General dels Jesuïtes i el Fundador de «Comunión y Liberación»; el Fundador dels Legionaris de Crist i la Fundadora dels Focolars; hi escriuen dominics, salesians, franciscans, el Prelat de l'Opus Dei i el Fundador dels Neocatecumenals; és una obra que tracta de sumar i de multiplicar, no de restar ni de dividir.

Tots els carismes, espiritualitats i sensibilitats eclesials hi tenen lloc: 30 cardenals, de Cúria i de servei pastoral en les diòcesis, 14 teòlegs de totes les escoles, diplomàtics i periodistes, 15 bisbes, 14 polítics del més alt nivell mundial, 20 catedràtics, altres 20 intel·lectuals de primera fila, homes i dones: des de la mare Teresa, a Chiara Lubich; de Paloma Gómez Borrero a sor Lucía de Fátima i de la condesa de Fenosa a la Priora de les Carmelites d'Àvila...

La iniciativa d'aquesta obra va sorgir entre un grup d'empresaris que, davant diversos fets (a l'octubre pròxim es compliran els 15 anys del pontificat; el 18 de maig, Karol Wojtyła va fer 73 anys; al juny farà el seu quart viatge pastoral a Espanya, visitant Sevilla, Huelva i Madrid), van constituir una societat editorial, SOLVIGA, un Consell editorial i un altre de Redacció, integrat per periodistes especialitzats en temes vaticans, alguns dels quals corresponentsals o ex-correspon-

sals a Roma, i tots coneixedors de la personalitat d'aquest Papa, al qual han seguit informativament en els seus viatges per tot el món.

Es tracta de la primera gran iniciativa de comunicació multimedia i de l'obra més completa, de gran divulgació, sobre 15 irrepetibles anys d'un Papa que a ningú deixa indiferent. 700 pàgines en 3 volums de gran format i 500 fotos, a tot color, la majoria inèdites, presenten la més completa crònica històrica dels 15 anys d'un pontificat que va de l'asfixia de la llibertat pel comunisme i la violació dels drets humans pel capitalisme ferotge, a la guerra iugoslava al mateix cor de la supercivilitzada Europa, a dos hores de Venècia. En ella Ali Agca revela: «Jo era comunista» i Gorbàtxov assegura «Joan Pau II és l'home clau del nostre temps; em sento molt proper al seu pensament».

Al costat del llarg centenar de col·laboracions de màxim nivell expressament escrites per aquesta obra, es recullen testimonis antològics: Arrupe, Wiszinsky, de Lubac, von Balthasar... i, a més dels tres volums, s'ofereix un disquette informàtic que és una veritable joia per a estudiosos i investigadors i dos vídeo-cassettes amb les imatges més suggestives, moltes d'elles inèdites i esgarrifoses; des de l'abraçada del Papa al miner i al desheretat, fins a la seva pregària en la intimitat o als Alps, el seu amor a la natura, la seva grandesa en el perdó a qui el va voler matar.

● C.C.

Una història fascinant

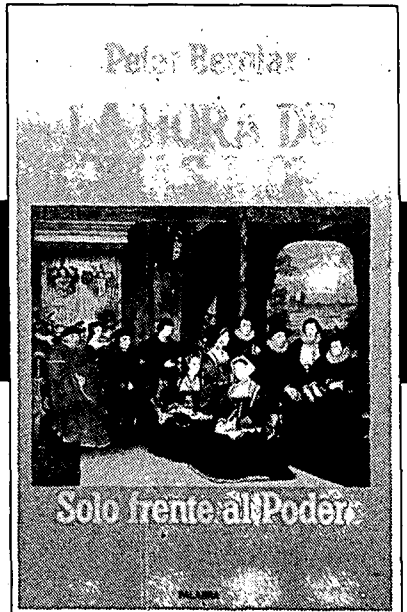
Tomás Moro és «l'home del segle XVI», la seva obra, i la seva vida, ens expliquen les causes i el desenvolupament de la crisi de la seva època. Però s'ha dit que «l'hora de Tomás Moro» és també l'hora del segle XXI, o sigui, és per a nosaltres exemple i programa.

Escriptor, erudit, mecenes, advocat, relator del Consell d'Estat, jutge, Canceller del Reine, Conseller d'Enric VIII, ambaixador... i condemnat a mort pel mateix Rei al qual va servir amb lleialtat massissa.

Tomás Moro ocupà un lloc d'excepció entre els Humanistes, la seva activitat intel·lectual va segellar l'època en què el pensament de tots ells va originar, en gran part, el naixement d'un temps nou en la civilització d'Occident.

Humanisme i Reforma

Peter Berglar.
LA HORA DE TOMÁS
MORO.
Ed. Palabra

constitueixen l'encreuament del qual, amb la seva vida y amb la seva mort en el cadafal, Tomás Moro ens presenta, com en un mirall, el retrat palpitant de la lluita

per mantenir l'àmbit de la llibertat de l'individu davant el poder organitzat —que no sempre s'identifica amb l'Estat—, el poder que pretén exigir no solament una obediència de fet, sinó també un assentiment actiu. Fins i tot en una societat lliure i oberta, com és la nostra, va augmentant la tendència a uniformar les opinions, sense tenir en consideració les conviccions íntimes i l'autenticitat de la persona, recorrent també a la coacció indirecta i fins i tot directa.

La història de Tomás Moro és fascinant —¿qui no recorda com ens l'explica la pel·lícula «Un home per a l'eternitat»?— i seria digna de ser explicada encara que només fos com a tema històrico-biogràfic. Però va més enllà i ens pot afectar personalment, perquè és «actual», en el millor sentit de la paraula.

■ F.P.

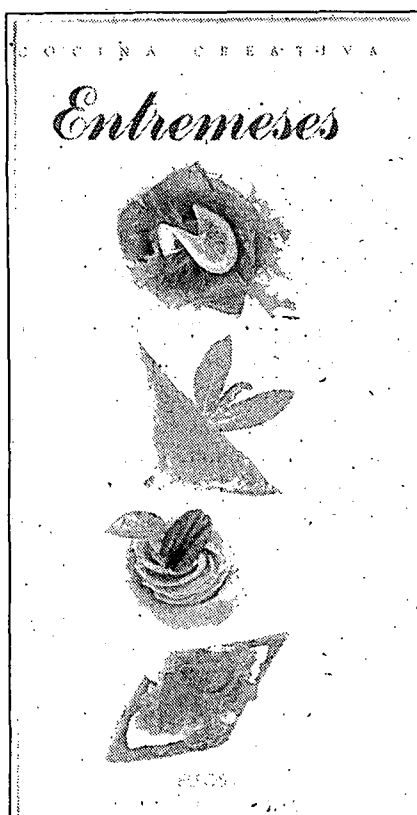
100 idees per un àpat

Dins la col·lecció de «Cocina Creativa», June Budgen presenta el seu llibre dedicat exclusivament als àpats curts, és a dir, els cada cop més populars «lunch». Són preparacions que també poden servir com entrada a algun dinar o sopar de compromís, però donada la seva elegància en la presentació i el seu gustós resultat, són ideals per acompanyar unes copes en vetllades de molta gent. Els convidats agrairan el selecte oferiment i als amfitrions els serà de gran comoditat la seva preparació. Els elements són senzills: salami, pollastre, patates, fruites, ous, cebes, formatges, torrades... Tot assequible i fàcil d'aconseguir i encara més fàcil de preparar seguint les explicacions del text i visualitzant les fotografies que acompanyen cada un dels suggeriments.

Un llibre imprescindible per a vetllades informals però no per això menys lluides. Acurada presentació altre cop de la mà de l'Editorial Elfos.

■ Magda R.

June Budgen. ENTREMESES. Editorial Elfos

Alberto Beckhäuser. ORAR EN COMUNIDAD. Ed. Paulinas

El valor de la pregària

Pregar és preguntar pel sentit de la vida, confrontant-la a la llum de la fe amb Déu, amb el proïsme i amb les coses creades. Després d'alguns anys de recerca, l'Església està descobrint en la pregària la seva veritable relació amb Déu. Aquest llibre vol ser una resposta a tots aquells que tenen la necessitat d'iniciar-se en la teologia i espiritualitat de la pregària. La litúrgia de les hores i altres formes populars d'oració comunitària se'ns mostren en tota la seva riquesa al llarg d'aquesta obra.

Alberto Beckhäuser es proposa ajudar-nos a descobrir el valor de la pregària, tant en la seva forma oficial com en altres modalitats tradicionals o noves, amb respostes a preguntes com aquestes: ¿Què és la litúrgia de les hores? ¿Qui són els cridats a pregar en la litúrgia de les hores? ¿Com fer dels salms la meua oració personal? ¿Quines altres formes d'oració en comunitat? ¿Com pregar en comunitat?

● C.C.

Petits anuncis

VARIS

NOVA RESIDÈNCIA 3a. edat, amb jardí, terrasses, hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar. Ref. Tel. 450 39 30

NOI de 18 anys s'ofereix per feina temporal aquest estiu amb preferència d'administració. Truqueu de 9 a 10 nit al tel. 336 61 98

LLOGO 2 habitacions amb dret a cuina. Tel. 422 96 94. Truqueu de 14 a 16 h. i de 20 a 22 h.

VENC O LLOGO torre a Calella de Dalt, juliol i agost, preu econòmic. Tel. 340 80 21 tardes

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA "Il·luminare" a Sarrià, cures i atencions mèdiques, alimentació adequada, calefacció, ascensor, poques places. Tel. 202 04 50

S'OFEREIX Sra. 44 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

XICOT 28 a. s'ofereix per a qualsevol mena de treball o 3a. edat amb permís de conduir i ref. tel. 232 71 80

SRA. 42 anys s'ofereix tenir cura nens, malalts, ancians, només tardes. Tel. 383 84 79. Truqueu a partir 20 hores

ES VEN plano creuat de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

SRA. responsable s'ofereix per a tenir cura persona gran i residència 3a. edat. referències. Tel. 311 66 63

S'OFEREIX Sr. culte de 54 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gentes per encarregat de comerç. També acompanyaria Sr. gran. Ref. i exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

LLOGO 2 habitacions a 2 Srtes. Truqueu al tel. 420 73 88 de 14 a 17 h.

MATRIMONI de 40/50 anys per tenir cura de finca en ciutat de 30.000 habitants a 60 km. de Barcelona. Tel. 872 76 29.

SRTA. UNIVERSITÀRIA amb idiomes i ref. per cuidar Sra. gran nits. Tel. 311 66 63.

MESTRA gran, molta exp. pedagogia activa, s'ofereix pre-escolar i 1ª etapa: nens dificultats escola, casa si cal, gabinet psicòleg. Tel. 417 93 79 matins dilluns a dijous.

LLOGO habitació confortable a sacerdot o similar a l'Eixample. Tel. 453 41 59 nits a partir 21 h

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2ª. 08007 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ TEL
PREU LÍNEA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA c/ València, 244. 2ª. 08007 Barcelona

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medecines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

Entitats coordinadores

CIEMEN
Pau Claris, 106, 1r 1a
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44
Fax 412 08 90

Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77
Fax 412 53 84

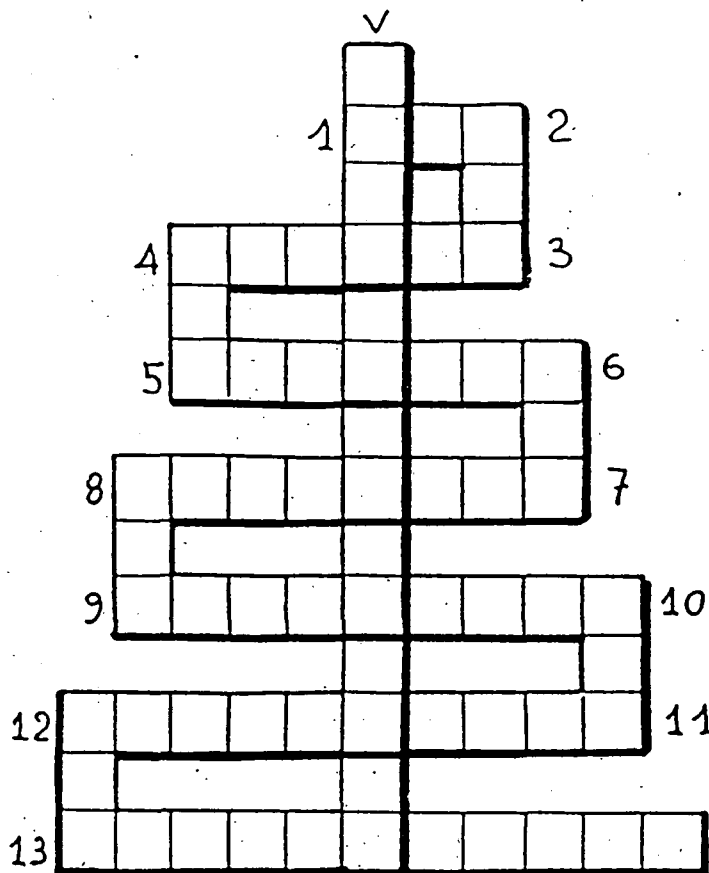
Passatemps

Dijous, 3 de juny de 1993

35

ENCREUATS

per Rosa Colléll

LÍNIA VERTICAL: Atribució de característiques humanes a éssers no humans.-

- 1- Part prominent de la cara.-
- 2- Un temps i persona del verb ser.-
- 3- Peça en forma de corona cilíndrica.-
- 4- Cadascuna de les parts en què és dividit un tot.-
- 5- Moviment accelerat de persones o coses que es mouen desordenadament.-

- 6- Extens, dilatat.-
- 7- Fem. bon humor, bona disposició.-
- 8- Salutació de l'Àngel a Maria.-
- 9- Esquinços, estrips.-
- 10- Cert pantà d'Osona.-
- 11- Unànimement, d'acord amb tots els components.-
- 12- Prefix que significa tres.-
- 13- Pl. faltats de sensibilitat.-

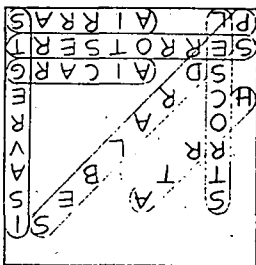
Solució
9- Esparracs.- 10- Sau.- 11- Unanimí.- 12- Tri.- 13- Insensibles.-
La vertical: Antropomorfes.- 1- Nas.- 2- Soc.- 3- Cèrcol.- 4- Lot.- 5- Tropell.- 6- Lat.- 7- Trempada.- 8- Ave.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

SÓN BARRIS DE LA NOSTRA BARCELONA. SÓN 7 MOLT ESTIMATS

LLUISOCIAS
OELPICALS
LSACAOAEIS
ATITISBFCA
ARREHLORTV
COHOAILOIR
HCARCLAISE
ISDSAICARG
SERROTSERT
PLISAIRRAS

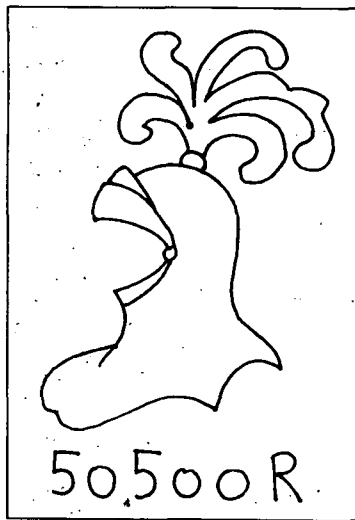

Sarrià - Pedralbes - Gràcia - St. Gervasi - Tres Torres - Les Corts - Horta

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

¿QUÈ PROCUREM FER?

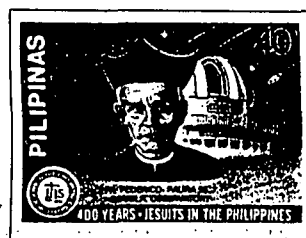

Solució al 714

Tot el dia, riu
Tot el dia riu

FILATÈLIA

per Enric Graupera

FREDERIC FAURA,
jesuïta

El veiem en un segell de Filipines que commemora el 400 aniversari de l'arribada dels jesuïtes a Manila. Frederic Faura, va néixer a Artés (Bages) el 1840, entrà a la Companyia, a Lloia, i fou destinat després a Manila, el 1866. Allí es dedicà a la meteorologia. Fou nomenat director de l'observatori del Ateneo Municipal de Manila. El 1882 edità un fulletó «Senyals precursors del temporal a l'Arxipièlag Filipí», que orientava sobre com conèixer la proximitat la intensitat i la trajectòria d'un cicló. Són in comptables les vides i els interessos salvats gràcies al P. Faura. El 1897, morí a Manila aquest jesuïta català, d'un atac de cor, i deixà nombrosos escrits.

ESCACS

per Jaume Mora

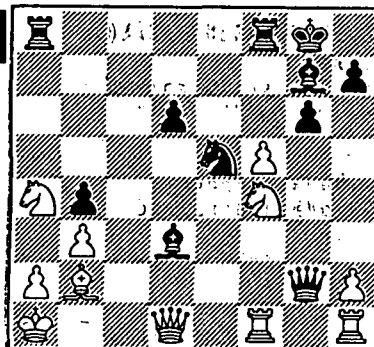
DIAGRAMA 484

Negres juguen i guanyen

Bufa vent de la Sibèria, acompanyat de component vertical i també horitzontal.

Solució al diagrama 483

1... DXT+, 2 RXT TxPA+, 3 R4C P4TR+, 4 R5C R2C, 5 C5D P3A+, 6 R4T R3T. 0-1

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 672

Déu es fa present... i parla

Al llibre del Gènesi, hi ha la història atribuïda a Abraham de la irrupció de tres personatges en la vida del patriarca. És l'escena expressada esquemàticament en el «retaule» que presideix la nova parròquia de Sant Abraham, de Barcelona, on va funcionar l'any passat el centre religiós interconfessional de les olímpiques. Però hi ha una altra expressió gràfica, molt característica, i és una icona típica oriental on es posa tradicionalment de manifest la presència «tripersonal» de Déu.

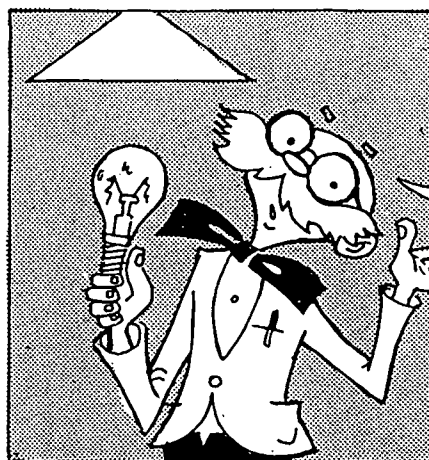
En aquest cas, però, a part el que podríem considerar una simple «il·lustració» de la Trinitat, el que es posa més en evidència és l'actitud del nostre «heroi» —això és per a nosaltres un sant—, el patriarca Abraham, i el seu esperit d'acolliment.

¿Acolliment de Déu? És clar, i d'allò que és Déu o que és de Déu, o bé en què Déu s'identifica.

Perquè és veritat que Déu es fa present, però sempre és Paraula; sempre expressa alguna cosa d'ell mateix o que condueix cap a ell, que ens fa comunicar amb ell, a través, sobretot, de la seva pròpia Paraula.

Mirem de trobar-nos amb Déu, de donar-nos-hi sense reserves, de posar-nos al servei seu. I, si més no... que no passi de llarg!

Àngel

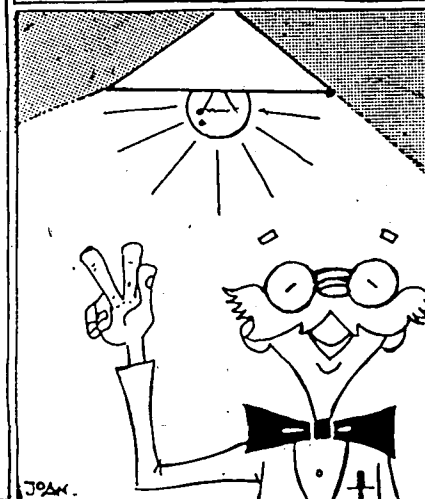
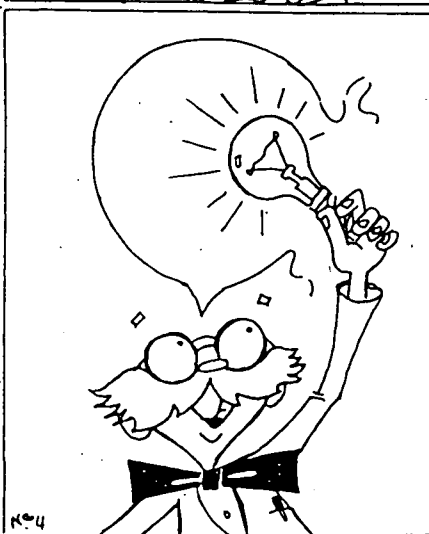
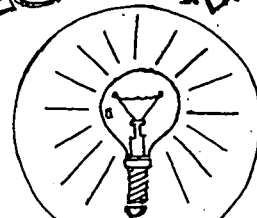
EL DR. SABERUT

OH! S'HA FOS
LA BOMBETA I NO
EN TINC CAP DE
RECANVI...
QUÈ FAIG?

RUMIEM...

EUREKA!

EN PITU CALSAPEU

EN PITU ESTÀ CONTENT
I FELIÇ

TÉ GANES DE CANTAR

I CÓRRER I SALTAR

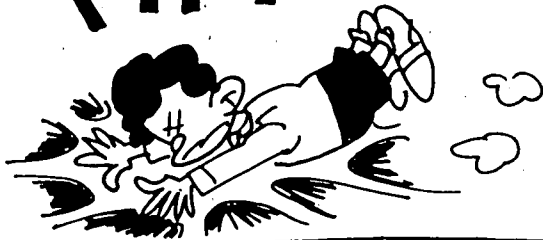

COMPTA PITU! NO ENSO-
PEGUIS..

ARA EN PITU HA PERDUT
L'EQUILIBRI

PATAF

AMB AQUEST NYANYO QUE
LI HA SORTIT JA NO TÉ
GANES DE FER BORRILA.

GALI

Busquem l'evangelí de diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 3, versets del 16 al 18 (Jo 3:16-18).

Reflexionem: 1. Una vegada més, i no se'n cansa, Jesús diu que ha estat enviat a aquest món. Que la seva presència no és ni fortuïta ni passatgera, ja que ell, Fill de Déu, entronca de ple amb la naturalesa humana; és a dir, no sols fa present Déu entre els humans, sinó que en ell Déu es tornà humà, com qualsevol altre.

2. L'objectiu que ha vingut a complir Jesús és un: salvar la humanitat. Això vol dir, doncs, que la seva acció redemptora ha volgut també eliminar la incertesa, reencarrilar els humans en el seu fer i connectar-los directament amb Déu, el creador; cosa que resta en mans de l'Esperit Sant i de la seva presència activa en cada persona.

3. Tot, en definitiva, es deu a Jesús, el Fill, l'enviat de Déu, que és alhora Pare provident i Esperit permanentment inspirador, a tot arreu i tot al llarg dels segles. Glòria a Déu: Pare, Fill i Esperit Sant.

■ El catequista

El marxant de les tres filles

Hi havia un marxant que tenia tres filles i cada vegada que se'n anava a fer un viatge portava una cosa per a cada noia. Una vegada, en anar-se'n els preguntà què volien que els portés. La gran demanà un anell, la mitjana un vestit i la petita una rosa.

Tot ho va comprar menys la rosa, que va oblidar-se'n. Va passar per vora d'un jardí, hi entrà i arrencà una rosa. Al moment d'estirar-la el roser llançà un «aiiii!» molt profund que tot trasbalsà el marxant. De seguida sortí un gegantàs, amo del jardí, reprovà el marxant pel que havia fet i li digué que com a càstig moriria d'un terrible mal de ventre.

El marxant demanà perdó i li explicà per què havia arrencat la rosa. El gegant li digué que podria alliberar-se del mal de ventre si li portava una de les seves filles.

El marxant tornà tot trist a casa seva i explicà allò que li havia passat. La més gran es prestà per anar a servir el gegant. Aquest la rebé molt bé, li donà les claus de la casa i la féu mestressa. Li digué que podia anar per tota la casa excepte una cambra on no podia entrar fins al cap d'un mes. Li donà una bonica poma i li digué que si entrava a la cambra on tenia privat d'anar la poma li cauria, se li macaria i ell ho coneixeria, i, en càstig de no haver-lo cregut, la mataria.

La noia no pogué resistir la temptació i obrí la cambra on no podia anar. La trobà plena de cossos de noies mortes amb les testes tallades. La poma li caigué al moment d'obrir la porta i tota se li va

macar.

Quan tornà el gegant, en veure la poma, conegué que l'havia desobeït, li tallà la testa, i la tirà a la cambra on hi havia les altres. Envià un avís al marxant, dient-li que la seva filla li havia fugit i que n'hi enviés una altra. La filla mitjana volgué anar-hi i li passà com a la gran.

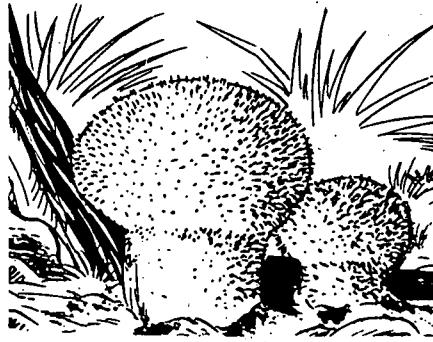
Després hi anà la petita, però aquesta fou més llista que les seves germanes. Embolicà la poma en una pila de draps i en caure a terra no es va macar.

Passaven els dies i el gegant estava tot sorprès perquè aquella noia no era curiosa com les altres. Un dia el gegant li demanà que li aclarís els cabells; la noia li feu posar el cap a la falda i el pentinà. El gegant es va adormir i ella amb un ganivet li tallà el coll.

Amb el cap tallat el gegant mig parlotejà i li digué on podia trobar un pot d'untets amb els quals li podia tornar a enganxar el cap. La noia cercà els untets i enganxà la testa del gegant, però li posà el cap girat amb el davant al darrere. El gegant desesperat botava com un dimoni, es donava cops per les parets i feia **bab, bab** sense saber dir altra cosa, i no sabent el que es feia, a cops es va matar.

La noia prengué els untets, i amb ells enganxà els caps de les seves germanes i de totes les altres noies que varen tornar a viure. Corrents tornaren cap a casa seva i van trobar el seu pare molt vell i que en veure-les tingué una gran alegria.

Rondalla popular

Les nostres coses:

Els bolets

A molts llocs d'Espanya no mengen bolets. Tenen la idea que gairebé tots són verinosos. A Catalunya, com també a Euskadi, sí que ens agraden, i molt. A vosaltres eixerits, ¿us agraden? Catalunya, ¿sabeu?, és un país de boletaires: de col·lidors i de menjadors de bolets. Tenim vertaders fanàtics per als quals la recerca i «cacera» del bolet és afecció, aventura i esport. Per a gairebé tots els catalans el bolet predilecte és el *rovelló*, que també és el més conegut. Els barcelonins, però sovint no el distingeixen del *pinetell*, també molt bo, però diferent. Els bolets comestibles, però, són molts més i en algunes comarques de Catalunya alguna altra espècie és encara més apreciada. A molts llocs, per exemple els agraden més les *llenegues*, la blanca i la negra. Hi ha a més altres espècies molt saboroses i apreciades com els *rossinyols*, els *cama-secs*, els *molxernons* i sobretot els *ous de rei* que els «entesos» diuen que són els reis dels bolets.

Els bolets més coneguts universalment són els *xampinyons* que, com la majoria dels que són comestibles estan formats per un peu que porta com

un barretet que és el «píleus».

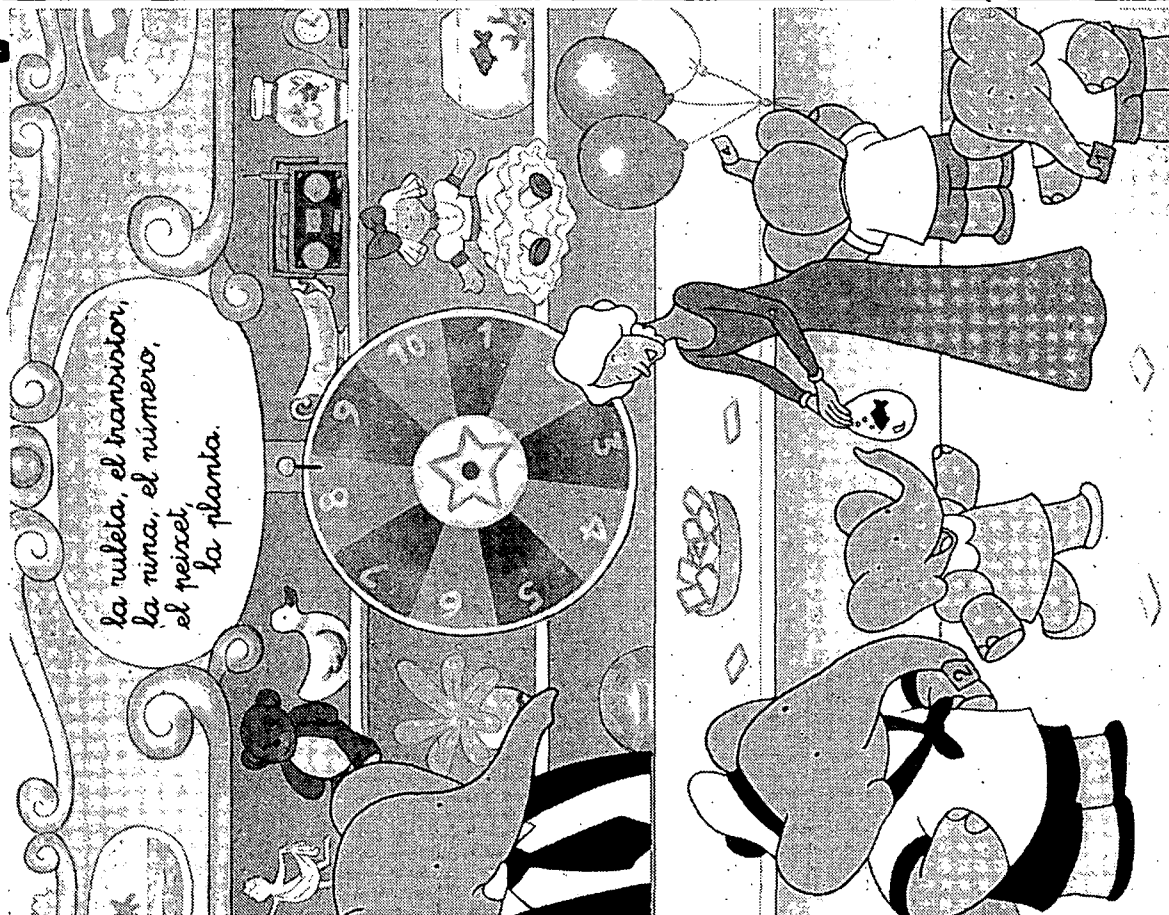
Molts bolets es troben a redós dels arbres. Això és perquè els bolets s'uneixen a les arrels de determinats arbres establint el que se'n diu una «simbiosi» (associació d'éssers vius amb fins d'aprofitament mutu). Els bolets són els fongs superiors i es divideixen en dos grans grups. Alguns dels bolets que tenen «barretet» tenen una membrana addicional al voltant del seu peu anomenada «volva». D'aquests, n'hi ha de comestibles, però n'hi ha d'altres molt verinosos i fins i tot mortals.

D'algun d'aquests bolets, només cinc centèsimes de mg. són prou per matar una rata. A l'home li ataquen sobretot el ronyó i el fetge. Normalment els efectes es manifesten dotze hores després d'haver menjat el bolet i això fa que sigui massa tard per poder eliminar el verí amb un rentat d'estómac, perquè ja ha passat a la sang. Hi ha d'altres bolets que, sense ser mortals, poden provocar determinats trastorns. És per això que cal conèixer molt bé els bolets per poder distingir els bons dels dolents. No mengueu mai bolets que no conegueu sense aconsellar-vos d'algué que hi entengui de debò.

BABAR

i els seus amics de Festa Major

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

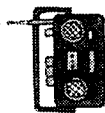

Anem a la tombola - proposa Flora - Correu!

Mireu bé la , ja dona volter.

Artur, Pom i Alexandre s'afanyen.

El li agrada molt, a Artur.

Flora està impacient, voldria aconseguir

aquella que hi ha al prestatge.

- És el 8, he guanyat! - diu la vella senyora

mentre mira sorpresa el seu Flora

fa un posat tan decebut que la vella senyora

li dona el que ha guanyat.

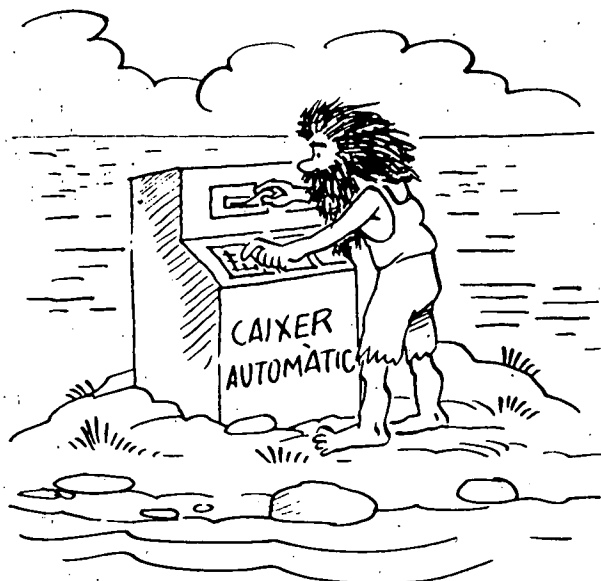
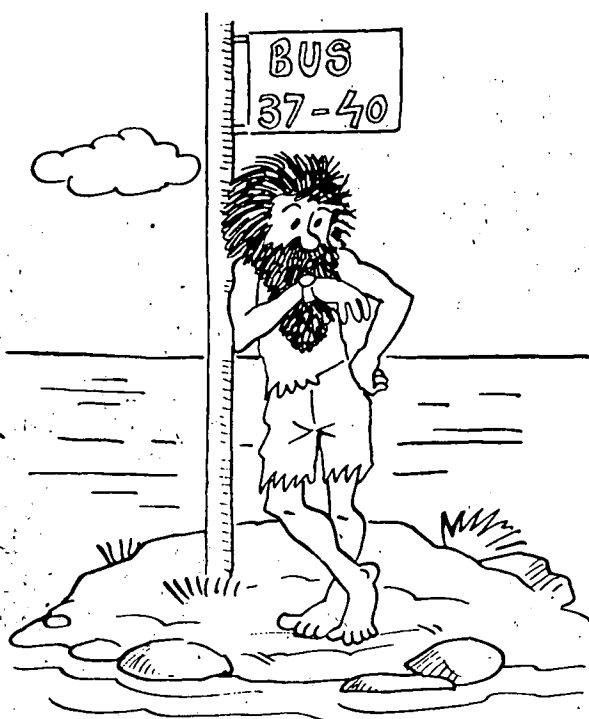

- Té, Flora - diu - ja volia la

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

ELS ACUDITS D'EN JORDI

MULTA D'APARCAMENT,
5.000 PTES.

LA MARIONA

